

The Bancroft Library

University of California • Berkeley

B/RA

EN KVINDES MAGT

INTERNET ARCHIVE

Digitized for Microsoft Corporation
by the Internet Archive in 2006.

From University of California Libraries.

May be used for non-commercial, personal, research,
or educational purposes, or any fair use.

May not be indexed in a commercial service.

FRANK NORRIS

EN KVINDES MAGT

OVERSAT AF
STEN DREWSEN

KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCXII

KJØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

I

KLOKKEN 4 om Morgenen laa de endnu allesammen og sov i Teltet, udmattede efter den forfærdelige Marsch i Gaar. Som Bennett havde spaaet, var de nu endelig stødt paa Pakis og Skrueis, og skønt de var brudt op Kl. 6, og skønt baade Mænd og Hunde havde halet og hevet og taget Livtag med de tunge Slæder til Kl. 5 om Eftermiddagen, var de kun kommet halvanden Mil videre. Men det var dog et Fremskridt, selv om det var lille. Det var noget andet end de lange Maaneders oprivende, hjerteskerende Ørkesløshed ombord paa „Freja“; og skønt hvert eneste Skridt, de nu vandt frem mod Syd, kun blev erobret efter en Kamp med Isen, saa bragte det dem i hvert Fald nærmere mod Maalet til Wrangel Ø, hvor de endelig vilde være i Kvarter.

Og saa ved Aftenstid var det uventede hændt. Bennett havde, rimeligvis fordi han virkelig fik Følelsen af, hvor svækkede de alle var, givet hver Mand en Ekstraration, $1\frac{2}{3}$ Unce Smør og $6\frac{2}{3}$ Glutenbrød — et ligefremt Festmaaltid efter de sidste 14 Dages ensformige Kost, som kun bestod af Pemmikan, Lemonsaft og tørrede Kartofler. Mændene var krøbet ind i deres Soveposer, og lige til Kl. 5 om Morgenen havde de sovet dybt og bedøvet næsten uden at røre sig. Men et Par Minutter over 4 vaagnede Bennett. Han plejede at staa op en halv Times Tid før de andre. Dagen før var det lykkedes ham at faa Solens Middagshøjde, og nu vilde han være færdig med dét, han begyndte paa i Aftes — sine Beregninger over hvor Ekspeditionen nu befandt sig paa Kortet.

Han slog Klappen paa Soveposen til Side og rejste sig op i sin fulde Højde, strøg sig med Hænderne over Ansigtet og gned Søvnens af Øjnene. Han var mægtigt stor, seks

Fod og seks Tommer, og som han stod dør i sine Rensdyrs-Mokkasiner, lignede han mere en Bokser end en Videnskabsmand. Det var ikke noget behageligt Ansigt, ikke en Gang naar man saa bort fra, at det var overgroet med Snavs og stride sorte Skægstubbe, som havde staaet i flere Dage. Bennett var grim. Hans Underkæbe var uformelig stor som en Bulldogs, Hagen fremspringende, og Munden fast lukket med tykke Læber. Den røbede en ubetvingelig Brutalitet. Panden var lav og sammentrykt som hos stædige, ensidige Mænd, og de smaa Øjne blinkede uroligt; det ene af dem skelede stærkt. Men da Bennett nu gav sig til at rode i en Blikkasse, der var spændt fast paa fjerde Slæde, for at finde den Notebog, hvori han havde paabegyndt sine Beregninger over Breddegraden, fandt han til sin Forbavselse en Afskrift af de Optegnelser, han havde efterladt under Kap Kemmenis Klippeblokke, den Gang Ekspeditionen gik sydpaa. Han havde troet, at denne Afskrift var blevet borte, og han blev meget lettet ved nu at støde paa den. Han læste den hurtigt og gennemgik i Tankerne, hvad der var hændt det sidste Par Maaneder. Saa-dan var Stilen:

„Polardamperen „Freja“, i Isen udfor Kap Kemmeni, de nysibiriske Øer, 76 Grader 10 Minutter østlig Længde. 12. Juli 1891 . . . . . Følgelig lod vi Skibet fryse inde den sidste September 1890, og om Vinteren drev vi med Isen mod Nordvest . . . . . Fredag d. 10. Juli 1891, da vi var paa 76 Grader 10 Minutters nordlig Bredde, 150 Grader 10 Minutters østlig Længde, blev „Freja“ skruet inde mellem to Isblokke og knust; omtrent to Timer efter sank den. Vi forlod den, medtagende Proviant for 200 Dage og alle de nødvendige Klæder, Instrumenter o. s. v. . . . .

Jeg agter nu at forsøge et Fremstød mod Syd over Isen til Kolyuchin Bugten over Wrangel Ø, hvor Depot er nedlagt, idet jeg haaber saa at træffe et Undsætningsskib eller Hvaldampere undervejs. Ekspeditionen bestaar af følgende tolv Personer: . . . . . Alt vel med Undtagelse af, at Første Mester Ferriss' venstre Haand er slemt medtaget af Frost. Hidtil ingen Skørbug. Vi har 18

Ostiak Hunde i udmærket Stand og venter at kunne trække Baadene paa Slæder.

Ward Bennett,

Leder af den videnskabelige Grønlandsekspedition
„Freja“.

Bennett lagde Afskriften tilbage i Kassen og blev et Øjeblik staaende midt i Teltet med Hovedet bøjet for ikke at støde mod Loftstangen; han stirrede tankefuldt ned mod Jorden.

Ja, saa vidt var alt gaaet godt — ingen Skørbug, rigelig Proviant. Hundene var i god Stand, Mændene i godt Humør, og de stolede paa ham som paa en Gud; og ingen Leder kunde ønske sig en bedre Næstkommanderende og Kammerat end Richard Ferriss. — Men denne Drivis — Skrueisen, som Expeditionen havde mødt Dagen før. Istedet for straks at tage fat paa sine Tal, trak Bennett Ulveskindshuen over Hovedet, knappede en rød Flonelsmaske sammen for Ansigtet, aabnede Teltets Dør og gik udenfor.

I Ly af Teltet laa Hundene og sov som døde Bunker af sort og hvidt Skind; det dampede stærkt af dem. De tre store McClintock Slæder laa ganske som Aftenen før, tungt belastede med „Frejas“ Baade og alt det øvrige Tilbehør.

Idet Bennett traadte ud af Teltet, saa han lige for sig paa Himlen tre Maaner, indfattede i en stor lys Taagering som skinnede rosenrødt frem gennem en let Dis, medens umaadelige Straalebundter af grønt, orange og rødt Lys strømmede fra Horisonten paa den vestlige Himmel op mod Zenith.

Men Bennett havde andet at tænke paa den Morgen end Lysfænomener og Morgenrøde. Mod Syd og Øst, omtrent en Fjerdingvej fra Teltet havde Isens Pres rejst en vældig Dynge af brudte Isstykker, en Vold, en Bjærgryg af blaa-grønne Flager og Blokke dynget paa alle Leder og Kanter op over hverandre. Isdyngen var næsten tyve Fod høj, det var omtrent det højeste Punkt, Bennett kunde se. Ved at klatre og krybe over utallige andre Volde, som laa imellem, naaede han frem til Isryggen og kravlede derop nærmest paa Knæene, og da han stod paa Toppen, saá han længe og opmærksomt mod Syd.

En Ødemark, ubeskrivelig — ufattelig — utænkelig — trøstesløs, laa for ham i sin evige Uendelighed — Is, Is, Is. En Slette af Is strakte sig under den tunge Himmel, Mil efter Mil, trist, død, uendelig frygtelig. Men nu var det ikke mer den glatte Is, som Expeditionen saa længe havde rejst over. Overalt laa Skru eisens Blokke, og skar hverandre paa titusind Steder, krydsede hverandre og vævede et gigantisk forvirrende Net af takkede og splintrede Flader. Hist og her var disse Klodser vævede ind i hverandre, saa at de dannede en uhyre Mark af knuste Isflager milevidt til alle Sider. Fra Horisont til Horisont fandtes ingen jævn Vej, intet aabent Vand, ingen Sti. Udsigten mod Syd lignede et stormpisket Hav som pludselig var stivnet til Is.

Bennett var netop klatret op ad en af disse Isblokke og stod der nu. Selv for ham, der intet havde at bære paa, havde Opstigningen været svær; mer end én Gang var han gledet og faldet. Sommetider havde han næsten maattet krybe paa alle fire. Og over dette Virvar af Is, over hele denne ubegribelige Sammenfiltrering af blaagrønne Isflager og Blokke skulde Expeditionen nu gaa og slæbe Baade og Slæder, Proviand, Instrumenter og Oppakning med sig.

Bennett så sig om. Foran ham laa hans Opgave. Lige dør nede foran hans Øjne stod Fjenden. Overfor ham stod en kaotisk Verdens oprindelig titaniske Kraft, en ubarmhærtig Naturs tavse Overmagt og ventede roligt, ventede lydløst paa at kunne lukke sig over ham. Han stod der længe. Hans store brutale Underkæbe skød sig frem, Tænderne bed sig sammen bag de fastsluttende Læber, og de smaa gnistrende Øjne skelede stærkere end før. Den vældige knyttede Næve løftede sig og Armen gik langsomt og uimodstaaeligt frem som et Stempelslag, og da den var helt strakt, sagde Bennett som et Svar paa den frygtelige lydløse Udfordring til ham.

„Men jeg skal knække dig, ved Gud, det skal jeg.“

Saa gik han tilbage til Teltet og vækkede Kokken, og medens Frokosten blev lavet, gjorde han sine Beregninger færdige, skrev i sin Journal og noterede Temperaturens og Vindens Retning og Styrke. Da han omtrent var færdig, vaagnede Richard Ferriss, Skibets første Styrmand og Næstkommanderende og forhørte sig straks om Bredden.

„74 — 15“ svarede Bennett uden at se op.

„74 — 15“ nikkede Ferriss, „det var ikke noget langt Stykke vi kom frem i Gaar.“

„Blot vi kommer lige saa langt frem i Dag“ svarede Bennett barsk og lagde Journalen og Notebøgerne bort.

„Hvordan er Isen sydpaa?“

„Daarlig; væk Folkene.“

Da de havde spist, og medens Slæderne blev læsede, sendte Bennett Ferriss ud for at finde Vej tværs over Isblokkene. Det var et skrækkeligt Arbejde. I to Timer vandrede Ferriss omkring paa den haabløst forvirrede Is. Endelig saá han til sin store Glæde et Stykke aabent Vand paa henved en Fjerdingsvej som strakte sig mod Sydvest omtrent i den Retning, de skulde gaa. Først maatte de ganske vist over et Dusin Isbarrierer, men der var ikke andet at gøre, og Ferriss plantede sit Flag dèr, hvor Dyngerne saá mindst ufremkommelige ud, og saa gik han tilbage til de andre. Hans Kammerater var allerede brudt op, og han mødte dem, medens de stred med de første Vanskeligheder paa den ujævne Is.

Alle de 18 Hunde var spændt for Slæde Nr. 2, som bar Hvalfangerbaaden og Størsteparten af Provianten, og alle Mændene ogsaa Bennett trak sammen med Hundene. Fod for Fod skred Slæden frem, den skurede og knagede over Blokkene, og derpaa blev den halvt skubbet, halvt løftet ned paa Skraaningen, hvor den rev sig ud af deres Tag og styrtede afsted ned mellem Hundene, saa en af Medicinkasserne gik løs, og endelig stødte den Snuden haardt mod Foden af den næste Vold, lige nedenfor. Men Folkene kravlede paa Plads igen, Medicinkassen blev gjort fast, og Muck Tu, Eskimoen som passede Hundene, piskede dem frem igen. Nu tog Ferriss en Haand med.

De var naaede over det næste Bjærg, Hundene stønede, og Folkene drev af Sved i den stærke Kulde. Pludselig og uden mindste Varsel brast noget tynd Is under Bennett og McPherson, som var forrest, saa de faldt i Vand til op over Brystet. Muck Tu og en af Hundene gik igennem lige efter. De blev halet op eller kravlede selv op igen. Men et Øjeblik efter stod deres Klæder om dem som et raslende Harnisk.

„Hold til Øst,“ kommanderede Bennett. „Alle Mand til Tougene.“

Atter krøb de over en Isryg og saa over en tredje, og en Times Tid efter Opbruddet traf de paa det første af Ferriss Flag. Her lod de Slæde Nr. 2 blive staaende, og hele Ekspeditionen, Hunde og Mænd vendte tilbage til Lejren for at gaa samme Vej en Gang til med den første Slæde belæsset med „Frejas“ Slup og Soveposer, Instrumenter og Telt. Det lykkedes dem at faa Slæden over de to første Isrygge, men netop som de halede den op over den tredje, bøjede den venstre Mede pludselig ind under Slæden med et vældigt Brag. Saa var der ikke andet at gøre end at tage hele Lasten ned og overlade til Hawes, Ekspeditionens Tømrer, at sætte den i Stand igen.

„Næste Slæde frem,“ befalede Bennett.

Endnu en Gang vendte alle Mand tilbage til Lejrpladsen, spændte sig for den tredje Slæde og kæmpede sig frem med den i halvanden Time, til de naaede den tredje Slæde og Ferriss Flag. De to Hundeslæder Nr. 4 og 5 var heldigvis ganske lette, og Bennett kunde trække dem med een Haand. Men saa raabte Hawes til dem, at nu var Slæden færdig. De vendte straks tilbage, gjorde Læsset i Stand og halede afsted med det, saa at alle Slæderne ved Middagstid var kommet omtrent en Fjerdingvej videre.

Men nu, da Folkene havde arbejdet sig frem det samme Stykke Vej 7 Gange, saa var det ogsaa ude med deres Kræfter, og Muck Tu kunde ikke længer faa pisket Hundene frem. Bennett gjorde Holdt. De fik varm Te og Pemikan og Beskøjter.

„Vi faar det lettere i Aften, Folkens“ sagde Bennett, „det Isbjærg, som nu kommer, er det værste af dem alle sammen, men saa siger Mr. Ferriss, at der er jævn Is paa hele den næste Fjerdingvej.“

Kl. 1 tog de fat igen, men det Isbjærg, som Bennett havde talt om, viste sig at være ganske ufremkommeligt for de tunge Slæder. Det hjalp ikke, at Folkene lagde sig i Selen som Trækdyr, og at Muck Tu piskede paa Hundene, saa Skaffet brækkede, Mændene gled ud paa Isen og faldt forover, og Hundene smed sig knurrende og hylende ned paa Jorden i deres Seletøj. Slæden kom ikke af Stedet.

„Læs af“ befalede Bennett.

Alt blev spændt op, og hele Læsset, ja selv den store vidtløftige Hvalfangerbaad blev baaret over Bjærget. Saa blev Slæden halet over og igen læsset over paa den anden Side. Saadan maatte de gøre med alle fem Slæder.

Det var et forfærdeligt strængt Arbejde; Knuderne paa Rebene var frosne fast og bedækkede med Is, Proviantkasserne, Medicinkasserne og saa hele den enorme Bunke af Sejldug, Dækkener og Telte var en svær og uhaandterlig Byrde, og det var næsten ikke muligt at staa fast paa den glatte og ujævne Is, og mere end den ene Gang hændte det, at en af de vaklende Mænd plumpede igennem Isen og faldt i Vand, der var saa koldt, at det sved som Ild.

Endelig var det overstaet, Slæderne var læssede igen, og de drog videre. Men netop som de skulde afsted igen lød der en mægtig, klagende Lyd, en brummende, knurrende Tone, som hurtig steg til et skarpt Skrig. Andre Toner, hule og skingrende — høje og dybe imellem hverandre — faldt ind. Det var lige foran det Isbjærg, hvor de havde gjort Holdt, at Støjen lød.

„Afsted“ raabte Bennett. „Hurtig, Folk hurtig.“

Folkene lagde sig stønnende i Selen med en fortvivlet Kraft. Det lykkedes Slæden med Hvalfangerbaaden at naa Toppen af Bjærget.

Men det var for sent. Netop i dette Øjeblik, da de havde naaet det Maal, som de hele Dagen havde holdt sig oppe ved at tænke paa, lød der et Brag som en Kanontorden. Saa lød atter den skurende og hvinende Støj. Revnen lukkede sig, Trykket paa Isflagens Sider begyndte igen, og Taarne og Bjerge rejste sig pludselig fra Isens glatte Overflade. Under det voksende Tryk knustes Isbjærgene, og faldt sammen i utallige Stykker og Blokke. Isbjærg efter Isbjærg dannedes i et Sekund. Med en Lyd som af Kanon-skud mod en belejret By brast hele Isflagen i Stumper og Stykker. Den jævne Vej, som de hele Dagen havde stridt og slæbt for at naa, blev i mindre end tre Minutter forvandlet til en vældig og forvirret Bunke af Isbrokker lige for deres Øjne.

„Det gaar aldrig,“ mumlede Ferriss nedslaaet.

„Videre, Folk, videre“ raabte Bennett. „Ferriss, gaa i Forvejen og find os en Vej.“

Saa begyndte de forfra paa det hele. Med uendelig Taal-

modighed, under uendelige Anstrængelser blev Slæderne trukket frem en for en. Saa tunge var de tre store Slæder, at hver af dem behøvede alle Folkenes og Hundenes forenede Kræfter for at komme af Stedet. Syv Gange maatte de gaa samme Vej. Hvert lille Stykke Vej, de vandt frem, betød det samme Stykke Vej syv Gange. Det var ingen Marsch, det var en Strid, en Strid uden Ende og uden Hvile og uden Naade, en Strid med en Fjende, hvis Kræfter var uberegnelige og ikke bundet af nogen Lov. De kunde lægge deres Planer og bestemme, hvorhen de vilde gaa, de kunde følge en Vej, de var blevet enige om, og før Vejen var vundet frem, før Planen var udført, og Maalet naaet, kunde Isens uforklarlige og uberegnelige Luner have omstyrtet deres Bestemmelser og gjort hele deres Arbejde til intet.

Klokken 4 begyndte det at sne. Lige fra Formiddagen havde Horisonten været mørk af Skyer og Taage, saa det ikke havde været muligt at tage Observationer. Himlen trak mere og mere over, og da Klokken var 4, var hele Ekspeditionen indhyllet i Snefog. Flagene kunde de ikke længer skelne, den tynde og forræderiske Is var skjult under Snedriver, Hundene tumlede hjælpeløst omkring, Folkene kunde næppe holde Øjnene aabne mod Blæsten og den fine Støvsne, og sommetider, naar de kom for at trække næste Slæde frem, stod den saa dybt i Sne, at den maatte graves ud.

Henimod Kl. 5½ viste Vejmaaleren paa en af Hundeslæderne, at de kun havde tilbagelagt 3000 Meter fra om Morgenens. Benett gjorde Holdt, og de slog Lejr i Læ af et af de største Isbjærge. Spritapparatet blev tændt, og de spiste til Aften mens de laa i deres Soveposer. Men de kunde ikke holde Øjnene aabne af Søvnighed, medens de spiste; deres Hoveder sank dybere og dybere ned mod Brystet, og til sidst faldt de om paa Sejldugsgulvet, endnu med Maden i Munden.

Alligevel blev det en frygtelig Nat. Selv nu efter en hel Dags overmenneskeligt strængt Arbejde fik de ikke en Gang Fred til at sove uafbrudt nogle Timer. Ved Midnat gik Vinden om i Øst, og det blæste op til en Storm. En Time efter faldt Teltet. Saa udmattede som de var, maatte de op og slaas med det vaade, isbelagte Sejldug, og først en Time efter at de havde begyndt, var det hele i Stand. De

krøb igen ind i Soveposerne, men deres egen Varme smeltede hurtigt Isen paa deres Klæder, og snart laa hver eneste Mand i en stor Vandpøl, som gennemfrængte alt. Natten blev koldere og koldere, og Stormen tog til i Styrke. Kl. 3 viste Termometeret ÷ 13 Grader. Petroleumskogeren blev tændt igen, og indtil 6 om Morgenen laa de alle og kastede sig uroligt omkring, hele Tiden rystende af Kulde.

Kl. 6½ Frokost; afsted igen en halv Time senere. Isen havde ikke forandret sig. Der var Isblokke og Isbjærge overalt. Vinden var begyndt at lægge sig, men Sneen faldt stadig, fin og blændende som før. Skibets Læge og Zoolog Dennison mistede sin ene Vante, og hans Haand forfrøs, før han kunde naa at faa den indhyllet. To af Hundene, store Joe og Stryelka, var øjensynlig ved at opgive Ævret.

Men Bennett var der og holdt stadig Folkene til Arbejdet. Han bed sin store Mund sammen, de smaa skelende Øjne blinkede skarpt frem bag Vindmaskens Øjenhuller, og de stride sorte Øjenbryn sænkede sig under den smalle skraanende Pande. Ikke en Gang Hundepasseren Muck Tu havde saa megen Magt over sine Hunde som Bennett over sine Folk. Selv arbejdede han for tre. Ingen Vanskelighed kunde knække hans ubøjelige Viljekraft. Der var mellem de tolv Mænd, som med Hænder og Fødder kæmpede mod den stædige Is, ikke en, som ikke blev elektriseret af hans vilde Energi. Det var, som de følte Sporerne i deres Sider, Pisken over deres Ryg. Deres Sind, deres Vilje, deres legemlige Styrke, deres Evne til Anspændelse var med hver eneste Fiber uløseligt knyttet til ham. Det var hans Slaver, hans Livegne, hans Trækdyr, de tilhørte ham ligesom de Hunde, der sled i Seletøjet ved deres Side. Fremad skulde og vilde de, indtil de styrtede i Tømmerne, eller han gav Lov at hvile.

Kl. 4 om Eftermiddagen gjorde Bennett Holdt. To Mil havde de gaaet denne Gang, og nu var det ude med deres Kræfter. Det hændte nu og da, at de faldt og ikke kunde rejse sig igen. Det var ikke muligt at faa mere ud af deres Kræfter den Dag.

„..... Kl. 4 Eftermiddag tilbagelagt to Mil. Retningen stadig sydlig, 20 Streger til Vest (magnetisk). Humpel-Is overalt. Under disse Forhold maa vi sætte os paa

halv Ration, længe før vi naar Wrangel-Island. Paa Grund af Sne og Skyer ingen Mulighed for Observationer siden i Forgaars. Stryelka, en af vores bedste Hunde, var færdig i Dag. Skød ham og gav ham til de andre. Vi kommer langsomt men sikkert frem mod Sydvest, og hver Dag bringer os nærmere til Maalet. Temperaturen Kl. 6 Eftm.: 6,8 Grader Fahr. ($\div$ 14 C.) Vinden: østlig. Hastighed: 2.“

Næste Dag var Vejret klart i to Timer efter Frokost, og da Ferriss kom hjem fra sit Spejdertogt, meldte han, at han havde set en hel Del Vaager i sydvestlig Retning.

„Blæsten i Gaar har brudt Isen op,“ sagde Bennett, „det bliver haardt Slid i Dag.“

Lidt over Middag, da de havde aset sig nogle Tusind Alen ud af Isens Favntag, kom de til den første Strimmel aabent Vand, omtrent 300 Fod bred. Bennett standsede straks Slæderne og satte Folkene i Arbejde med at lave en Bro af Isflager. Men det gik næsten over deres Kræfter at faa Isstykkerne til at blive liggende blot saa længe, at de kunde faa en enkelt Slæde ført over. Den første Slæde med Baaden kom godt over. Saa skulde de tage fat paa Nummer to, den med Provianten og Hvalfangerbaaden. De var kommet de to Tredjedele af Vejen, da den modsatte Side af Isflagen pludselig gled ud af Stilling, og 30 Fod aabent Vand bredte sig for deres Øjne. „Hiv løs,“ kommanderede Bennett øjeblikkelig. Isflagen, som de alle stod paa, fik Lov at drive. Stillingen var yderst farlig. Hele Ekspeditionen, Mænd og Hunde og den vigtigste Slæde var i Drift. Men fra Hvalfangerbaaden hentede de Aarerne og Masten og Teltstangen, og lidt efter fik de færget sig over. Broen blev lagt igen, og Hundeslæderne blev ført over.

Men nu hændte det første virkelige Uheld, siden Skibet var blevet ødelagt. Da de var halvvejs over den tøjrede Isbro, blev Hundene for en af de mindre Slæder pludselig sky. Før nogen kunde lægge sig imellem, eller Muck Tu faa Hold paa dem, fór de i vildt Løb hen over Isen. Slæden væltede omkuld, og Hundene faldt ovenpaa hverandre i Vandet, saa sank Slæden, Linerne brast, og to Medicinkasser, Posen med Sysagerne — af uberegnelig Værdi —

en hel Rulle Jerntrosse og tre Hundrede og halvtredsinds-tyve Pund Pemmikankød gik tabt i et Sekund.

Uden et Ord tog Bennett straks fat paa at redde hvad reddes kunde. Hundene blev halet op igen, den Smule Gods, som var tilbage paa Slæden, blev lagt over paa en anden, Slæden selv lod de blive tilbage, og atter begav Ekspeditionen sig ind i sin endeløse Kamp mod Syd.

Ferriss havde haft Ret, der var mange Vaager, som stadig vekslede med Isblokke og Skrueis. Men Isens Indfald var til at fortvivle over. Beständig aabnede der sig Vaager, og andre lukkede sig igen. En Gang kom de om Eftermiddagen til en Vaage, der var stor nok til at de kunde tænke paa at bruge Baadene. Læsset blev taget af Slæderne og lagt over paa Baadene, og Aarer og Sejl blev gjort i Stand. Bennett skulde netop til at sætte Baaden i Vandet, da Vaagen pludselig lukkede sig. Hvor der før havde været Vand, var der nu kun den glatte Is, og atter maatte de begynde forfra med at læsse af og paa.

Samme Aften blev de nødt til at skyde Store Joe og to andre af Hundene, Garriga og Patsy, fordi de ikke længer kunde gøre Arbejdet. De blev skaaret i Stykker til Føde for de andre.

„Jeg kan undvære Hundene,“ skrev Bennett den Dag i sin Journal — det var Søndag — „men jeg er lidt ængstelig for Mc Pherson, som er en af mine bedste Folk. Hans frosne Skoremme har gnavet Hul paa hans Ankler. Der er gaaet Betændelse i, og Doktoren siger, det er meget slemt. Det gør saa ondt, at han ikke længer kan trække med. Han skal være fri hele Dagen imorgen. I Dag har vi næppe gaaet en Mil. Middagens Bredde-Observation umulig paa Grund af Snefog. Gudstjeneste Kl. 5 Em.“

Der gik en Uge, saa en til. Der var ingen Forandring hverken i Isen eller i Ekspeditionens daglige Arbejde. Deres Anstrængelser var utrolige; undertiden bragte en Times uafbrudt Slid dem kun et Par Meter frem. Hundene, som ikke længer kunde hjælpe dem, blev snart kun til Besvær. De maatte dræbe fire til, en femte druknede, og to forlod Lejren og kom ikke igen. Endnu en Hundeslæde lod de blive tilbage. Mc Phersons Fod var saa daarlig, at han slet intet Arbejde kunde gøre. Tømreren Hawes laa syg med

Feber og holdt dem alle vaagne om Natten ved at tale i Søvn. Men det værste var dog, at der igen var gaaet Forfrysning i Ferriss' højre Haand, og denne Gang var Doktor Dennison nødt til at amputere den ovenfor Haandleddet.

„Men jeg er ikke det mindste mismodig,“ skrev Bennett, „det skal og maa lykkes mig.“ Et Par Dage efter at Ferriss havde faaet sin Haand amputeret, mente Bennett, det vilde være fornuftigst at give alle Folkene en Ferie paa 24 Timer. Den foregaaende Dag var den strængeste, de endnu havde haft, og foruden Mc Pherson og Tømmermanden, var nu ogsaa Lægen syg.

Om Aftenen tog Bennett og Ferriss sig en lang Spasertur eller rettere Klatretur over Isen mod Sydvest for at finde den Vej, de næste Dag skulde gaa.

Et varmt Venskab, en stærk Hengivenhed var vokset op mellem disse to Mænd under deres lange og fortrolige Samvær ombord paa „Freja“ og under alle de Vanskeligheder og Farer, de havde døjet sammen i de Uger, hvor de havde ført Ekspeditionen tilbage mod Syd. Da de havde lagt deres Planer for næste Dags Marsch, satte de sig et Øjeblik paa Toppen af en Isblok med Armene støttet mod Knæene og saa' ud over den haabløse Mark mod Syd.

Med sin raske Haand trak Ferriss en Pibe og en Haandfuld Teblade i noget fedtet Papir frem fra Brystlommen paa sin Skindfrakke.

„Gider du stoppe min Pibe for mig, Ward,“ bad han.

Bennett saa' paa Tebladene og rakte dem tilbage til Ferriss; saa tog han selv en Pung frem.

„Tobak!“ raabte Ferriss forbavset, „men jeg troede, vi havde røget vores sidste Tobak ombord.“

„Nej, jeg sparede paa min.“

„Nej ved du hvad,“ sagde Ferriss og prøvede paa at standse Bennett, som var ifærd med at stoppe hans Pibe med sin egen Tobak, „jeg vil ikke have din Tobak, Teblade er godt nok til mig.“

„Jamen hør nu, jeg har næsten et helt Kilo tilbage,“ løj Bennett, medens han tændte Piben og rakte ham den. „Sig bare til, naar du vil have noget at ryge paa.“

Bennett tændte sin egen Pibe, og de begyndte begge at ryge.

„Uhm,“ sagde Ferriss og sugede lyksalig paa Piben, „jeg

havde ikke troet, at jeg skulde faa mig en ordentlig Pibe Tobak, før vi kom hjem.“

Bennett tav. De tav begge. Hjem! Det Ord vakte mange Tanker i dem. Hjem — det var at forlade den rædselsfulde Isørken, at hvile ud efter Kampen, efter Ansvarret, efter alle Bekymringer, at blive varm igen — varm og tør og mæt — at se grønne Træer igen, at træffe Kammerater, at føle Glæden ved en Vens kraftige Haandtryk.

„Dick,“ sagde Bennett pludselig, „hvis vi skulde komme til at sidde fast her i denne fordømte Is, saa sender jeg dig og muligvis Metz afsted efter Hjælp. Vi laver en Tomands-Kajak, som du kan bruge, naar du kommer til aabent Vand, og saa faar du ikke andet med end Kajakken, Soveposer og en Riffel, og saa maa du skynde dig af alle Kræfter.“ Bennett standsede et Øjeblik og saa tilføjede han med forandret Stemme: „Igaar Aftes skrev jeg et Brev, som jeg vilde give dig, hvis jeg blev nødt til at sende dig afsted, men jeg kan egentlig lige saa godt give dig det med det samme.“

Han tog et Brev op af Lommen. Det var omhyggelig indpakket i Oljetøj.

„Hvis der skulde ske noget med Ekspeditionen — med mig — saa vil jeg bede dig sørge for, at dette Brev bliver afleveret.“

Han tav igen.

„Ser du, Dick, jeg skal sige dig, der er en Pige“ — han blev pludselig ganske rød — „nej, nej, en Kvinde, en brilliant, en storartet Kvinde derhjemme, som jeg holder meget af — mer end af nogen anden. Hun har ingen Anelse om, at jeg bryder mig om hende. Jeg har aldrig sagt hende noget. Men hvis der skulde ske noget, vilde jeg gærne have, hun skulde vide, hvordan det er med mig, hvor meget hun er for mig. Derfor har jeg skrevet dette Brev. Du passer nok paa, at hun faar det, ikke?“

Han rakte Ferriss den lille Pakke. Saa sagde han med sin sædvanlige Stemme i en ligegyldig Tone: „Hvis vi naar Wrangel Island, kan du give mig det tilbage. Der skal vi møde enten Hjelpeekspeditionen eller Hvalfangerdamperne. Ja, du maa gærne se Adressen,“ tilføjede han, da han saa Ferriss vende den underste Side af Konvolutten op for at lægge det i Brystlommen, „du kender hende ovenikøbet bedre end jeg. Det er Lloyd Searight.“

Ferriss' Tænder bed sig pludselig sammen om Pibespid-sen i hans Mund.

Bennet rejste sig. „Hvis jeg ikke skulde huske det,“ sagde han, „saa sig til Muck Tu, at fra nu af maa han ikke give Hundene andet at spise end de døde Hunde. Vi maa selv bruge Hundekagerne og den tørrede Fisk.“

„Det kommer nok saa vidt,“ svarede Ferriss.

„Saa vidt,“ svarede Bennett barsk, „ja, naar bare Hundene vil leve saa længe, at vi kan spise dem. Misforstaa mig nu ikke, jeg mener kun, hvis vi sidder fast i Isen, hvis jeg ikke kan føre det igennem, jeg taler kun om det, fordi jeg synes, man maa være forberedt paa alt. Men husk — jeg vil føre det igennem!“

Men den Nat lukkede Ferriss ikke et Øje, og længe efter at de andre sov, rørte han paa sig og kravlede saa stille som muligt ud af Soveposen. Han bildte sig ind, at han kunde mærke en let Forandring i Vejret, og han vilde nu se efter paa Barometeret udenfor Teltet. Men da han havde set, at det stod paa det samme som før, blev han staaende og saa' ud over Isen uden at se. Saa tog han en lille Saffiansvisitkortbog frem af Lommen i sin Skindtrøje. Den var ynkeligt slidt, plettet af Søvand, repareret atter og atter, og dens flossede Kanter var syet sammen med Trævler af Tøj og Tang. Med Tænderne løste han den Rem af Hvalrosskind, som holdt den sammen, saa aabnede han den og saa' paa den i det blege Skær fra Morgenrøden, som netop begyndte at vise sig paa Nordhimmelen.

„Jasaa,“ mumlede han lidt efter, „jasaa . . . . ogsaa Bennett.“

Længe stod Ferriss og saa' paa Lloyds Billede, til de gyldne Lysstrømme mod Nord gled ud i Himlens kolde graa Farve. Saa hævede han Hovedet.

„Den almægtige Gud beskytte og bevare hende,“ bad han.

Langt derfra, mange Mil borte, brast en Isflage. Det lød som en langtrukken Torden. Nordlyset forsvandt. Ferriss gik ind i Teltet.

Den næste Uge var en forfærdelig Lidelse for Ekspeditionen. Den ene Snestorm fulgte efter den anden; Temperaturen sank til 22 Grader under Frysepunktet, og rasende Vindstød fra Øst piskede og hudflettede de kæmpende Folk

med Myriader af jærnpiggede Svøber. Om Natten var Smer-
ten i deres Fødder ganske uudholdelig. Det var umuligt at
blive varm, umuligt at blive tør. Dennison kom sig nogen-
lunde, men Saaret paa Mc Phersons Fod aad sig saa dybt,
at Musklerne traadte frem. Hawes endeløse Snakken og
Feverklynken fyldte Teltet hver Nat.

Den eneste Fornøjelse, de havde, den eneste Adspred-
else i Dagenes Ensformighed var at spise, og hvis det var
muligt, at sove. Alle Tanker, alle Følelser skrumpede ind
og forsvandt. Instinkt — Dyrets primitive, elementære
Instinkt — traadte i Stedet. At spise, at sove, at have det
varmt, andet brød de sig ikke om. Aftensmaaltidet var et
Maal, de saa' hen til hele Dagen igennem. Ak, at sidde
ved den blaa Spritflamme, som spruttede under den gamle
bulede Jærnkoger. At indaande Duften af den tykke, ko-
gende Suppe. Og saa Maaltidet, at smage den varme, grove,
kødagtige Mad, at mærke den usigelige, taknemligheds-
fyldte Varme og Døsighed, den næsten guddommelige Fø-
lelse af Mæthed i de arme frysende Kroppe, og saa at sove,
sove skønt de rystede af Kulde, skønt Væden trængte igen-
nem til Marv og Ben, sove, skønt Fødderne brændte og
trak sig sammen af Smerte; sove, sove, Udmattelsens
drømmeløse Bevidstløshed, de faa Timers Glemsel, Lidel-
sens korte Vaabenhvile.

Men endnu stærkere, og endnu mere stædig end selve
disse Dyrets Instinkter var den blinde, ureflekterede Drift,
der hele Tiden fik dem til at vende Øjnene mod Syd. „At
komme frem, at komme frem“ — det var en Tanke, de
blev besat af, fordi de modstandsløst var deres Fører un-
dergivne — denne ubetvingelige Jærnmand, som ingen
Skæbne kunde bøje, og som lagde sin Vilje over dem som
et Jærnaag. Fremad, om det saa kun var en eneste Meter,
om det saa kun var en Fod. Fremad over den fortvivlende,
knudrede Is, fremad mod Sneen, som blindede dem, frem-
ad mod den skærende, hvinende Vind, fremad over de
skøre Isskorper og gennem det isnende Vand, fremad skønt
hvert Skridt var en Pine, skønt Rebene skar sig ind i Kød-
et som stumpe Knive, skønt de følte Klæderne om sig som
Pansere af Is. Og Ekspeditionen kæmpede sig videre, Hun-
de og Mænd, stønnende, brudte, blødende — trætte til
Døden allesammen.

En Dag, lidt før Middagstid, medens Frokosten blev lavet, brød Solen gennem Skyerne, og i næsten en halv Time var Isen en eneste diamantglitrende Slette. Bennett skyndte sig at faa fat i sin Sekstant og tog en Observation, den første han havde kunnet tage i en Maaned. Samme Aften beregnede han Breddegraden.

Næste Morgen blev Ferriss vækket ved, at der var en, der rørte ved hans Skulder. Bennett stod bøjet over ham.

„Kom med udenfor et Øjeblik,“ hviskede han, „væk ikke Folkene.“

„Fik du vores Bredde?“ spurgte Ferriss, da de kom ud af Teltet.

„Ja, det var det, jeg vilde tale med dig om.“

„Hvad er den?“

„Fireoghalvfjerds — nitten.“

„Hva' ? Hvad mener du?“ spurgte Ferriss hurtigt.

„Jeg mener, hvad jeg siger: at de Isflager, vi er paa, driver hurtigere mod Nord, end vi gaar mod Syd. Vi er længere nordpaa nu, end vi var for en Maaned siden, det er alt hvad vi har faaet ud af det.“

II

Henad Kl. 11 om Aftenen var Stormen vokset til en saadan Styrke, og Bølgerne var saa høje, at det var et stort Spørgsmaal, om Hvalfangerbaaden vilde staa det igennem. Bennett kom omsider til det Resultat, at det vilde være umuligt at naa Landet — der laa som en lang mørk Streg ude i Sydvest — den Aften, og at Baaden maatte gaa for Vejret, hvis han i det hele taget vilde holde den oven Vande. Den anden Kutter, som Ferriss førte, var ikke nogen Hurtigsejler og var sakket agterud. Den var allerede for langt borte til at prajes, men i det Sekund, hvor Bennett, som sad med Baadens Rorpind, vovede at sende et Blik bagud, saa' han til sin Glæde, at Ferriss havde fulgt hans Eksempel.

Hvalfangerbaaden og Kutter Nr. 2 var de eneste Baade, de nu havde tilbage. Den tredje havde de maattet efterlade, længe før de naaede aabent Vand.

Styrmanden Adler, som passede Sejlene, og som sad ligeoverfor Bennett, saa' en Time derefter bagud gennem Uvejret og sagde til ham:

„Med Forlov, Kaptejn, jeg tror, de signaliserer.“

Bennett svarede ikke; med Haanden fast om Rorpinden og Ansigtet fremad saa' han afvekslende paa Skibets Forstavn, som hævede sig og sank, og paa de mægtige graa Bølger, der fraadende løb langs Baadens Sider. Hvis han slap Opmærksomheden blot et Minut, hvis han drejede blot den mindste Smule af for Kursen, kunde det blive Døden for dem allesammen.

Lidt efter tog Adler til Huen og talte igen.

„Jeg er vis paa, at jeg kan se et Signal, Kaptejn.“

„Nej, du kan ikke,“ svarede Bennett.

„Med Forlov, jeg er ganske vis paa det.“

Bennet bøjede sig frem imod ham, der kom et ondt Glimt i hans skelende Blik, og Furen mellem Øjenbrynene blev dybere. „Jamen jeg siger dig, at du kan ikke se noget Signal, har du forstaaet mig? Du ser ikke noget Signal, før jeg vil have det.“

Natten var bitterlig stræng for alle dem, der var ombord paa Hvalfangerbaaden. I deres svækkede Tilstand egnede de sig ikke egentlig til at kæmpe mod en Nordpolsstorm i en aaben Baad.

I tre Uger havde de ikke faaet deres fulde Rationer. I de første Dage, efter at de saa pludselig havde forandret Retning i Haab om at naa aabent Vand, havde de kun faaet tre Fjerdedele af deres Rationer, og nu i de sidste Dage kun halve. Sulten begyndte at pine dem. De var alle synligt svækkede. Det begyndte at se fortvivlet ud.

Men Kl. 7 næste Morgen var Stormen blevet træt. Til Bennetts usigelige Lettelse kom Kutteren tilsyne. Baadene sejlede tæt ved hinanden og holdt atter Kursen mod Land, og hen paa Eftermiddagen lykkedes det Bennett og den lille Skare fra Hvalfangerbaaden at gaa i Land paa en øde, trist og stormpisket Kyst. Men paa en eller anden Maade — det blev aldrig rigtig opklaret, hvordan det var gaaet til — blev Kutteren, som stod under Ferriss' Kommando, knust i Drivisen omtrent hundrede Meter fra Kysten. Folkene og Forraadet kom i Land, da Vandet var saa lavt, at de kunde vade, men Baaden var og blev uhjælpeligt Vrag.

„Jeg tror, det er Cap Shelaski,“ sagde Bennett til Ferriss, da de havde slaaet Lejr og undersøgt Kortet. Men hvis det er det, er det kortlagt 35 Minutter for langt mod Vest.“

Før de brød op næste Morgen, lagde Bennett følgende Optegnelser under en Klippeblok paa det højeste Punkt og angav Stedet ved et af Baadens Flag:

„Nordpolsekspeditionen „Freja“ landede her den 28. Okt. 1891. Skibet blev skruet inde og sank paa 78° 10 Min. nordlig Bredde d. 12. Juli. Saa forsøgte jeg at trænge frem mod Syd til Wrangel-Island, men fandt det umuligt paa Grund af Isens Drift mod Nord. 1. Okt. drejede jeg derfor af mod Vest for at finde aabent Vand paa den anden Side af Isen og var nødt til at efterlade en Baad og to Slæder undervejs. En anden Baad blev knust i Drivisen, da den forsøgte at lande her. Da vor sidste Baad er for lille til alle Ekspeditionens Medlemmer, tvinges jeg til at begynde et Fremstød over Land mod Koluychin-Bugten, idet jeg følger Kystlinjen. Vi venter enten at maatte overvinde i Kolonisationerne i Chuckch, som Norden-skjold omtaler som beliggende paa Østkysten af Koluychin-Bugten, eller at træffe Hjælpeekspeditionen eller Hvalfangerdampere undervejs. Da jeg kun uddeler halve Rationer, har jeg Proviant nok til 18 Dage, og jeg har reddet alle Optegnelser, Observationer, Papirer Instrumenter o. s. v. Hermed Skibets Mønstringsrulle. Foreløbig ingen Skørbug og ingen Døde. Syge er: Tømreren William Hawes, af Polarfeber, alvorligt; Matros David Mc Pherson, Saar paa venstre Fod, alvorligt. De øvrige Folks Almenbefindende godt, skønt de er meget svækkede af Overanstængelse og Mangel paa Mad.

(Signeret)

Ward Bennett,

Ekspeditionens Chef.

Men den samme Nat, deres første Nat paa Landjorden, tog Bennett en fortvivlet Beslutning. Ikke alene Baaden maatte opgives, men ogsaa Slæderne, og ikke alene Slæderne, men alt, hvad der vejede noget og ikke var absolut nødvendigt for dem. For to Uger siden var Solen gaaet ned

for ikke at staa op i de første 6 Maaneder. Der var Vinter og Mørke omkring dem. Fjenden nærmede sig. Isens tunge følelseløse Greb lukkede sig om dem. Der var ikke Tid til Tøven og halve Forholdsregler, nu gjaldt det Liv eller Død.

Følelsen af Faren, af Fjendens Nærhed strammede Bennets Nerver som Harpens Strænge og hærdede hans Vilje, saa den blev som Isen selv. Hans Stædighed var som en Stormbuk, blind, døv, uovervindelig. Hans grimme Ansigt blev endnu grimmere, hans skelende Øjne funkede, og det store Kæbeparti lignede en Abes. Det var ikke længer et Menneske, det var en Kæmpe, et Uhyre, en Jætte, som kunde flytte Isbjærge, som kæmpede en rasende Kamp i Tidernes Morgen, i Mørke og Kaos.

Alle Sagerne blev nu fordelte mellem dem, og hver Mand bar sin Byrde paa Ryggen. Alt, hvad der kunde hindre dem i hurtig Fremrykning, maatte nu blive tilbage. 6 Hunde ledsagede dem, — det var alt, hvad der var tilbage af de 18.

Bennett havde haabet paa og lovet sine Folk en gennemsnitlig daglig Marsch af 16 Mile, men Vinterstormen fra Nordøst drev dem tilbage, og Isen og Sneen, som bedækkede Vejen, gjorde den lige saa ujævn og knudret som selve Isblokkene. Alt Vildtet var draget langt mod Syd.

Folkene blev svagere og svagere for hver Dag, der gik, og Provianten mindskedes. Det hændte Gang paa Gang, at en af dem faldt i Søvn af Udmattelse under Marchen og styrtede.

Den tredje Dag sank en af Hundene pludselig sammen paa Isen, døende af Overanstængelse. Bennett havde befalet, at de af Hundene, som ikke kunde mere, skulde skydes, saa at Folkene kunde faa dem at spise. Ferriss og Muck Tu skulde lige til at flaa den døde Hund, da de andre Hunde, som var vilde af Sult, styrtede sig over deres faldne Kammerat. De to Mænd slog og sparkede, men det nyttede ikke noget, Hundene vendte sig imod dem og bed dem. Ogsaa de vilde leve, ogsaa de vilde have Mad. Det var et afskyeligt Syn. I Polaregneses Tasmørke, i et Urtidens, et Stenalderens Land kæmpede Mennesker og Dyr mod hinanden om Retten til at æde en død Hund.

Men Bennett kunde hæve sig over det menneskelige, det var kun hans Folk, der laa under for det. I Slutningen af

den første Uge døde Tømrer Hawes. De fandt ham stiv og ubevægelig en Morgen, da de vaagnede. De gravede en Slags Grav, og det stakkels udmagrede Legeme blev sænket ned i den. Alle Mænd blottede Hovedet; midt imellem dem stod Bennett, og inden Sne og Is havde fyldt Graven, aabnede han sin Bønebog og læste de mægtige Ord: „Jeg er Opstandelsen og Livet.“

Det var Begyndelsen til Enden. Næste Uge var der Hungersnød over hele Linjen. Langsommere og langsommere bevægede de sig fremad, vaklende, snublende, piskede og blindede af den ubarmhjertige, knivskarpe Blæst fra Nordøst. Alt Haab var forlængst ude, al Energi var slidt op under Lidelsen. Sulten gnavede dem uden Ophør som en Rotte, og Kulden var en uendelig Pine. Men Bennett holdt sig oppe, ham var det, der drev dem frem. Det vilde han gøre, saalænge de kunde røre sig.

Ved 4-Tiden om Eftermiddagen paa en særlig frygtelig Dag blev det meldt Bennett, som gik i Spidsen, at der vist var noget iveau bagude i Rækken.

„Det er Adler, han er styrtet og kan ikke rejse sig, han beder os om at gaa videre uden ham.“

Bennett standsede og gik tilbage; Adler laa paa Ryggen med halvt lukkede Øjne og aandede kort og tungt.

Han ruskede ham haardt i Skulderen.

„Op med dig!“

Adler aabnede Øjnene og rystede paa Hovedet.

„Jeg — jeg er færdig, Kaptejn, lad mig endelig ligge.“

„Op med dig,“ raabte Bennett, „det er noget Snak, det ved jeg bedst.“

„Jeg forsikrer Kaptejnen, jeg kan ikke.“

„Op med dig!“

„Lad mig ligge, for Guds Skyld, Kaptejn, jeg orker det ikke.“

Bennett sparkede ham i Siden.

„Op med dig, siger jeg!“

Med en sidste Kraftanstrængelse og ved Bennetts Hjælp kom Adler paa Benene.

„Saadan, det var Ret, kan du gaa fem Alen til?“

„Jeg tror — jeg ved ikke — ja, maaske.“

„Skynd dig saa.“

De andre satte sig i Bevægelse.

„Kan du gaa fem til, svar mig, op med Hovedet, kan du?“

Adler nikkede.

„Saa gaa dem og saa fem til — og fem igen — se saa — tag dig sammen og vær en Mand, og lad mig saa være fri for mere Fruentimmersludder om at dø.“

„Jamen — —“

Bennett stillede sig foran ham, tvang hans Ansigt i Vejret og truede ad ham med Næven.

„Hør nu, min Ven, jeg skal piske dig frem som en Hund, og jeg *faar* dig frem!“

To Timer senere sluttede Adler Dagens March som den første i Rækken.

Nu begyndte de at spise Hundene. Hver Aften blev Muck Tu og Adler sendt ned til Stranden for at samle Tanglopper, skønt der gik 1500 af dem paa $\frac{1}{2}$ Pægl. De tyggede paa det Rensdyrlav, som voksede hist og her paa de sneklædte Klipper, eller prøvede paa at tygge lidt Saft ud af Pilekvistene. Atter og atter sendte Bennett sine bedste Skytter, Eskimoen og Clarke ud paa Jagt sydpaa. De vendte altid tomhændede tilbage. Nu og da meldte de, at de havde set gamle Spor af Rensdyr og Ræve, men Vinterkulden havde drevet alle levende Væsener bort fra Kysten. Kun en Gang skød Clarke en Snespurv, en lille Fugl, der ikke var stort større end en Spurv. Bennett drev dem videre.

En Morgen i Begyndelsen af den tredje Uge, da de havde spist deres Frokost, som bestod af tre Unser Hundekød og en halv Kop The kogt paa Pilekviste, drev Ferriss og Bennett alene om, lidt borte fra de andre. Folkene var ifærd med at tage Teltet ned. Ferriss saa sig om for at være vis paa, at ingen kunde høre dem, og saa hviskede han: „Hvad tror du om Mc Pherson?“

Hullet paa Mc Phersons Fod var nu gaaet helt ind til Benet. Det var et Mirakel, at han havde holdt det ud saa længe. Men i den sidste Tid var han begyndt at sakke agterud, han faldt mere og mere sammen for hver Dag, der gik, og forrige Aften havde han først naaet de andre en Time efter, at Teltet var rejst. Men han var en kæk Fyr, langt taprere end Adler, og vilde ikke give tabt.

Bennett svarede ikke, og Ferriss spurgte ikke mer. De gik videre og stødte næsten lige straks paa mandshøje Sne-

driver. Da de havde klaret dem, maatte de klatre op ad en vældig Skraaning af Is og nøgne sorte Basaltfliser. To Timer gik med til det, og da de naaede Toppen, standsede Bennett, for at de kunde trække Vejret. Men da de skulde videre, viste det sig, at Mc Pherson ikke længer kunde støt- te paa Benene. Han faldt om, og Adler og Dennison prø- vede paa at hjælpe ham op igen, men de var for svage og faldt selv med. Dennison kunde ikke rejse sig igen og maatte hjælpes af de andre i Stedet for selv at hjælpe. Ben- nett gik derhen, lagde Armene om Mc Pherson og fik ham hjulpet paa Benene. Han tog et Skridt, men i det samme svigtede hans venstre Fod, og han laa der igen. Tre Gange gentog dette sig; han var saa langt fra at kunne gaa, at han ikke en Gang kunde staa paa sine Ben.

„Hvis jeg bare kunde faa Lov til at hvile mig en Dag,“ begyndte Mc Pherson usikkert. Bennett saá paa Lægen, Dennison rystede paa Hovedet. Baade Foden og hele Be- net nedenfor Knæet burde have været sat af for flere Dage siden. En hel Maanedes Hvile paa et Hospital derhjemme vilde ikke have hjulpet Mc Pherson.

Bennett stod lidt og tænkte sig om, saa vendte han sig om mod de andre:

„Videre, Folk!“

„Hvad, hvad — —“ begyndte Mc Pherson. Han var ble- ven siddende paa Jorden og saá fra den ene til den anden, forvildet, forfærdet. Nogle af Folkene begyndte at gaa vi- dere.

„Vent, vent paa mig,“ raabte Krøblingen, „jeg — jeg kan godt gaa med — jeg —“ han lagde sig paa Knæ, gjorde en Kraftanstrengelse for at rejse sig og væltede om paa Isen.

„Afsted!“

„Jamen — jamen — *Aa Kaptejn, De vil da ikke gaa fra mig!*“

„Afsted!“

„Vi to har fulgtes ad hele Rejsen igennem, Kaptejn,“ sagde en af Folkene og tog Huen af for Bennett, „jeg bliver lige saa gerne tilbage med det samme. Jeg er selv kaput.“

En af de andre istemte: „Saa bliver jeg her ogsaa, jeg kan ikke gaa fra ham, det er altfor ubarmhjærtigt.“

Et Øjeblik stod de alle stille. De, som allerede havde sat

sig i Bevægelse, standsede. Ingen kunde tage en Beslutning.

Bennett rev Hundepisken fra Muck Tu. Hans Stemme klang som et Trompetstød:

„Afsted!“

Atter sejrede Bennetts Vilje. Han lagde sin Jærnhaand over disse Mænd, der var uden Modstandskraft. Lydigt vendte de sig mod Syd. Marchen genoptoges.

Der gik atter en Dag, der gik to. Ekspeditionen kæmpe sig videre. Deres Lidelser voksede med hver Time. Ingen kunde tro, at et menneskeligt Væsen skulde slippe levende fra dette. Natten efter den tredje Dag, da Klokken var henimod tre om Morgenen, blev Bennett vækket af Adler.

„Kaptejn, det er Clarke, han og jeg ligger i samme Sovepose. Jeg tror, han er færdig.“

Alle Folkene i Teltet blev vækket, og Tranlampen blev tændt.

Clarke laa bevidstløs i Soveposen og trak Vejret svagt og hurtigt med lange Mellemløb. Doktoren bøjede sig over ham, følte paa Pulsen og rystede opgivet paa Hovedet.

„Han dør — stille — af Sult.“

Lidt efter begyndte Clarke at skælve let, han aabnede Munden, og der hørtes en svag Rallen.

Fire Mil var alt, hvad de kunde klare næste Dag, og det skønt Isen var forholdsvis jævn. Ferriss snublede stadig. Dennison og Metz var lidt uklare, og Bennett var ikke ganske sikker paa, at selv Ferriss var ved sin Fornufts fulde Brug. Blæsten havde staaet dem lige ind i Ansigtet fra tidlig om Morgenen. Ved Middagstid voksede den. Kl. 4 susede en vild Storm over det islagte, klippefulde Land. Det var umuligt at komme frem, saa længe det varede. De stærkeste Vindstød tog formelig Benene bort under dem. Kl. 4¹/₂ standsede de. Nu var Stormen en Orkan. De stod stille, samlede deres Kræfter og gik frem, standsede igen, prøvede atter paa at gaa frem og blev tilsidst nødt til at staa stille i de hvirvlende Sneskyer og Vindstød, som fortumlede og blindede dem ganske.

„Rejs Teltet,“ befalede Bennett rolig. „Her maa vi blive, til det har blæst af.“

I Læ under et isklædt Klippestykke nogle hundrede Alen

fra Stranden rejste de Teltet, og hvad de kunde opdrive af Aftensmad blev spist i Tavshed. De vidste alle, hvad dette tvungne Ophold betød for dem. Dette Aftensmaaltid — hver af dem kunde gemme sin Portion i sin hule Haand — var den sidste Proviant, de havde. Gaa kunde de ikke. Hvad saa? Bennett gav Ordre til, at de alle, før de krøb ind i Soveposerne, i Forening skulde sige Trosbekendelsen og bede et Fadervor.

Næste Dag gik, og næste igen. Stormen holdt sig. Fremrykningen mod Syd var opgivet. Hele Dagen og hele Natten holdt Folkene sig inde, indpakkede i Soveposerne, og sommetider sov de 18—20 Timer i Døgnet. De mærkede ikke Tiden, de mærkede ikke en Gang deres Lidelser, selv Sulten pinte dem ikke mere. Kun Bennett og Ferriss var ved deres Bevidsthed.

Den sidste Uges Optegnelser i Bennetts Journal lød saaledes:

„Mandag d. 29. November. Slog Lejr Kl. 4,30 Eftm. ca. 100 Alen fra Kysten. Mod Øst aabent Vand, saa langt jeg kan se. Hvis jeg ikke havde været nødt til at efterlade Baadene undervejs — men det kan ikke nytte at fortryde. Jeg maa se vor Stilling lige i Ansigtet. Uddelte ved Middagstid vor sidste Kødekstrakt, som vi blandede med Pile-Afkog. Vor Proviant bestaar af 4 Femtendedele af et Pund Pemmikan pr. Mand og Resten af Hundekødet. Hvor bliver Hjælpeekspeditionen af? Vi burde i hvert Fald have mødt Hvalfangerdampere for længe siden.

Tirsdag d. 30. November. Idag satte Doktoren Ferriss' anden Haand af. Storm fra Nordøst. Umuligt at gaa imod den i vor ynkelige Forfatning; maa bliver her, til den lægger sig. Kogte Suppe paa vort sidste Hundekød til Middag. Pemmikanen sluppet op.

Onsdag d. 1. December. Almindelig Svaghed. Metz falder stærkt af. Sendte Adler til Stranden for at finde Tanglopper. Vi fik omtrent en Mundfuld til Mands. Til Maden en Skefuld Glycerin og varmt Vand.

Torsdag d. 2. December. Metz døde i Nat. Stadig Storm fra Nordøst. En stræng Nat.

Fredag d. 3. December. Hansen døde tidligt i Mor-

ges. Muck Tu skød en Rype. Kogte Suppe. Dennison kan ikke mere.

Lørdag d. 4. December. Begravede Hansen under Isen. En Skefuld Glycerin og varmt Vand til Middag.

Søndag d. 5. December. Fandt Dennison død imorges mellem Adler og mig. Vi er altfor trætte til at begrave ham eller blot bære ham ud af Teltet. Han maa blive liggende her. Gudstjeneste Kl. 5,30 Em. Sidste Skefuld Glycerin og varmt Vand.

Næste Dag var en Mandag, og Ferriss vaagnede paa en eller anden Tid af Døgnet, om det var Nat eller Dag kunde han ikke afgøre. Han rejste sig op paa Albuen og sad et Øjeblik og stirrede sløvt paa Bennett, som skrev i Journalen. Da Bennett mærkede, at Ferriss var vaagen, saa han op fra Papiret. Hans Stemme lød tyk og tilsløret, fordi Tungen klæbede fast til Ganen.

„Hvor længe har Stormen nu varet, Ferriss?“

„Idag er det en Uge,“ svarede den anden.

Bennett skrev videre.

„— — — — uophørlig Storm i over en Uge. Umuligt at gaa imod den i denne Tilstand. Men bliver vi her, maa vi omkomme. Gud hjælpe os. Nu er det altsammen forbi.“

Bennett slog en Streg tværs over Siden under det sidste, han havde skrevet, og stadig med Bogen i Haanden saå han sig langsomt omkring i Teltet.

Seks Mand var der tilbage, fem af dem laa stuvet sammen i det skrækkelige Telt, den sjette, Adler var nede ved Stranden for at finde Tanglopper. I Teltets underlige uhyggelige Tusmørke saå de Overlevende af „Freja“s Besætning mere ud som Dyr end som Mennesker. Deres Haar og Skæg var uklippet og gik i et med deres Skindtøj. Ansigterne var ganske sorte af Snavs, og deres Arme og Ben var stive og opsvulmede. Det var Hungerens unaturlige Fedme, Elendighedens blodige Ironi, det var det frygtelige Præg, som Sulten i disse Egne først sætter paa dem, den vil dræbe. Af og til kravlede de lidt rundt paa Gulvet, deres Tunger klæbede fast i Munden, ophovnede og skifergraa

som en Papegøjes, og de kom til at bide sig i Tungen, hver Gang de vilde sige noget.

Lige ved Teltaabningen laa Dennisons opsvulmede Lig. To af de andre døde i deres Soveposer. I en Krog af Teltet stod Muck Tu og kogte sine Sælkindssko paa Apparatet. Ferriss og Bennett sad i hver sin Ende af Teltet. Bennett brugte sine Knæ som Skrivepult, Ferriss prøvede paa at komme ud af Soveposen ved Hjælp af sine Armstumper. Til den højre var der surret en Tinske fast.

Der stank afskyeligt i Teltet. Der lugtede af Apotheker-sager og skimlet Krudt, af snavsede Pjalter, af uvaskede Kroppe, der lugtede af gammel Tobak og svedent Sæl-hundeskind, af fugtigt og forraadnet Teltlærred — der lugtede af alt undtagen af Mad.

Udenfor hylede Stormen ustandseligt som en Heksesabbath. Den snoede sig om det faldefærdige Telt, sprang i kaade Hop fra Klippe til Klippe og hvirvlede den tørre, støvfine Sne rundt i Luften som en Gal, en Besat, som et mægtigt Uhyre, der svang sig i Dødningedansen, uden Naade som en forsulten Ulv.

Foran Teltet mellem de nøgne Isbjærge strakte en Fjord sig ind, fyldt med drivende Isflager, men til den anden Side bagved Teltet, mod Syd, mod Øst og mod Vest laa det uendelige Øde, knudret, graat, utilgængeligt; Is og Sne og Sten, Sten og Is og Sne strakte sig milevidt under den tunge Himmel; skummelt, ubetvingeligt, en Verden af Tomhed — en opreven Slagmark fra Tidernes Morgen, en Ur-tidens utilnærmelige Vildhed.

„Hvor er Adler?“ spurgte Ferriss.

„Han er gaaet ud for at finde Tanglopper,“ svarede Bennett.

Bennett sænkede Hovedet og stirrede tankefuldt ned i den aabne Journal paa sit Knæ.

„Ved du, hvad det var, jeg skrev nu, Ferriss?“ spurgte han og vedblev uden at vente paa Svar: „jeg skrev: Nu er det altsammen ude.“

„Det tror jeg med,“ svarede Ferriss og saá sig omkring.

„Ja, alt Haab. Nu er det endelig forbi — — — Ja, ja.“ De tav længe. En af Mændene i Soveposerne stønnede og vendte sig om paa Maven. Udenfor faldt Vinden pludselig ind med et langt klagende Suk og buldrede saa videre.

„Dick,“ sagde Bennett og lagde Journalen ned, „det er forbi, og derfor vil jeg gjerne tale med dig — spørge dig om noget.“

Ferriss rykkede nærmere. Stormens Brølen overdøvede deres Stemmer, de andre kunde ikke høre, hvad de sagde, og nu vilde det heller ikke have gjort stort, om de havde kunnet det.

„Dick,“ begyndte Bennett, „nu er vi alle lige. Om faa Timer er vi som han her,“ han slog med Haanden paa Doktorens Lig. Det var allerede saa stift, at det lød, som om han bankede paa et Stykke Træ. „Saadan skal vi snart alle ligge. Men først — medens jeg endnu kan, vil jeg tale med dig om Lloyd Searight. Du har kendt hende hele dit Liv, og du var den sidste af os to, som saá hende, før vi rejste. Du husker nok, jeg maatte gaa ombord to Dage før dig for at se efter, at Pumperne var helt klare.“

Medens Bennett talte, sad Ferriss rank ovenpaa Soveposen og tegnede Figurer og Mønstre med Tinskeen i Skindet paa sin Frakke. Ja, det var ganske sandt, han havde kendt hende hele sit Liv, og det var sikkert derfor, han holdt saa meget af hende. Men han havde ikke altid vidst det, det var ikke gaaet op for ham, at han elskede hende, før lige da han skulde sige Farvel til hende, skulde forlade hende for at begive sig ud paa dette vanvittige Togt. Saa var det for sent at sige noget, og Ferriss havde aldrig sagt hende noget. Hun vilde aldrig faa at vide, at han ogsaa — lige som Bennett — holdt af hende.

„Maaske lyder det dumt,“ fortsatte Bennett besværligt, „men hvis jeg troede, at hun havde brudt sig om mig — saadan paa den Maade — saa vilde dét, der nu venter os — jeg ved ikke — ligesom gaa lettere, mener jeg. Jeg siger det meget daarligt — men det vilde ikke være saa slemt at dø, hvis jeg bare vidste, at hun havde holdt lidt af mig.“

Ferriss' Tanker løb meget hurtigt rundt i Hovedet. Hvor kunde det være, at dette aldrig var faldet ham ind. Men Ferriss havde aldrig kunnet tænke sig Kærlighed til en Kvinde i Forbindelse med Bennett, denne store, stride, groft byggede Mand, som gik saa ganske op i sine mægtige Planer, som ikke kunde se andet end det Maal, han stillede efter, som gennemførte sine Idéer paa Bekostning af alle andre Tanker, Ønsker og Følelser. Bennett var en ægte

Mand. Men her faldt der Ferriss noget ind. Bennett havde kaldt hende en ægte Kvinde, en storartet, ægte Kvinde. Han havde Ret, ja han havde Ret. Det var netop det, hun var, og ingen kunde undre sig over, at hun havde tiltrukket Bennett. De vilde være et herligt Par, stærke og overlegne begge to, usaarlige i Bevidstheden om deres Kraft.

„Du har kendt hende saa godt og saa længe,“ fortsatte Bennett, „at jeg er vis paa, at hun maa have talt til dig om mig. Sig mig, har hun nogensinde sagt — eller antydnet — ladet dig forstaa, at hun vilde have taget mig, hvis jeg havde friet.“

Selv i et Øjeblik som dette maatte Ferriss undre sig over det pludselige og uventede Omslag i Bennetts ellers saa haarde Væsen. Ferriss kendte ham nok. Bennett var ikke den Mand, som slog af paa noget, som lod sig nøje. Hvad han vilde have, det tog han med jærnhaard Haand, ubarmhertigt og uden Skrupler. Men var det ikke altsammen ligegyldigt i denne Opløsningstilstand? Den frygtelige Mølle, som havde grebet dem, havde malet alle smaa Afstandsforannelser ud af dem. Kun det menneskelige — det oprindelige, fælles menneskelige, blev tilbage.

Men Tanken om, hvad han skulde svare, forskrækkede Ferriss. Paa den ene Side stod den Kvinde, han elskede, paa den anden Side Bennett, hans bedste Ven, hans Chef, hans Helt. Ogsaa de havde kendt hinanden længe, havde stridt mod Fjenden ved hinandens Side, havde kæmpet mod de samme Lidelser, havde trodset de samme Farer, havde lidt de samme Ulykker og Nederlag.

Ferriss var i en skrækkelig Forlegenhed. Var han nødt til at sige Bennett Sandheden? Skulde virkelig denne sidste Skuffelse føjes til den lange Række af de andre Skuffelser, til alle disse Maaneders Ulykker og brudte Haab? Skulde da Bennett dø ogsaa med denne Sorg i sit Hjærte?

„Jeg har sommetider troet,“ sagde Bennett med et blegt Smil, „at hun virkelig brød sig lidt om mig. Jeg er vis paa, at jeg en Gang imellem har kunnet se det paa hende. Jeg vilde ønske, jeg havde talt til hende. Har hun nogensinde sagt noget til dig? Tror du, hun havde taget mig, hvis jeg havde friet?“ Han holdt inde og ventede paa Svar.

„Aa ja,“ dristede Ferriss sig til at sige for dog at svare

noget og i Haab om, at Samtalen skulde være forbi med det, „ja—a, det tænker jeg nok, hun havde gjort.“

„Gør du?“ sagde Bennett hurtigt. „Du tror det. Hvad har hun sagt? Har hun sagt noget til dig?“

Nu blev det virkelig for slemt. Ferriss vidste ikke sine arme Raad. Men pludselig fik han en Idé. Nu var det jo saa ligeegyldigt altsammen. Hvorfor skulde han da ikke fortælle sin Ven, hvad han helst vilde høre, selv om det ikke var sandt? Hvorfor skulde Bennett ikke have Lov til at dø i denne Glæde efter alt det, han havde gennemgaaet? Hvad kunde overhovedet gøre noget nu, da de alle skulde dø inden 24 Timer? Bennett saå spændt paa ham; nu var det ikke Tid til at tænke paa Følgerne. Men der vilde jo slet ikke blive nogen Følger. Enden var nær. Men kunde Ferriss nu ogsaa lyve saadan for Bennett? Ferriss troede ikke, at Lloyd holdt af Bennett; han var egentlig vis paa, at hun ikke gjorde det, og hvor kunde Bennett blot et Øjeblik tro, at hun vilde have tilstaaet det, vilde have fortalt det til ham, Bennetts Ven og fortrolige? Ferriss havde kendt Lloyd længe og var tilsidst kommen til at elske hende. Men vidste han selv noget om, hvorvidt Lloyd brød sig om ham? Nej, han vidste det ikke, han vidste det slet ikke.

Bennett sad og ventede paa et Svar. Ferriss vidste hverken ud eller ind. Han kunde ikke længer se, hvad der var rigtigt, og hvad der var galt. Hvis en Løgn kunde gøre Bennett lykkelig i hans sidste Stund, hvorfor skulde han saa ikke lyve?“

„Ja,“ svarede Ferriss, „hun har en Gang sagt noget.“

„Har hun?“

„Ja,“ sagde Ferriss langsomt, medens han søgte efter den sandsynligste Løgn. „Vi kom til at tale om Ekspeditionen og om dig. Jeg ved ikke, hvordan det gik til, men det kom forresten meget naturligt. Hun sagde — ja nu husker jeg det — hun sagde: „De maa bringe ham tilbage til mig. Husk paa, at han er alt for mig. Alt i Verden.“

„Sagde —“ Bennett rømmede sig og bed i sit Skæg, „sagde hun det?“

Ferriss nikkede.

Bennett trak Vejret dybt, saa sagde han: „jeg er saa glad, du kan ikke tænke dig, hvor glad jeg er, Dick, trods alt det andet.“

„Aa jo, det kan jeg nok,“ mumlede Ferriss.

„Nej, nej, du kan ikke,“ svarede den anden. „Man maa elske en Kvinde saadan som jeg gør, Dick, og saa se — opdage — mærke, at alt er, som det skal være, for at forstaa det. Hun skulde være bleven min Hustru. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal takke dig, Dick. Og nu maa du ønske mig til Lykke.“

Han rejste sig og rakte Haanden frem. Ferriss rejste sig med Besvær og strakte uvilkaarlig Armen frem men trak den pludselig tilbage. Bennetts Haand faldt ned, og de blev begge staaende og stirrede paa Ferriss' Armstumper og paa Tinskeen ved det højre Haandlede.

Noget Timer senere kunde Bennett tydelig mærke, at Stormen var tagen af. Han var vis paa, at den vilde have lagt sig helt til Eftermiddagen. Da han vendte sig for at gaa ind i Teltet efter at have set paa Vindmaaleren, opdagede han, at Kamiska, deres eneste Hund, var kommen tilbage og sad paa Isen lidt derfra, uvis om, hvordan den vilde blive modtaget efter sin Fraværelse. Bennett var sikker paa, at Kamiska ikke var løben sin Vej. Det var den mest trofaste af alle Hundene. Bennett mente, den var gaet bort fra Teltet og var faret vild i Snefoget. Men her havde de Mad. De kunde skyde Kamiska, det kunde forlænge deres Liv en Dag eller to, maaske tre, saa kunde den stærkeste af dem gaa videre med noget af Hundekødet paa Ryggen, og saa kunde han maaske alligevel naa frem til Koluychin Bugten ved Chuckch og vende tilbage med Hjælp. Men hvem skulde gøre det? Absolut ikke Ferriss, som knap kunde staa paa Benene, heller ikke Adler, som af og til fantaserede og som maatte holdes strængt til Arbejdet af sin Chef; de kunde ikke stole paa Muck Tu, og de to Mænd, som var tilbage, var paa Nippet til at dø. Der var kun en der kunde gøre dette, den eneste af dem, som havde bevaret sin Aands og sit Legemes Kraft; han selv, Bennett. Ja, men kunde han forlade sine Folk?

Han kravlede ind i Teltet igen for at hente Riflen til at skyde Hunden med, men pludselig faldt der ham noget ind, og han blev siddende paa Soveposen med Hovedet begravet i sine Hænder.

Var han nu endelig overvunden? Havde Fjenden sejret? Havde Isen sluttet ham i sin ubarmhøjertige Favn? Men at-

ter voksede hans Energi, endnu en Gang rejste hans Jærnvilje sig i mægtig Protest mod Nederlaget. Nej, nej, nej, han var ikke overvunden, han skulde leve, han, den stærkeste, den bedst udrustede skulde overleve de andre. Var det ikke sandt, at den, som var den stærkeste, skulde leve længst? Var det ikke en af de store Naturlove? Han vidste, at han var stærk nok til at gaa, maaske endogsaa hele to Dage, og nu fik de Mad — han fik Mad. Ja, men kunde han forlade sine Folk?

Han havde ganske vist forladt Mc Pherson, men da gjaldt det Livet for alle de andre, ét Menneskes Liv mod elleves. Nu var det kun ham selv, det gjaldt. Og Ferriss, nej, han kunde ikke lade Ferriss blive tilbage. Ferriss maatte med. De skulde dele Hundekødet mellem sig — hele Hunden. Han og Ferriss skulde gaa. De skulde naa Koluychyn Bugten og Kolonisationerne. Han skulde blive frelst, han skulde komme tilbage — tilbage til Lloyd, som elskede ham. Ja, men kunde han forlade sine Folk?

Bennett knyttede sin vældige Næve og lod den falde tungt paa sit Knæ.

„Nej,“ sagde han afgjort.

Han havde tænkt højt, og Ferriss, som var kravlet ind i Soveposen igen, saa nysgerrigt paa ham. Selv Muck Tu vendte sig om fra det kvalmende Miskmask, han lavede paa Apparatet. Der lød Fodtrin udenfor Teltet.

„Der kommer Adler,“ mumlede Ferriss.

Adler rev Teltdøren op. Saa brølede han ind til Bennett: „Tre Hvaldampere paa den anden Side Isflagen, Kaptejn, de sætter en Baand i Vandet, hvad skal vi gøre?“ Bennett saa uforstaaende paa ham uden at kunne samle sine Tanker.

„Hvad er det, du siger?“ Mændene i Soveposen, som blev vækkede ved Adlers Raab, rejste sig og lyttede.

„Hvalfangere,“ sagde Bennett langsomt. „Hvor? Det tror jeg ikke,“ tilføjede han og rystede paa Hovedet.

Adler stod og svinglede af Sindsbevægelse.

„Tre Hvalfangere,“ gentog han, „lige herved. De har sat Baaden — aa Gud, hør bare!“

Det var ikke til at tage fejl af, at det var en Dampskibsfløjtes hæse Tuden, som lød nede fra Stranden. En af Mændene raabte et svagt Hurra. Hele Teltet kom i Bevægelse. Atter lød den hæse, vedholdende Fløjten.

„Hvad skal vi gøre, Kaptejn?“ gentog Adler.

Alle raabte i Munden paa hverandre.

Ferriss gik hurtigt hen til Bennett og prøvede paa at tale gennem Støjen.

„Hør . . . hører du, hvad jeg vil sige,“ raabte han, „alt det, jeg sagde før — om Lloyd — jeg troede — det er en Fejltagelse, du har ikke forstaaet —“

Bennett hørte ikke.

„Hvad skal vi gøre, Kaptejn?“ raabte Adler for tredje Gang.

„Bring Skibets Kaptejn min Hilsen. Sig ham, at her er seks Mand tilbage — sig ham — aa sig ham, hvad Fanden du vil! — Folk,“ raabte han, og pludselig straaledede hans haarde Ansigt, „gør alting i Stand til at komme herfra. Nu skal vi hjem, hjem til dem, som elsker os, Folk!“

III

Da Lloyd Searight drejede ind paa Calumet-Torvet paa Vejen hjem fra Boghandelen med sin Pakke under Armen, blev hun forbavset ved at mærke en Regndraabe paa den ene af sine hvide Handsker. Hun saå hurtigt op; Solen var gaaet bort. Husene paa den østlige Side af Torvet under Træerne, som paa denne Tid af Eftermiddagen skulde ligge badet i et gyldent Solskin, stod nu i Skygge. Varmen, som havde staaet og dirret i alle Gader lige fra den tidlige Morgen, var ifærd med at gaa over til en kølig og duftende Fugtighed. I Toppen af de høje Elmetræer rørte der sig en let Brise. Da Draaberne begyndte at falde tæt paa den hede, solbagte Asfalt, gik Lloyd raskere til. Men Sommerstormen rejste sig hurtigt. Da hun naaede Bureauet i den store Granitbygning paa den modsatte Side af Torvet, var hun allerede i fuldt Løb, og da hun stak Nøglen i Døren, styrtede Regnen ned med sin langtrukne dumpe Lyd.

Hun gik ind i Bureauets rummelige og luftige Forstue, lukkede Døren ved at sætte Ryggen mod den, og blev staaende et Øjeblik for at faa Vejret. Rownie, den unge Mulatpige, en af Husets Tjenestefolk, som var paa Vej op ad Trappen med en Stabel Haandklæder over Armen,

vendte sig da hun hørte Døren gaa og udbrød: „Det var paa høje Tid, Frøken Lloyd, paa høje Tid. Jeg vædder paa, at Frøken Wakely og Frøken Ester Thielman er blevet ordentlig vaade. Ingen af dem tog Paraply med.“

„Er Frøken Wakely og Frøken Thielman begge gaaet?“ spurgte Lloyd hurtigt. „Er de begge to kaldt ud i Sygebesøg?“

„Ja, Frøken Lloyd,“ svarede Rownie, „jeg ved ikke, hvorfor Frøken Wakely gik, men Frøken Thielman fik en Tyfus — nu igen. Det er nu tre vi har haft i en Uge. Naar Frøken Wakely gaar ud, bliver De vel den næste paa Listen, Frøken Lloyd!“

Medens Rownie talte, gik Lloyd gennem Forstuen hen til Væggen, hvor Listen med Sygeplejerskernes Navne hang, saaledes at de kunde skydes ud og ind. Hvergang en af Sygeplejerskerne gik ud i Sygebesøg flyttede hun sit Navn ned under de andres. Saa vidste man, at den, hvis Navn stod øverst i Rækken, var „den næste paa Listen“ og kunde indrette sig derefter.

Nu var det Lloyds Navn, som stod øverst. Hun havde ikke været fem Minutter borte fra Bureauet, og det var sjældent, at to Sygeplejersker blev kaldt ud paa én Gang.

„Er det Deres Tur?“ spurgte Rownie, da Lloyd hurtigt vendte sig om.

„Ja vist, ja“ svarede Lloyd og løb op ad Trappen; i Farten sagde hun til Mulatpigen: „Der har jo ikke været Bud efter Nogen, efter at Frøken Thielman er gaaet, vel Rownie?“

Rownie rystede paa Hovedet.

Lloyd gik lige ind i sit Værelse, smed sine Bøger tilside uden at tage Omslagene af og gav sig til at pakke sin Haandtaske. Derefter tog hun sin Tailormade Spaseredragt og sit stivede Skørt af og tog en anden Dragt paa, som ikke raslede, naar hun gik, saa vaskede hun sig, trak sine Ringe af og tog Violerne ud af Bæltet, og saa gik hun hen til det runde, gammeldags Spejl mellem Vinduerne og redte sit Haar højt tilbage fra Panden og Tindingerne. Dør blev hun staaende lidt og saá paa sit Spejlbillede.

Hun var høj og meget kraftigt bygget, højbarmet og med en stærk Hals, hun havde store og stærke Hænder og brede runde Haandlede. Hendes Ansigt var alvorligt i Udtryk,

hun saá ikke ud til at have let til Smil, de mørke blaa Øjne laa dybt under de lige, tykke Øjenbryn og var uden Glans. Hendes Mund udtrykte Stædighed og Vilje, og hendes Hage var ikke lille. Men hendes Haar var pragtfuldt, en mørkerød Flamme, som rejste sig fra Ansigtet og samledes i en vældig, tyk Knude, mørkerød som Kobber og gammel Bronze, tykt tungt, næsten svulmende i straalende Dunkelhed. Med sit mørkerøde Haar, sine mørkeblaa Øjne og Kindernes dybe Rødme var Lloyd en smuk Pige; der var noget dronningeagtigt ved hende, for hun var lige saa rank, som hun var høj, og kunde se nedad paa de fleste Kvinder og paa adskillige Mænd.

Lyoyd vendte sig bort fra Spejlet og lagde Kammen paa Bordet. Hun manglede endnu at pakke sin Sygeplejersketaske eller snarere da dette allerede var gjort, se efter, om der ikke savnedes noget. Hun var meget stolt af denne Taske, som hun havde ladet lave efter sin egen Idé og sin egen Tegning. Den var af sort Ruslæder og af Form som en almindelig Haandkuffert men den var forsynet med et Sølvbeslag med hendes Navn og Bureauets Adresse. Hun tog den frem fra Alkoven og gennemgik Indholdet for sig selv, medens hun mumlede:

„Sygetermometret — Sprit — Morfinsprøjte — Oxalsyreglasset — Draabetæller — Temperaturskema; ja det er rigtigt, det er der altsammen.“

Medens hun talte, bankede Feber-Plejeren Frøken Douglas paa hendes Dør, og da hun saá, den stod paa Klem, gik hun lige ind.

„Er De hjemme, Frøken Searight?“ spurgte Frøken Douglas og saá sig om i Værelset, — for Lloyd var gaaet ind i Alkoven for at rense Draabetælleren.

„Ja her er jeg“ svarede Lloyd. „Sæt Dem ned.“

„Rownie sagde, at De er den næste, som skal ud“ sagde Sygeplejersken og satte sig paa Lloyds Sofa.

„Det er rigtigt. Jeg var ovenikøbet lige ved at blive fanget. Jeg gik bort et Ærinde paa 5 Minutter tværs over Torvet — og medens jeg var borte, blev Frøken Wakely og Frøken Ester Thielman kaldt ud. Nu staar mit Navn øverst.“

„Ester fik et Tyfustilfælde fra Dr. Pitts. Ved De af — Lloyd, at det er — lad mig se, der er fire — syv — ni —

det er det tiende Tilfælde af Tyfus i Byen for Øjeblikket.“

„Ja, jeg ved, at den er meget udbredt“ svarede Lloyd, hun kom ud fra Alkoven og tørrede Draabetælleren omhyggeligt. „Vi faar det slemt med den Sygdom,“ fortsatte Sygeplejersken, „vi faar en Masse Tilfælde, saa længe det bliver ved at være saa varmt. Den er næsten epidemisk.“

Lloyd holdt Draabetælleren op mod Lyset og undersøgte den med sammenknebne Øjne.

„Hvad sagde Ester, da hun fik at vide, at det var en smitsom Sygdom?“ spurgte hun. „Vilde hun nødig?“

„Nej, slet ikke“ svarede Frøken Douglas. „Hun er ikke som Harriet Freeze.“

Lloyd svarede ikke. Den Historie med Harriet Freeze var noget, som Sygeplejerskerne aldrig havde glemt og aldrig tilgiver. Frøken Freeze, en ung Englænderinde, som nylig var blevet ansat dør paa Bureauet, og som var blevet antaget som Sygeplejerske for en Koppepatient, havde trukket sig tilbage i det afgørende Øjeblik og havde fundet paa en Undskyldning for at forlade sin Plads, som hun allerede havde taget imod. Det var Fejghed overfor Fjenden. Det var det eneste, som ikke kunde tilgives. Da den unge Pige vendte tilbage til Bureauet, var der ingen, der sagde noget, ingen der gjorde noget, men hun blev uden Betænkning vist bort med Skam fra sine Kammerater. Intet kunde være stærkere end den „Korpsaand“, der raadede mellem disse unge Kvinder, som havde viet deres Liv til en endeløs Kamp med Ulykken.

Lloyd blev ved med at undersøge sine Sager og begyndte at strege af til Ernæringstabeller, medens Frøken Douglas foreslog hende at tegne sig paa en Indsamling, som Sygeplejerskerne foranstaltede til Fordel for en gammel Krøbling, som skulde dø af Kræft. Lloyd sagde nej.

„De ved, Frøken Douglas, „at jeg kun giver gennem Foreningen.“

„Det ved jeg“ indrømmede den anden, „og jeg ved ogsaa, at De giver dobbelt saa meget som nogle af de andre, men med denne stakkels, gamle Fyr er det en anden Sag. Vi kender ham ud og ind, og vi har hver givet noget. De er den eneste, som har sagt nej, Lloyd, og jeg havde ærlig talt haabet, at jeg kunde have faaet 50 Dollars ind.“

„Nej.“
 „Vi mangler kun tre Dollars. Vi kan købe ham det lille Tobaksudsalg for 50 Dollars.“

„Nej.“

„Vil De virkelig ikke give os de tre Dollars?“

„Nej.“

„Ja ja, saa giv Halvdelen, saa skal jeg give den anden Halvdel,“ sagde Frøken Douglas.

„Tror De, det er for Pengenes Skyld, jeg ikke vil?“ spurgte Lloyd smilende.

Det var unægtelig ikke det rette Argument overfor Lloyd, hvis Jærnbaneaktier alene indbragte hende omkring 15 Tusind Dollars om Aaret.

„Nej, naturligtvis, det var ikke det, jeg mente, men hør nu, Lloyd, giv os de tre Dollars, saa kan jeg sende den gamle Fyr Besked endnu i Eftermiddag. Han bliver lykkelig for Resten af sit Liv.“

„Nej — nej — nej, hverken tre Dollars eller tre Cents.“

Frøken Douglas trak opgivet paa Skuldrene. Hun burde have vidst, at Lloyd ikke var til at rokke. Naar hun engang havde sat sig noget i Hovedet, saa hjalp ingen Forestillinger, om man saa snakkede, saa Vejret gik fra En. Hun rystede paa Hovedet af Lloyd og sagde uden Vrede:

„Stivnakke! Stivnakke! Stivnakke!“

Lloyd gemte Morfinsprøjten og Draabetælleren i Tasken og lagde ogsaa en lille Ispincet ned, og saa lukkede hun Tasken med et Smæld.

„Saa,“ sagde hun, „nu er jeg parat.“

Da Frøken Douglas var gaaet, satte Lloyd sig paa den Plads, hun havde forladt, pakkede Bøgerne og Magasinerne ud og gav sig til at blade i dem for at se Billederne. Men hun kunde ikke rigtig holde Tankerne samlede. Hun prøvede paa at læse, saa kastede hun Bogen fra sig og lænede sig tilbage paa Sofaen med Hænderne samlede under den store, broncefarvede Knude i Nakken og med et aandsfraværende Udtryk i de mørkeblaa Øjne.

Den foregaaende Nat havde hun ligget vaagen i flere Timer og stirret paa de skiftende Skygebilleder, som Skæret fra de elektriske Lygter nede paa Torvet, der skinnede ind mellem Træerne, kastede paa Væggene og Loftet i hendes Værelse. Hun havde kun spist ganske lidt. I de to sidste

Dage havde hun følt en stadig voksende Uro. Nu havde den ganske besat hende. Hun kunde ikke faa det ud af Hovedet. Den var kommet igen for halvtredsindstyvende Gang, for hundredende Gang, den gamle, forfærdelige Angst, som steg Maaned efter Maaned, Aar efter Aar. Hun følte det som en usynlig Rædsel, der ikke havde nogen Form, men altid var over hende — snart trak den sig tilbage, snart nærmede den sig, men den var der altid, lige ved, maaske i en Krog af Værelset, parat til at vise sig for hende, angribe hende bagfra i Mørke og lægge sine kolde Fingre om hendes Strube. Den legede med hende, pinte hende, undertiden forsvandt den ganske, undertiden troede hun, hun havde kæmpet sig ud af den, og saa kunde hun vaagne en Nat, i Stillehed og Mørke og føle, at nu var den der igen, ved hendes Seng — bag hende — over hende — til hendes Hjærte slog vildt af Skræk, og Tanken om at vente paa en Fjende, som ikke angreb, men som listede og lurede i mørke Kroge, brast ud i et undertrykt, fortvivlet Angsts krig, saa hun vaagnede med Taarerne strømmende ud af Øjnene, med foldede Hænder og tavse Bønner.

Hun blev en Stund liggende tilbagelænet paa Sofaen, saa sprang hun op og gjorde en Bevægelse, som om hun ry-stede noget af sig.

„Aa nej,“ hviskede hun, „det er altfor forfærdeligt.“

Hun prøvede paa at adsprede sine Tanker med at gaa rundt i Værelset og flytte om paa de faa Nipsgenstande i Stuen. Hun stillede Uret, der slog som en Skibsklokke, skruede paa de gamle Empirelamper, som hang i Messing-kæder paa begge Sider af Kaminen. Da det var Lloyd, som havde bygget Bureauet, havde hun ikke gjort sig nogen Skrupler af at vælge det bedste Værelse i Huset til sig selv og møblere det efter sin Smag. Hendes Værelse var smukt men meget enkelt udstyret. De store Vægflader blev ikke skæmmet af Nips, der var kun faa Tæpper paa Parketgulvet. Kaminen og dens Omgivelser var af Messing, hendes vældige Skrivebord af gammelt og næsten sort Hai-tiansk Mahogni.

Men hun blev hurtig ked af at gaa og pusle med Ur og Lamper, saa lukkede hun Vinduet op og saa' ned paa Torvet med Albuerne støttede i Vindueskarmen.

Tordenvejret var draget forbi, som om et mørkt Tæppe

havde trukket sig bort fra Himlen, og der var Sol over hele Byen. Paa Torvet, som for en halv Time siden havde ligget øde og tomt, saa' man nu igen alle de sædvanlige Menne-ker, som plejede at opholde sig dør, Barnepiger, graaklædte Politibetjente og Dagdrivere, som læste Aviser paa Bæn-kene omkring Springvandet. Elmetræerne dryppede endnu, de blanke, vaade Blade skinnede i Solen. Der duftede af varmt, vaadt Græs, af Trærnes Blade og fugtige Bark. En rødmalet Frugtvogn, som nu og da kunde ses gennem Løvet ovre paa den anden Side af Torvet, lyste op i Land-skabet. En Bladsælger raabte med Aftenaviserne. Pludselig var der et usynligt Klaver tæt ved, som faldt ind med en lystig, hvinende Marsch, hvis raskt markerende Takt lød forfriskende i Stilheden.

En skinnende, fint lakeret Vogn rullede over Torvet; den var sikkert paa Vej til det meget fornemme Kvarter tæt ved. Lloyd saa' et Glimt af en Dame, som lænede sig tilbage paa Sædet, det var en jævnaldrende ung Pige, som hun kendte lidt til. Da Lloyd stadig følte Skrækken over sig, tænkte hun paa, om denne unge Pige, som hverken havde Evne til at føle nogen større Glæde eller nogen større Sorg, mon ikke alligevel var lykkeligere end hun. Men hun slog straks om og sagde til sig selv med en vis stolt Styrke:

„Nej nej, jeg har dog levet!“

Og hvorledes havde hun saa levet? Hun kunde godt sam-menligne sig selv med den unge Pige i Landaueren. Hurtig gennemløb hun i Tankerne sit Liv fra den Gang, hun blev forældreløs; samme Aar som hun blev myndig, blev hun sin egen Herre og Herre over det Searightske Gods. Men allerede da var hun forlængst brudt ud af den konventio-nelle Verden, hun tidligere havde kendt. Lloyd var dengang Sygeplejerske ved det store Sct. Lukas Hospital; da hendes Moder døde, seks Maaneder før, var hun Elev dør. Hun havde altid været ærgærrig, men halvt ubevidst, uden noget bestemt Maal for sin Ærgærrighed. Dengang vidste hun kun, at hun elskede sit Arbejde, den Gærning, hun hav-de valgt, og at hun ansaas for den bedste Sygeplejerske paa den kirurgiske Afdeling. Hun huskede ogsaa, hvordan hun efterhaanden var bleven forfremmet, og hun huskede for-skellige Stillinger, hun havde haft; først som Elev, dernæst som aktivt Medlem af Korpset, anden Sygeplejerske paa

Operationsstuen, saa første Sygeplejerske og derpaa fremmet til Æressygeplejerske paa Afdeling 4 for Fødende. Saa kom den Tid, da hun forlod Hospitalet og nedsatte sig som privat Sygeplejerske, og endelig kom for ikke længe siden den Dag, da hun pludselig havde faaet sin store Tanke, da hendes ubevidste Ærgærrighed ikke længer gjaldt hende selv, men tog fast Form, da hun opdagede, hvortil hun kunde bruge sine Penge, og da hun grundlagde og byggede Huset paa Calumet-Torvet. En Tid havde hun selv bestyret dette, indtil det var lykkedes hende at faa sine Metoder og Idéer indført. Da hun saa havde faaet det i Gang som hun vilde, afstod hun sin Stilling til en, der var ældre, og saa blev hun simpel Sygeplejerske selv. Hun vilde være som en af de andre, leve samme Liv som de, under samme strænge Disciplin, og derfor sørgede hun for at holde skjult, at det var hende, der havde bygget Huset. De andre Sygeplejersker vidste, at hun var meget rig, meget uafhængig, men andet vidste de ikke om hende. Lloyd vidste ikke, hvad de troede om, hvem der havde bygget og nu understøttede Hospitalet, og hun lagde meget lidt Vægt derpaa.

Det var ikke nogen varm filantropisk Følelse, ikke nogen stærk Kærlighed til Mennesker, der drev Lloyd til at gøre dette; men hun ønskede, ønskede af hele sin Sjæl at være et Led i Naturens store Husholdning, at vælge sin Gærning og udføre den, at hjælpe til „donner un coup d'épaule“, og dette følte hun selv, at hun gjorde, takket være hendes stærke Vilje og hendes store Rigdom. Det var blevet en Trosartikel for hende, at hun skulde gøre noget, ikke tænke paa det, gøre noget, ikke tale om det, gøre noget, ikke læse om det. De store Idéer, deres skønneste Udtryk, Digt og Kunst, betød ikke meget for hende, hendes første, sidste og eneste, var Handling — virkelig konkret, haandgribelig Handling. Den største og lykkeligste Dag i hendes Liv var den, da hun lagde sin bare Haand paa de haarde, ru Mursten i Huset og saa' op ad det. I hendes mørkeblaa Øjne funkledede det Lys, som saa sjældent kom der, og hun hvi-skede for sig selv:

„Dette har jeg gjort.“

Nu stod hun lænet paa Albuerne og saa' ned paa Græsset og Træerne og Torvets Asfalt og en Landauer, som kørte

forbi; hun tænkte paa alt dette, og hun følte sig stolt over sin Styrke, glad og tilfreds over at have opnaaet, hvad hun vilde. Ja, hun var bedre end andre Kvinder; ja, hun var stærkere end andre Kvinder, hun havde fuldført noget stort. Hun strakte sig i sin fulde Højde og rakte Armene ud mod Solskinnet, mod Byen, mod hele Verden, mod den Livets store Maskine, hvis Vægtstang hun kunde løfte og hvis Bevægelse hun kunde bestemme, og hun smilede stolt, næsten udfordrende i Bevidstheden om sin Styrke, sin Gærning. Men Smilet forsvandt fra hendes Ansigt, og hun sank pludselig sammen. Dør, dør var den igen — Rædslen, den skrækelige Frygt, hun ikke turde nævne, vendt tilbage til hende — ved Siden af hende, bag hende, over hende, rede til at bryde frem fra Mørket og gribe hende.

Hun drejede sig hurtigt bort fra Vinduet, fra Solskinnet, hun holdt Hænderne for sine skælvende Læber, og Taaernerne fyldte hendes mørkeblaa Øjne. I otte og fyrreogtyve Timer havde hun kæmpet mod dette. Nu maatte hun give tabt.

„Nej, nej,“ udbrød hun halvhøjt, „jeg er ikke bedre, ikke stærkere end de andre. Hvad nytter det altsammen, naar jeg ved, at jeg dog kun er en Kvinde — en Kvinde, hvis Hjærte langsomt maa briste.“

Men saa blev hun afbrudt. Rownie havde banket to Gange paa Døren, før Lloyd hørte hende. Da hun aabnede Døren, rakte Pigen hende et Kort, hvorpaa Oversygeplejersken havde skrevet en Adresse.

„Det er lige kommet fra Dr. Street, Frøken Lloyd,“ sagde Rownie. „Frøken Begyn (det var Oversygeplejersken) bad mig give Dem det.“

Det var en Anmodning om at gaa ud i Pleje, og Lloyd syntes lige straks, hun kendte Adressen, men hun gav sig ikke Tid til at tænke videre over det. Hendes Telefon over til Stalden hang paa Væggen til Alkoven. Hun ringede til Lewis, og medens hun ventede paa ham, tog hun sin Spaseredragt paa.

Nu, da hun stod i Begreb med at handle, trak hendes jagende Frygt sig tilbage og forsvandt. Hun var straks optaget af sin Gærning, rask, opmærksom og selvtillidsfuld. Hun kunde kun have en Formodning om, hvad det var for et Tilfælde, hvor længe hun skulde være borte, anede hun

ikke, — en Uge en Maaned, et Aar, det kunde hun ikke sige. Men hun var forberedt paa alt. Ellers plejede Lægerne at meddele Sygeplejerskerne Sygdommens Natur og, hvorlænge det vilde vare, men det havde Dr. Street ikke gjort i dette Tilfælde.

Nu raabte Rownie op til hende, at Vognen holdt for Døren. Lloyd samlede sine Sager sammen og løb ned ad Trappen, undervejs raabte hun Farvel til Frøken Douglas, som stod i den anden Ende af Forstuen. I Vestibulen flyttede hun sit Navn, saa det kom nederst paa Listen.

„Hvad skal vi gøre med Deres Post?“ raabte Frøken Douglas efter hende.

„Lad den blive her, til jeg ved, hvor længe jeg bliver borte,“ svarede Lloyd, idet hun lukkede Vogndøren op. „Jeg skal nok sende Dem Besked.“

Lewis havde spændt Rox for, og medens Vognen raskt gled hen over Asfalten, prøvede Lloyd paa at huske, hvor det var, hun kendte Adressen fra. Pludselig knipsede hun med Fingrene, nu vidste hun det, hun havde endogsaa været der for omtrent otte Maaneder siden.

Ja vist — der har vi det — Campbell — Konen er død — Lafayette Avenue — en lille Datter, Hattie — Hofteskade — haabløs — stakkels lille.

Da Lloyd kom til Huset, stod Lægen, Dr. Street, og Campbell, som var Enkemand, og ventede paa hende i den lille Dagligstue ved Siden af Bibliotheket. Lægen viste en uskrømtet Overraskelse og Glæde ved at se hende. De fleste Læger i Byen kendte Lloyd som den bedste Sygeplejerske, der fandtes.

„Nej, er det Dem, Frøken Searight, det var brilliant.“ Lægen forestillede hende for den lille Patients Fader og tilføjede: „Hvis der er nogen, der kan hjælpe os over det, Campbell, saa er det Frøken Searigth.“

Lægen og Sygeplejersken begyndte nu at tale om Sygdommen.

„De véd vist allerede, hvad det drejer sig om, ikke sandt, Frøken Searight?“ sagde Lægen. „Det var Dem, der plejede hende en Tid forrige Vinter. Der indtraadte altsaa lidt Bedring om Foraaret, mindre Smerter, men det er jo i og for sig et daarligt Tegn. Vi gjorde, hvad vi kunde, Farnham og jeg. Men Behandlingen hjalp ikke. De ved, hvor

haardnakkede den Slags Tilfælde er. I Gaar foretog vi en foreløbig Undersøgelse. Der har vist sig Fistler, og Sonden fører kun til dødt Ben. Farnham og jeg holdt Konsultation imorges. Vi bliver nødt til at sætte alt paa ét Kort. Imorgen resecerer jeg Leddet.

Hr. Campbell holdt sit Vejr og saa' ud ad Vinduet.

Lloyd hørte opmærksomt efter, nikkede blot og mumlede:

„Ja, jeg forstaar.“

Saa snart Dr. Street var gaaet, tog Lloyd fat paa sit Arbejde. Operationen skulde finde Sted næste Dag, og hun anede, at hun ikke vilde faa ret megen Søvn den Nat. Street havde overladt det hele til hende, ogsaa at sterilisere Instrumenterne. Lige til det blev lyst, gik Lloyd lydløst som en Skygge frem og tilbage i Huset uden at blive træt og lagde alle Ting frem, der skulde bruges til Operationen, Stryknin-Tabletter, hygroskopisk Vat, Gummislangen til Aarepressen, Forbindingsstoffer, Is og alt saadan noget — og indrettede det lille Værelse ved Siden af Sygeværelset til Operationsstue.

Den lille Patient, Hattie, som var knap ti Aar gammel, kendte straks Lloyd igen. Før hun blev lagt til at sove, fandt Lloyd paa at sidde en Timestid inde hos hende og fortælle hende det nødvendige om, hvad der forestod hende og hendes venlige Munterhed og hele sympatiske Væsen gav den lille Pige Tillid til hende.

„Jamen — jamen — hvor ondt gør det, Frøken Searigh?“ spurgte Hattie og saa' paa hende med store alvorlige Øjne.

„Min lille Ven, det gør slet ikke ondt; du lugter bare lidt til Ætheren, og saa falder du i Søvn. Naar du vaagner, er det altsammen overstaaet, og du har det godt.“

Lloyd vikled Ætherbeholderen ud af et Stykke stift Tøj og satte den paa Toiletbordet. Tilsidst tog hun sig af Kompresserne. Dagen brød frem, men hun fik ingen Hvile. Hattie skulde ikke have Frokost, men midt paa Formiddagen fik hun et stimulerende Lavement af Whisky og Vand og en Time senere en Hundrededel Gram Atropin. Hun flettede den lille Piges Haar i to lange Fletninger, for at hendes Hoved kunde hvile frit paa Pudren. Nu var Hattie parat til Operationen.

Der var ikke mere at gøre. Lloyd maatte vente. Hun satte sig ved Sengen og prøvede paa at snakke saa muntert som muligt med Patientten. Men dette var jo en Standsning i hendes Bevægelser. Nu da hun ikke længer havde alle sine Tanker ved Øjeblikket, saa vendte de tilbage til den gamle, jagende Angst, som overskyggede dem. Selv nu, da hun sad og anstrengte sig for at være livlig og vogtede paa Smilene paa Hatties Ansigt, saa knugede hun Hænderne tættere og tættere i hinanden under Blusen, og inden i hende var der ligesom et andet Væsen, der sagde:

„Tænk, hvis det nu skulde komme over mig, det jeg ikke tør nævne, hvad saa, hvad saa? Venter jeg det da ikke? Er jeg ikke næsten vis paa det? Har jeg ikke blot narret mig selv ved at haabe? Skal man ikke altid vente det værste? Er der ikke noget, som alting lærer os? Gaar ikke hele min Tilværelse ud paa det? Var det ikke bestemt, før jeg blev født, at denne Ulykke skulde ramme mig? Og selv kan man intet gøre, intet, absolut intet, kun vente og haabe og frygte og slide sit Hjærte op i Længsel.“

Der blev banket paa Døren. Istedet for at svare: kom ind, gik hun stille hen og aabnede den paa Klem. Det var Campbell.

„Nu er de der, Street og Assistenten.“

Lloyd hørte Lyden af Stemmer i Vestibulen nedenunder, og hørte Gangdøren gaa.

Farnham og Street gik lige ind i Operationsstuen for at vaske deres Hænder og Arme. Campbell var gaet ned i sit Rygeværrelse. Endskønt det ikke var Reglen, havde de bestemt, at Lloyd skulde være tilstede under Operationen.

Endelig bankede Street med Skaffet af Kniven paa Døren for at sige, at han var færdig.

„Se saa min lille Ven,“ sagde Lloyd til Hattie og tog Ætherbeholderen.

Men nu svigtede Modet den lille Pige. Hun begyndte at hulke og hviske og bønfalde. Det var trist at høre paa, men Lloyd, som nu atter gik helt op i sin Gærning og havde alle Tanker henvendt paa Øjeblikket, standsede ikke. Rolig tog hun Hatties spinkle Haand i sin ene stærke Haand og holdt Ætherflasken for hendes Ansigt, indtil hun faldt hen med et dybt Suk. Saa løftede hun hende forsigtigt op og bar hende ind i den anden Stue og lagde hende paa

Operationsbordet. I sidste Øjeblik havde hun klædt sig paa til Operationen. Over Kjolen tog hun sin Hospitalsdragt, som havde været udsat for tør Hede i flere Timer. Hun smøgede Ærmerne op over de stærke, hvide Underarme med de brede Haandlede og fine, blaa Aarer, og i henimod ti Minutter skrubbete hun dem med en ny Neglebørste i saa varmt Vand, som hun kunde taale. Saa lagde hun Hænder og Underarme i en Opløsning af overmangansurt Kali, til de var brune op til Albuen, og saa vaskede hun Skjolderne af i en Opløsning af Oxalsyre og i varmt, kogt Vand. Street og Farnham stod ved Bordet i deres steriliserede Frakker og Gummihandsker. Ingen talte. Kun nu og da hørtes et Suk fra Patienten, en hviskende Ordre eller Lyden af Knivene, der skar i Benet. Udenfor Vinduet lød en ustandselig Spurvekvidren.

Operationen begyndte straks, der var ikke noget at overveje eller vente efter, alt var omhyggelig planlagt i Forvejen til de mindste Detailler. Street var en Mester i sit Fag; han var fuldt fortrolig med alt, hvad der kunde møde ham af Vanskeligheder, og forudsaa enhver Mulighed, var forberedt paa alle kritiske Tilfælde, rolig, opmærksom, behersket. Han tog fat paa at operere Hofteledet uden Spor af Bevægelse, Uro eller Forvirring. Baade han og hans Assistenten vidste, at Liv eller Død afgang af disse ti Minutter. Barnets Liv laa i Streets Hænder. Der behøvedes kun et Øjebliks Tøven paa urette Sted, en gal Manøvre med Kniven, en Rysten paa Haanden, et eneste Øjebliks Ubehjælpsomhed, for at Fjenden — Fjenden, som laa paa Lur efter hver eneste lille Revne eller Sprække, hvor den kunde stikke sine tynde Fingre ind — skulde trænge ind i den skrøbelige Bolig med et pludseligt, et hovedkulds Spring og styrte Livets Bygning i Grus. Lloyd, som stod bøjet over Barnets Hoved, saa, at han var nær. Han var trængt ind i det lille, banale Værelse med dets banale Udstyr og Prydelser, det franske Ur med de affekterte, forgyldte Cupidoer paa Kaminen og „Gruppebilledet“ af et Selskab paa en Slotsveranda, der stirrede med deres store, stillestaaende venlige Smil paa det skrækkelige, som foregik, paa denne Strid — to Verdeners Kræfter — dette afgørende Øjeblik i et Liv.

Med ét var Operationen overstaet.

Sygeplejersken og Lægerne rettede sig op og trak Vejret dybt. De begyndte at tale om Operationen, og Lloyd, som hørte interesseret efter, spurgte Street, hvorfor han havde borttaget Benet omkring Trochanter minor. Han smilede, glad over hendes Skarpsindighed.

„Jeg kunde ikke saa godt skære gennem Laarbenshalsen, Frøken Searight,“ sagde han. „Ser De, hvis jeg havde gjort det, saa vilde Trochanter major komme til at spærre for Hullet og forhindre Udflodet.“

„Ja ja, naturligvis, saa forstaar jeg det,“ indrømmede Lloyd.

Saaret blev syet sammen, og da det var forbi, bar Lloyd Hattie tilbage til hendes Seng i Værelset ved Siden af. Langsomt vendte Bevidstheden tilbage hos den lille Pige, og Lloyd kunde nu atter betragte hende som et levende Væsen. Medens Operationen stod paa, havde hun glemst, at der eksisterede en lille Pige, som hed Hattie Campbell, og som hun kendte. Hun havde kun set et Stykke af en eller anden Ting, der var kommet i Uorden, og som skulde gøres i Stand. Saadan gik det hende altid. Det var ikke sjældent, at hendes Patienter var Mennesker, hun kendte, tidt meget godt, men saa længe de var syge, havde deres menneskelige Egenskaber intet at sige for Sygeplejersken, hun saa kun „Tilfældet“, kun en Mekanisme, kun et Urværk, der var i Stykker og som truede med snart at gaa i Staa.

Men Faren var paa ingen Maade forbi. Snittet var gaaet nær ind til den store Pulsaarestamme. Barnet havde mistet en Mængde Blod, og hendes Modstandskraft var svækket af det lange Sygeleje. Lloyd var bange for, at Nerverystelsen skulde vise sig at have været for stærk. Farnham sagde Farvel, men Kirurgen selv blev der lidt endnu for sammen med Lloyd at iagttage Symptomerne. Han havde meget travlt og ventedes paa et af de større Hospitaler, derfor gik han ogsaa tilsidst efter at have anmodet Lloyd om at telefonere til ham, hvis der viste sig det ringeste Tegn til Forandring. Der var ingen Grund til at tro, at den lille Pige nu, saa sent paa Eftermiddagen, skulde have det godt. Street mente, at hun efterhaanden vilde komme til Kræfter og tilsidst blive helt rask.

„Men,“ sagde han til Lloyd, da han sagde hende Farvel,

„jeg behøver ikke at indprente Dem, hvor nødvendigt det er at passe meget godt paa, det vigtigste er absolut Ro, hun maa ikke se nogen, ikke engang sin Fader. Nu ligger hele Nervesystemet i Dvale, men engang i Nat vil der indtræde en Forandring.

I seks og tredive Timer havde Lloyd ikke sovet, men det skænkede hun ikke en Tanke. Hendes Aftensmad var bleven sendt op til hende, og hun forberedte sig nu til at vaage. Hun gav Barnet saa megen Mad, som hun troede, hun kunde taale, følte nu og da hendes Puls og skrev Tallet ned, for at Overlægen kunde se det, naar han kom. En Gang imellem tog hun Hatties Temperatur i Armhulen. Henimod Kl. 9 om Aftenen, netop som hun gjorde dette for tredje Gang i den sidste Time, kom en af Husets Tjenestepiger for at sige, at der var nogen, der vilde tale med hende i Telefonen. Lloyd tænkte sig lidt om, hun havde ikke Lyst til at gaa fra Hattie netop nu. Men Telefonen var lige ved, og det var ikke umuligt, at det kunde være Dr. Street, som vilde høre til Patienten.

Men det viste sig at være Bureauet, som havde ringet, og Frøken Douglas underrettede hende om, at der var kommet et Telegram for lidt siden. Skulde hun lade det blive liggende, eller skulde hun sende Rownie med det? Lloyd tænkte sig lidt om.

„Aa — luk det op og læs det for mig. Det er naturligvis en Patient? — eller — nej forresten — send Rownie med det og lad hende tage mine Hospitalstøfler med, dem uden Hæle. Men ring mig ikke mere op i Aften, vi kan vente en Krise, hvornaar det skal være.“

Lloyd vendte tilbage til Sygeværelset, sendte Pigen bort og tog igen fat paa at indrette sig til Natten. Hattie var vaagnet et Øjeblik.

„Bliver jeg nu rask, bliver jeg nu rask, Frøken Searight?“

Lloyd lagde Fingeren paa Munden og nikkede, og Hattie trak Vejret dybt og lukkede igen sine Øjne. Lloyd følte en dyb Ømhed og Medlidenhed med den lille Pige. Hun sagde til sig selv:

„Om Gud vil hjælpe mig, skal du blive rask. De tror paa mig, disse Mennesker — „hvis der er nogen, der kan

faa dette til at lykkes, saa er det Frøken Searight“. Vi skal „faa det til at lykkes“ — det vil jeg sørge for.“

Natten kom, mørk og stille og meget varm. Lloyd aabnede et af de øverste Vinduer for at faa frisk Luft i Sygeværelset. Støjen dernede fra, der tog af efterhaanden som Tiden gik, naaede hendes Øre som en dæmpet, summende Lyd. Hattie laa i sin Seng, paa sit Smertens Leje, ubevægelig med lukkede Øjne; man kunde knap høre hende trække Vejret, og hendes Liv hang i en Traad — et stakkels lille, lidende Væsen med et skarpt og udtæret Ansigt og blege Læber; ved hendes Side sad Lloyd, hvis mørkeblaa Øjne, som saa længe havde maattet undvære Søvn, vogtede opmærksomt og aarvaagent paa Patientens Ansigt. Hendes store broncerøde Flammehaar bølgede tilbage fra hendes Pande og Tindinger, og den dybe Rødme paa hendes Kinder var ikke blegnet af Dagens Anstrængelser, hendes tunge Ansvar og utrættelige Virksomhed. Som det nu var, kunde hun holde Angsten borte, den aldrig hvilende Fjende bag hende. Nu havde hun en anden Fjende at kæmpe imod — eller var det virkelig en anden — var det ikke den samme Fjende, akkurat den samme, hvis Skygge hældede sig over Sygesengen, over den lille, skrøbelige Skikkelse og det blege skarpe Ansigt?

Hendes Sympati og Medfølelse med det lidende Barn vakte en instinktmæssig, uvilkaarlig Trods hos Lloyd; hun syntes, at hendes Kraft og Evne samlede sig til Modstand i højspændt Udholdenhed, i en Stædighed, som lukkede Øjne og Øren. Det kom af hendes altbeherskende ejendommelige Evne til at sætte haardt imod haardt, saa snart hun følte Modstand mod, hvad hun vilde, eller følte sig hindret i, hvad hun ansaa for ret og rigtigt. Og i dette Øjeblik, hvor hun mærkede Fjenden nærme sig og saa' Skyggen lægge sig dybere og dybere over Sengen, saa hærdedes hendes Trods som Staal.

„Nej,“ sagde hun til sig selv med hævede Øjenbryn og fastlukket Mund, „hun skal ikke dø. Jeg slipper hende ikke.“

Lidt senere, maaske en Timestid over Midnat, da hun troede, Hattie sov, og stadig sad og vaagede over hende, lagde hun Mærke til, at hendes Kinder begyndte at udvide sig og trække sig sammen med hvert Aandedrag. Øjeblik-

kelig sprang hun op. Det Tegn kendte hun. Saa var Kræfterne svundet, medens Hattie sov. Lloyd tog Temperaturen. Den var faldet stærkt. Pulsen var svag, hastig og uregelmæssig. Det saa' ud, som om hun havde svært ved at trække Vejret.

Saa begyndte Krisen. Lloyd sendte Bud efter Street, blot for en Forms Skyld. Alt vilde være afgjort, længe før han kunde komme. Hun vidste, at nu havde hun Hatties Liv i sine Hænder.

„Saa,“ hviskede hun, som om Fjenden kunde høre hende, „nu skal vi se, hvem der er den stærkeste. Du eller jeg.“

Hun trak hurtigt og forsigtigt Sengen ud fra Væggen og hævdede den ved Fodenden ved at lægge et halvt Dusin Bøger ind under Benene. Hun gav Pigerne Ordre til at varme nogle Uldtæpper, og medens hun ventede paa dem, gav hun Barnet en Kognaks-Indsprøjtning under Huden.

„Vi skal nok faa dig over det,“ sagde hun hele Tiden til sig selv, „vi skal nok faa dig over det. Jeg slipper dig ikke.“

Nu var Fjenden hende nær, de skulde kæmpe Ansigt til Ansigt. Lloyd havde en næsten legemlig Følelse af, hvorledes Hatties Liv lidt efter lidt, uden Modstand, gled ud af Hænderne paa hende. Hun bed Tænderne sammen, holdt igen af al Magt, med alle Nerver spændte, og al hendes medfødte Stædighed og Vilje rejste sig i hende og nægtede at give efter.

„Nej, nej,“ gentog hun for sig selv, „du faar hende ikke. Jeg opgiver hende ikke. Du skal ikke komme til at triumfere over mig.“

Campbell var bleven urolig over den stadige Kommen og Gaaen, og han stod nu i Værelset.

„Det hjælper jo altsammen ikke noget, Frøken. Det er forbi. Lad hende dø i Fred. Pin hende ikke længere, lad hende dø i Fred.“

Der gik en halv Time, der gik en hel. Lloyd gav en ny Indsprøjtning. Campbell kunde ikke længere udholde at se paa det og gik ind i den anden Stue, hvor Lloyd stadig kunde høre ham vandre op og ned ad Gulvet. Engang imellem stak han Hovedet ind ad Døren og hviskede: „Kan hun leve? Kommer hun over det?“

„Jeg ved det ikke,“ sagde Lloyd. „Jeg ved det ikke. Vent. Bliv hellere borte. De skal nok faa Besked.“

Der gik igen et Kvarter. Lloyd syntes, hun kunde mærke, at Hjertet slog lidt stærkere. Der var blevet ganske stille i Huset. Udenfor Døren stod begge Pigerne og ventede paa Ordre. De turde ikke engang hviske. Fra Værelset ved Siden af hørtes en dæmpet Lyd af hurtige, uregelmæssige Fodtrin, og Lloyds anstrængte Nerver begyndte nu at skelne en svag, ny Lyd nede i Byen selv, dør ude bag Gardinet, gennem det halvt aabne Vindue, en svag Krusning af Natens stille dybe Sø, som kom og gik og kom igen, hver Gang stærkere og mere udpræget. Klokken var omtrent halv fire. Men den lille Patients Temperatur steg — det kunde der ikke være Tvivl om. Aandedrættet blev dybere og kraftigere. Det var ikke til at tage fejl af, at Hattie trak Vejret lettere, og da Lloyd tog om hendes Haandlede, var hun lige ved at give et lille Glædesskrik fra sig, fordi hun kunde mærke, at Pulsen slog kraftigere, lidt langsommere og mere regelmæssigt. Hun fordoblede sin Opmærksomhed, hendes Modstand, hendes Vilje skærpedes. Hun mærkede, at Fjenden var ifærd med at trække sig tilbage, hun følte, at han slap sit Tag.

Krisen forløb langsomt, og langsomt begyndte Reaktionen. Hattie var stadig bevidstløs, men hendes Ansigt havde faaet et andet Udtryk, som Lloyd kendte fra sin lange Erfaring, et ubestemmeligt og ubedrageligt Udtryk af intet og noget, et Tegn, som kun de allermest øvede kan se og forstaa — det første svage Solglimt efter Mørket.

„Kommer hun sig, Frøken, kommer hun sig?“ hviskede Campbell ved Siden af hende.

„Jeg tror det — jeg er næsten vis paa det — men vi kan dog ikke være helt sikre. Men der er Haab — der er meget Haab.“

Campbell blev dødbleg, greb for sig og lænede sig et Øjeblik mod Kaminen. Han blev i Stuen. Det ringede paa Døren.

„Dr. Street,“ mumlede Lloyd.

Men hvad var det dog, der var sket i Byen? I den varme Sommernats stille, mørke Timer maatte der være haendt noget af national, maaske endog af international Betydning. Det laa i Luften — man følte, at noget Stort var

hændt et eller andet Sted i Verden. Hurtige Fodtrin genlød nede fra Fortovene. Hist og her hørtes en Gadedørgaa. Avissælgerens Raab med Ekstraudgaver kom nærmere og nærmere. En tilbagetrængt Ophidselse viste sig og gav sig Udtryk i en svag Mumlen af mange Lyde, som blandede sig og steg til en stærk Melodi, en Melodi, som svulmede og voksede og syntes at komme fra alle Kanter af Byen paa en Gang.

Der lød Skridt udenfor Sygeværelset. Dr. Street? Nej, Rownie — Rownie med to Telegrammer til Lloyd.

Lloyd greb dem, og pludselig, som om en Tanke havde slaaet hende, vendte hun sig bort og lyttede efter den sagte, stigende Lyd dernede fra. Disse Telegrammer — nej, de indeholdt intet om Sygebesøg. Hun anede, hvad det var. Hvorfor havde hun faaet dem netop nu? Hvorfor laa der denne Følelse af store Nyheder i Luften? De samme Nyheder, som kom til hele Verden, kunde ogsaa komme til hende — i disse Telegrammer. Var det ikke muligt. Hun trak Vejret hurtigt. Angsten, den frygtelige Skræk, som havde jaget og pint hende saa længe, skulde den nu være forbi? Fjenden, som lurede i Mørket for at gribe hende, skulde han nu være slaaet paa Flugt for bestandig? Hun vovede ikke at haabe det. Hun følte noget komme, hun vidste det, der var noget, som nærmede sig med voksende Hastighed — nærmede sig, nærmede sig, derude nordfra. Hun saa' Dr. Street staa i Stuen, men hvornaar og hvordan han var kommen, kunde hun ikke senere erindre. Hele hendes Sind var vendt mod noget andet, lyttende, ventende. Lægen bøjede sig over Sengen. Pludselig rettede han sig op og sagde højt til Campbell:

„Udmærket, udmærket, nu er det i Orden. Det er lykkedes.“

Lloyd rev Telegrammerne op. Det ene var undertegnet „Bennett“, det andet „Ferriss“.

„Gud være lovet!“ udbrød Campbell.

„Aa ja!“ raabte Lloyd, medens en Hulken rystede hende, og et lyksaligt Smil straalede paa hendes Ansigt, „aa ja, Gudskelov, det er lykkedes.“

„Bliver jeg nu rask, bliver jeg nu rask, Frøken Searight?“ Hattie var vaagnet og hendes Stemme lød svag og anstrængt.

Lloyd lagde sig paa Knæ ved hendes Seng og bøjede sig over hende.

„Hys, ja min lille Ven, nu bliver du rask.“ Det dejlige bronze-røde Haar sank dybere ned. Taarerne strømmede ud af de mørkeblaa Øjne, og en sagte Hulken hørtes. Lloyd lagde blidt og ømt sin Arm om Barnet og bøjede sit Hoved dybere og dybere over hende. Hendes Kind rørte ved Hatties. Den lille spinkle, skrøbelige og trætte Pige og den kraftige, viljestærke, ubøjelige Kvinde laa et Øjeblik med Hovederne paa samme Pude, begge brudte af Lidelse, den ene legemligt, den anden sjæleligt.

„Du bliver rask, min Ven, du bliver rask,“ hviskede Lloyd med Ansigtet skjult. „Du bliver rask, og jeg beholder dig. Du kæreste af alt.“

Og Støjen dernede fra lød for hendes Øren som Ord, Ord, der brød klingende frem fra alle Menneskers Struber — lød som om hele Verden sang den store Nyhed ud, der var kommen fra Nord i den varme Sommernats korte Timer. Og alle Gadens syngende Raab kom til hende som en eneste mægtig Harmoni:

„Frelst, frelst, frelst!“

IV

Den Dag, Lloyd vendte tilbage til Huset paa Calumet-Torvet, efter at Hattie helt var kommet sig, og medens hun stod og pakkede sin Kuffert ud og ordnede sit Værelse, bragte en Dreng hende et Brev.

„Er lige kommen til Byen. Naar kan jeg se Dem?“
Bennett.

Det havde ikke manglet paa Nyheder om Ward Bennett og Richard Ferriss i de sidste 14 Dage. Deres Navne og Skibets Navn, selv Adlers, Hansens, Clarkes og Dennisons Navne, ja endogsaa Muck Tus og Kamiskas, den eneste Hund, der var blevet tilbage, optog alle Menneskers Tanker, saa de ikke talte om andet.

Det var en af Aarets store Begivenheder, at Expeditionens Mænd var vendt tilbage efter deres lange Fangenskab paa Isen, og efter at hvert Haab om at se dem igen var opgivet. At de ikke havde naaet Polen eller ikke engang nogen særlig høj Breddegrad, tænkte ingen paa. Man huskede kun det glimrende Tilbagetog mod Kolyuchin-Bugten, den ubegribelige Marsch over Isen, det ubøjelige, ufattelige Mod, de havde udvist og hvormed de havde trodset Farer, Modgang og Savn. Alle Aviser i den By, hvor Bennett og Ferriss begge hørte hjemme, udmalede dette atter og atter med en Mængde Detailler, hvoraf adskillige utvivlsomt var lavede. Sygeværelset, hvor Lloyd plejede sin lille Reconvalescent — oversvømmedes af Beretninger om Folkene, om al deres Gøren og Laden nu og i Fremtiden — det trængte ind ad Vinduer og Døre, gennem alle Sprækker.

Lloyd hørte, hvorledes Skibet var blevet klemt inde, hvorledes de efter utrolige Anstrængelser havde naaet Land, hvorledes de havde gaaet sydpaa mod Chuck Kolonierne, hvorledes de Overlevende, udmattede og døende af Sult, i den ellefte Time var blevet frelst af Hvalfangere, hvorledes ogsaa Hvalfangerne var blevet siddende i Isen, og hvorledes „Frejas“ Mandskab var blevet tvunget til endnu en Gang at overvintre i Polaregnene. Hun hørte om, hvordan de endelig var naaet hjem. Til det stille, mørke Værelse, hvor Hattie laa, naaede Ekkoet af en Verdensbegivenhed; hun saa' Bennetts Skikkelse rejse sig i hele Verdens Øjne, saa', at en ny Helt var opstaaet. Hun hørte, at Æresbevisninger, som han ikke stræbte efter, dyngede sig op om ham, at Kongen af Belgien havde givet ham en Orden, at geografiske Selskaber i Europa havde udnævnt ham til Æresmedlem, at Præsidenten og Krigsministeren havde sendt Lykønskningstelegrammer.

„Og hvad er saa det første, han gør,“ hviskede hun til sig selv, „saa snart han vender hjem? Han beder om at se mig — mig.“

Hun gav Budet Svar med tilbage og bad ham komme næste Eftermiddag, da hun om to Dage skulde holde 14 Dages Ferie i en lille Landsby, som hed Bannister.

„Men den — den anden, hvad gør saa han“ mumlede hun, da hun stod ved Vinduet og saå efter Budet, som

cyklede over Torvet. „Hvorfor gør ikke han — det samme?“

Hun vendte sig bort fra Vinduet og saá aandsfraværende paa Gulvtæppet med Hagen støttet i sin Haand.

Lloyds Ferie var begyndt for to Dage siden. Hendes Navn var taget bort paa Listen i Bureauet, og hun var fri lige til Slutningen af Maanedén. Aftenen var varm og meget stille. Selv her i den kølige Murstensbygning, hvor der var Markiser for alle Vinduer, var Heden meget tryk-kende. Lloyd havde saa længe været indelukket uden Sol og frisk Luft, og nu fik hun pludselig Lyst til at tage en Køretur i Parken. Hun telefonerede til Stalden og gav Lewis Ordre til at spænde Ponierne for Vognen.

I to Timer kørte hun rundt i den mest afsides og skygge-fulde Del af den store Park. Det var en dejlig Tur. Hun kørte selv Vognen, og hun forstod at køre. Heste var hendes Passion, og ikke engang Lewis havde bedre For-stand paa dem end hun. Da Aftenen faldt paa, og hun lod Ponierne gaa i Skridt i en lang og øde Allé af store Elme-og Bomuldstræer, fik hun pludselig Øje paa en aaben Vogn, som kørte ind i modsatte Ende af Alléen. Den nær-mede sig, og hun kunde se, at der kun var én Person i den, en Mand, som sad og lænede sig lidt træt tilbage. Hendes øvede Sygeplejerskeblik saa' strax en Reconva-lescent eller en syg Mand i ham, og hun var allerede halvt be-gyndt at spekulere over Sygdommens Natur, da Vognen naaede hende, og hun genkendte Richard Ferriss.

Ferriss, men ikke den samme Ferriss, som hun havde taget Afsked med den uforglemmelige taagede og regnfulde Eftermiddag i Marts, for fire lange Aar siden. Den Ferriss, hun da kendte, var en kæk og glad ung Mand med klare, livlige Øjne, med en aaben, levende Modtagelighed og Livslyst. Det var en ældet Mand, hun saá, træt og ligegyldig. Da han fik Øje paa hende og genkendte hende, rettede han sig op med et lyst Smil og et Blik, som Lloyd ikke kunde tage fejl af. Men det var ikke det lykkelige Udbrud af Glæde, som Lloyd havde ventet og ønsket. Hun havde aldrig lagt megen Vægt paa selskabelig Omgangstone. Men det saarede hende lidt, at Ferriss beholdt Hatten paa. Hun blev selv forbavset ved, at hun virkelig lagde Mærke til en saa ligegyldig Ting. Men det var jo Ferriss.

Hjærtet hamrede i Brystet paa hende, da hun holdt Hestene an. Kusken paa Ferriss Vogn sprang ned og holdt Døren aaben for ham og han gik hurtig hen imod hende.

Det skulde altsaa blive deres Møde efter fire Aars Forløb — og hvilke Aar — et uventet, uforberedt Møde og noget ganske andet, end hun havde ventet. Hvad de sagde i de første Øjeblikke, kunde Lloyd aldrig senere huske. Kun ét stod tydeligt for hendes Erindring.

„Jeg kommer lige fra Torvet,“ sagde Ferriss, „og jeg hørte, at De netop var kørt herud, saa var der jo ikke andet at gøre end at køre efter Dem.“

„Skal vi ikke spasere lidt?“ huskede hun, at hun havde spurgt lidt efter. „Vi kan lade Vognene vente, eller De kan maaske ikke taale at gaa? Jeg glemte —“

Men han afbrød hende og sagde, at det gjorde ikke noget.

„Doktoren har bare sendt mig ud, for at jeg skulde faa lidt frisk Luft, og det er ydmygende at blive trillet rundt som en gammel Kone.“

Lloyd rakte Tømmerne til Lewis og løftede sin Kjole for at staa ned af Vognen. Trinnet sad temmelig højt oppe. Ferriss stod ved Siden af hende. Hvorfor hjalp han hende da ikke ned. Hvorfor blev han staaende dør med Hænderne i Bukselommerne uden at lægge Mærke til hende. Den mørke Rødme i hendes Ansigt blev lidt dybere af Irritation. End ikke hjemvendte Nordpolsfarere havde Lov til at lade, som om de ikke kendte simpel Høflighed — og saa netop han.

Hun blev staaende et Øjeblik, før hun selv prøvede paa at gaa ned. „Ja ja da,“ sagde hun.

Saa opdagede hun, at han stod og saa' paa hende. Han smilede svagt, medens et dybt bedrøvet Udtryk gled hen over hans tunge lidt sløve Ansigt. Han gjorde en Bevægelse med den ene Skulder, og det var, som om Lloyd fik et Slag i Ansigtet, da hun pludselig huskede, at Ferriss ingen Hænder havde.

Hun faldt tilbage paa Sædet med Hænderne for Øjnene, rystet og skælvende af uendelig Medlidenhed, — af Skam over sin egen Kejtethed og med Følelsen af, at den smilende Park, den varme Eftermiddag, Alléens grønne Træer, de skinnende, lakerede Vogne og de blanke, brune Heste forsvandt i et Nu og gav Plads for Isen, den mørke Vinter-

nat, den sønderrivende, ubarmhjærtige, kolde, blændende, hvirvlende, støvfine Sne.

De gik en halv Times Tid langsomt rundt i Parken, medens Vognene fulgte efter i nogen Afstand. Det var ikke meget, de sagde. Lloyd syntes, hun aldrig kunde blive træt af at iagttage hans Ansigt, at hendes Interesse for hans Meninger og Synspunkter aldrig vilde slappes. Han havde oplevet, hvad kun faa Mennesker oplevede — fire Aar havde han levet udenfor Verden og gennemgaaet ufattelige Lidelser og Savn. Hvordan var han nu. Hvor meget havde han forandret sig. At han ikke var blevet forandret overfor hende, mærkede Lloyd øjeblikkelig. Han elskede hende stadig, det kunde der ikke være Tvivl om. Men denne skrækkelige Sløvhed, som laa over ham. Hun havde hørt fortælle om den stivnede Ligegyldighed, som greb dem, der blev for længe paa Isen, men nu saa' hun det virkelig for første Gang. Det var ikke Forstanden, der havde taget Skade, det var snarere, som om Forstandens Maskineri var rustet og gaaet i Staa af Mangel paa Brug. Han tænkte sig længe om, før han talte. Naar hun sagde noget, varede det lidt, inden han forstod. Han maatte søge efter Ordene, og han brugte tidt gale Vendinger. En Gang afbrød han hende pludselig med at sige:

„Aa, den Duft fra Træerne, fra Græsset. Er det ikke vidunderligt? Er det dog ikke vidunderligt?“ Og et Øjeblik efter sagde han ganske umotiveret: „Og saa maatte vi opgive det alligevel.“

Lloyd fo'r straks op for at forsvare ham mod ham selv.

„Opgive? Hvor kan De sige det? Selv om De ikke naaede Polen, hvad gør saa det? Verden vil maaske dømme efter Resultaterne, men Verden vil dømme uretfærdigt. Betyder det da ikke noget, at De har vist Verden, hvad Heltemod er? —“

„Nej, det maa De ikke kalde det.“

„Heltemod, Mod, Udholdenhed? Betyder det da ikke noget, at De har gennemgaaet det, som andre Mennesker vilde være døde af? Betyder det ikke noget, at De har givet os alle et Eksempel paa Taalmodighed, paa Viljestyrke? Der er da noget, der er større end at naa Polen. Det er for Eksempel at lide uden Klage, aldrig at give tabt, aldrig at lade sig kue. Aa, hvis jeg var en Mand! Ti Tusind, hundre-

de Tusind Mennesker læser nu iaften om, hvad De har udrettet — om hvad De har *udrettet*, forstaar De, ikke om, hvad De *ikke* har udrettet. Alle disse Mennesker, — De har vist dem, hvad en Mand kan gøre, naar han siger: jeg vil, og De har gjort lidt mere, har været lidt modigere, lidt stoltere, lidt stærkere end nogen anden før Dem. Den, som nu taber, kan ikke længer undskylde sig med at sige, at han har gjort, hvad der stod i menneskelig Magt. Han maa tænke paa Folkene ombord paa „Freja“. Han maa tænke paa Dem. Tror De da ikke, jeg er stolt af Dem, tror De ikke, jeg føler mig som et stærkere og bedre Menneske ved at tænke paa, hvad De har gjort. Tror De ikke, jeg er glad ved at sidde ved Siden af Dem her i denne Park, — ved at være — ja, være sammen med Dem. Forstaar De da ikke, hvad det vil sige for mig, at De er den, De er, ikke den Mand, som nu omtales alle Vegne, ikke den Mand, hvem Kongen gav en Stump Baand og et Stykke Emalje, men den Mand, der har levet, som en Mand bør leve, der ikke vilde dø, fordi det var lettere end at leve, der kæmpede som en Mand, ikke for sig selv, men for alle dem, han var sat til at føre, som viste os alle, hvad Viljestyrke vil sige, og hvor stærk en Mand kan være. Hvad Vægt ligger der paa Polen. Verden forlanger Mænd, store stærke, haarde Mænd — Mænd, som har et Maal for Øje, og som aldrig, aldrig lader sig standse.“

„De mener Bennett,“ sagde Ferris hurtigt. „De begyndte med at tale om mig, men nu taler De om Bennett.“

Men han saa' ind i hendes Øjne, som var rettede lige mod ham — mod *ham*. Der var et Udtryk i hendes Ansigt, i hendes mørkeblaa Øjne, som han aldrig før havde set.

„Lloyd,“ sagde han roligt, „hvem af os var det, De talte om, Bennett eller mig? De véd, hvad jeg mener, hvem af os var det?“

„Jeg talte om den Mand, som var stærk nok til at udrette noget stort,“ sagde hun.

Ferris trak sine Armstumper ud af Lommerne, og saa' paa dem med et bittert Smil.

„Hm — kan man udrette meget paa denne Maade?“ sagde han stille.

Med en pludselig Indskydelse, som hun ikke prøvede paa at beherske, lagde Lloyd begge Hænder over hans stakkels,

uformelige Haandlede. Aldrig i sit Liv havde hun været saa bevæget. En Medfølelse, som hun ikke før havde kendt, en Æmhed og Medlidenhed saa stor, som hun aldrig havde følt den, bragte hendes Hjærte til at banke. Hun kunde ikke finde Ord for sin Bevægelse. Hun vilde saa gjerne sige ham, hvad hun følte, men hun kunde ikke.

„Lad være!“ raabte han, „lad være. De maa ikke.“

Lidt efter, da de gik tilbage til Vognen, sagde Lloyd efter lidt Betænkning: „Skal jeg ikke sætte Dem af, hvor De bor? Lad Vognen køre hjem.“

Han rystede paa Hovedet. „Jeg er lige flyttet; Bennett og jeg har faaet en Lejlighed i den anden Ende af Byen. Jeg tror, jeg bliver nødt til at køre hjem. Det er en helt anden Vej end De boer. Vi har det meget roligere dør, og Folk kan ikke saa let faa fat i os. Doktoren siger, at vi begge trænger til Ro ovenpaa Rystelsen. Selv et Jernmenneske som Bennett er ikke engang stærk nok til dét; og saa er der Breve, Telegrammer, Reportere, Deputationer, Forlæggere og Besøgende og al den Slags, og saa har vi stadig en hel Del at gøre med at bringe vore Optegnelser i Orden.“

Lewis kørte Hestene frem, og Lloyd og Ferriss skiltes; hun vendte hjemad i hurtigt Trav, og han kørte til sin nye Lejlighed.

Men da de drejede ud af Alléen, vendte Lloyd sig om. Ferriss' Vogn var lige ved at forsvinde bag Elmene og Bomuldstræerne. Hun vinkede muntert til ham, og Ferriss vinkede tilbage med Armstumpen.

To Dage efter, om Fredagen, skulde Lloyd paa Landet. Hun plejede hvert Aar i den varmeste Tid at tilbringe sin Ferie i den lille gammeldags og rolige Landsby Bannister. Jordene omkring Landsbyen hørte med til det Searightske Gods. Det var et roligt Sted, langt fra Jærnbane; et Sted, hvor der var godt at hvile sig og glemme alle sine Pligter, Ansvar og Sygeværrelsernes anstrængende Spænding. Men Torsdag Eftermiddag skulde Bennett komme.

Torsdag Morgen sad hun i sit Værelse. Hendes Kuffert var pakket. Der var ikke mere at gøre. Hun var fri. Hun havde intet at tænke paa. Men hun følte sig altfor glad, altfor lykkelig, altfor overstrømmende munter til at kunne sætte sig til at læse. Hun trængte til Bevægelse, Liv, Uro, og hun gik hen og lukkede et Vindue op og lænede sig, som

hun plejede, paa Albuerne og saa' ned paa Torvet. Det var en yndig Morgen. Det vilde rimeligvis blive meget varmt længere op ad Dagen, men for Øjeblikket blæste der en frisk Morgenbrise. Køligheden gjorde hendes Kinders mørke Glød dybere, og en Lok, der var sluppet ud fra hendes fyldige, mørkerøde Haar, bevægede sig i Blæsten og krølede sig ned over hendes Øre og Hals. I hendes mørkeblaa Øjne — mørkeblaa som gammelt Porcellæn — var der et usædvanligt Lys. De gamle, susende Elmetræer kastede deres Skygger i skiftende Figurer over Torvet og de grønne Græsrabatter. Der var ingen Trafik paa Pladsen. Der var usædvanlig roligt, og man hørte — som altid — Springvandets stille, rislende Mumlen.

En Rødkælk, som pludselig viste sig i Træet lige udenfor hendes Vindue, gjorde Glæden fuldstændig. Den søgte sin Frokost. Den hoppede frem og tilbage fra Græsrabatterne til Trætoppene, vigtig og geskæftig, kvidrende, som om den aldrig kunde blive træt. Lloyd fløjtede, og den svarede straks med Hovedet paa Siden. Hun fløjtede igen, og igen pippede den tilbage, og i omtrent fem Minutter førtes der en fin, lille Sangerkamp mellem Træet og Vindueskarmen. Lloyd greb sig selv i at le højt og henrykt uden nogen egentlig Grund: „Ak, ja, Verden var dog igrunden rigtig rar.“

Lidt senere, medens hun endnu stod ved Vinduet, bragte Rownie hende et Telegram fra Bennett:

„Ferriss vaagnede syg i Morges. Vi er alene her; kan ikke gaa fra ham. Bennett.“

„Aa,“ udbrød Lloyd skuffet.

Den næsvise Rødkælk var ikke længer saa morsom. Hun lukkede Vinduet, lukkede til for den lyse, yndige Sommermorgen og vendte Ryggen til Solskinnet.

Nu var hun i Humør til at læse. Paa den store Sofa ved Væggen laa den sidste Maanedes Magasiner og to illustrerede Ugeblade. Lloyd havde købt dem for at læse dem i Toget. Men nu satte hun sig til Rette i Sofaen, tog et af dem og begyndte at blade i det. Pludselig fik hun Øje paa to Portrætter, udmærkede Reproduktioner efter Fotografier, som illustrerede Ugebladets Spidsartikkel — „Freja-Ekspe-

ditionens to Førere.“ Det ene var et Billede af Bennett, det andet af Ferriss.

Det pludselige Indtryk tog næsten Vejret fra Lloyd. Det havde hun mindst af alt ventet. Hun vilde næppe være blevet mere overrasket, hvis han selv var traadt ind i Stuen. Hendes Hjærte bankede, og hendes Kinders mørke Rødme skød op i Panden. Med en nydelig Bevægelse, uvilkaarlig og skamfuld, smilende med halvt lukkede Øjne, lagde hun Billedet mod sin Kind og hviskede til sig selv Ord, som kun hun kunde høre. Næste Dag rejste hun ud paa Landet.

Da Dr. Pitts kom paa Sygebesøg til Ferriss og Bennett, fandt han Forværelset fyldt af Fremmede, — en Mængde Interviewere, Bestyreren for et Læseselskab, en Agent i Kornvarer, som ønskede en Anbefaling af Dagens Mand for sine Varer, og to kvindelige Reportere.

Richard Ferriss var unægtelig syg, det kunde der ikke være Tvivl om. Bennett havde slet ikke sovet om Natten, men havde passet ham med en Omhu og Blidhed, som maatte forbavse hos en saa barsk Mand med saadanne Nerver. Han havde det ikke godt selv. Hans kæmpestærke Legeme havde ikke kunnet staa for alt det, han havde gennemgaaet, men sine egne Fornemmelser tænkte han ikke paa nu, da Ferriss, hans bedste Ven, var syg.

„Det var ikke saadan, jeg havde tænkt mig det, gamle Ven,“ svarede han paa alle Ferriss' Indvendinger, „at du skulde blive syg mellem Hænderne paa mig nu. Nu vil jeg ikke have mere Vrøvl. Her er Kininen. Tag den nu straks.“

Bennett mødte Pitts i Døren og trak ham med udenfor.

„Fyren er syg, Pitts, og værre og værre bliver det, skønt han ikke vil indrømme det. Naar De nu undersøger ham, saa husk paa, at han var alt andet end rask, da han blev syg. Den Tur paa Isen gjorde det saa grundigt af med ham, at han lige akkurat kunde holde sig i Live, og Beskøjterne og det salte Flæsk paa Hvaldamperen var ikke nogen god Kur for en Rekonvalescent. Og ser De, Pitts,“ sagde han og rømmede sig, „jeg — jeg holder ikke saa lidt af den Fyr.“

Da Doktoren havde set til Patienten og ordineret Calomel og Mælkediæt, fulgte Bennett ham ud.

„Maa jeg saa faa Sandheden at vide,“ sagde han og saa'

skarpt paa Lægen med sine smaa, skelende Øjne. Men Pitts var ikke meddelsom.

„Ja, Fyren er jo syg, men hvad det nu end kan blive til, saa er det noget, han har gaaet og samlet paa i længere Tid. Han klagede over Hovedpine, Træthed og Kvalme, og De siger, han flere Gange i Nat har haft Næseblod. Underlivet er ømt; det holder jeg ikke af. Men endnu kan jeg ikke sige noget bestemt. At det trækker op til en eller anden alvorlig Sygdom, det er jeg desværre temmelig vis paa. Jeg kommer igen imorgen. Men hør nu, Hr. Bennett, De maa ogsaa passe lidt paa Dem selv. Hele den Sværm derude (han nikkede hen imod Forværelset, hvor de Besøgende sad og ventede), den har De jo i Hælene paa Dem! Alle kender Dem. Men, Menneske, De maa dog engang have Ro. Det behøver jeg ikke at se længe paa Dem for at opdage. Se at komme bort, slippe væk fra det hele. Skjul Dem for alle Mennesker. Tro nu bare ikke, at De kan pleje Deres Ven i denne Tid, for det *kan* De ikke.“

„Ja ja,“ svarede Bennett, „vent nu et Par Dage. Vi kan se det an til sidst i Ugen.“

Der gik en Uge. Ferriss blev daarligere og daarligere, men Sygdommen kunde stadig ikke rigtig komme til Udbrud. Han var ganske hjælpeløs, og Bennett vaagede over ham Nat og Dag, puslede om ham, gav ham Medicin, lavede Mad til ham, og naar Ferriss klagede over Hede i Sengen, skiftede han Lagener, for at han kunde ligge køligt. Men da Ugen var gaaet, erklærede Dr. Pitts, at der var stor Fare for, at Bennett selv skulde blive syg, og at han ikke kunde hjælpe en anden Syg.

„Imorgen,“ sagde Doktoren, „kommer her tilfældigvis en ung Mand, en Fætter af mig. Han er en øvet Sygeplejer, som vi trygt kan stole paa. Han tager Deres Plads. Han kommer her imorgen, og De gaar Deres Vej. Skjul Dem et eller andet Sted, hvor ingen kan finde Dem og ikke engang sende Breve efter Dem. Min Fætter og jeg skal nok tage os af Hr. Ferriss. De kan give mig Deres Adresse, saa telegraferer jeg, hvis det bliver nødvendigt. Tag nu mod Fornuft. Jeg sætter hele min Anseelse i Pant paa, at det gaar galt, hvis De bliver her med en syg Mand at passe og en Bunke Avisfolk, som stormer Huset hver Time paa Dagen. Naa, gaar De saa? Hr. Ferriss er ikke farligt syg, og

De gør ham mere Skade ved at blive end ved at gaa. Saa længe De bliver her, faar De denne Strøm af Mennesker ind i Huset hele Dagen igennem! Hold Dem borte herfra! Smid den amerikanske Journalist ud, som er paa Jagt efter en hjemvendt Polarfarer! Tror De virkelig, at dette her,“ han pegede igen hen imod det overfyldte Forværelse, „er et Hus, som egner sig til at ligge syg i. De udsætter ham, for ikke at tale om Dem selv, for stor Fare ved at blive hos ham — De leger med Ilden, Kaptajn Bennett!“

„Ja ja, der kan være noget i det,“ sagde Bennett og trak i sit Overskæg. „Men —“ han tænkte sig lidt om, og saa sagde han: „Pitts, jeg vilde saa gjerne have, at De skulde være her istedetfor mig. De kan jo tage én til at pleje ham, men jeg kunde ikke med god Samvittighed forlade ham i den Tilstand, hvis jeg ikke vidste, at De hele Tiden var hos ham. Jeg véd ikke, hvad det vil koste Dem at trække Dem tilbage en Maanedstid, til Fyren er udenfor Fare, men De maa selv stille Deres Betingelser. Det kommer vi nok ud af.“

„Men det er slet ikke nødvendigt, at der hele Tiden skal være en Læge hos Hr. Ferriss. Jeg skal se til ham hver Dag, og Sygeplejeren —“

Bennett afskar hurtig alle Indvendinger ved barsk og i en afgjort Tone at sige: „Jeg giver mig ikke. Det bliver, som jeg siger. Jeg vil have Fyren rask, og jeg vil have, at De og Sygeplejeren sørger for, at han bliver rask. Det er lige meget, hvad det koster.“

Bennett hørte hverken Doktorsens Svar eller hans Forslag om, at Ferriss jo kunde komme ud til ham paa Landet, saa snart han kunde taale at flyttes. Den Tanke var pludselig slaaet ned i ham, at han kunde jo tage paa Landet. Men hvorhen? Et barsk Smil slappede Udtrykket om den fastlukkede Mund og den fremstaaende Underkæbe. Han tyggede igen paa sit Overskæg og skulede hen til Lægen, medens han prøvede paa at skjule sit daarlige Humør.

„Naa, saa er det altsaa i Orden, ikke sandt?“ sagde han, „jeg rejser imorgen — et eller andet Sted hen.“

„Jamen, hvorhen?“ spurgte Lægen. „Jeg vilde gjerne kunne give Dem Besked.“

Bennett begyndte at blive lidt irriteret. Hvad vedkom det

Pitts, hvem han vilde besøge, eller rettere sagt, hvor han vilde hen?

„De sagde jo selv, at jeg skulde skjule mig og ikke engang faa mine Breve sendt efter. Men jeg skal naturligvis nok lade Dem vide, hvor De kan faa fat paa mig, saa snart jeg kommer der. Det bliver ikke langt fra Byen.“

„Og jeg skal nok sørge lige saa godt for Hr. Ferriss, som om det kunde være Dem selv. Der skal altid være nogen hos ham, og jeg telegraferer kun, hvis det er absolut nødvendigt. Jeg ønsker, De maa faa saa megen Ro, som De kan, og blive borte, saa længe det er muligt. Jeg skal ikke plage Dem med unødvendige Telegrammer. Husk endelig, at ingen Nyheder er gode Nyheder.“

Samme Dag sad Lloyd paa sit Værelse i den gamle Gaard, hvor hun altid havde sit Hjem, naar hun var i Bannister. Den laa omtrent en Fjerdingsvej udenfor den lille Landsby og paa den Vej, som førte til Stationen ved Fourth Lake, omtrent seks Mil over Bjærgene mod Øst. Det var tidligt om Morgen, og Lloyd var ifærd med at skrive Breve, som hun vilde bringe paa Posthuset i Fourth Lake senere op ad Dagen. Det var hendes Mening at køre over til Søen. Lewis var kommen to Dage i Forvejen med Rox, Ponierne og Phaetonen. Jagtvognen, en meget højhulet Vogn, stod altid i Bannister.

Det var et yndigt Værelse, hun sad i. Alt var hvidt lige fra Sengeomhænget til Tapetet paa Væggene. Paa Gulvet laa et hvidt Skindtæppe. Vinduesposterne og Panelerne var hvide. Kaminen var af glaserede, hvide Sten og foran den stod et Skærmbædd af hvide Fjer. Vinduerne stod aabne, og det hvide Solskin strømmede ind i Stuen. Hun var selv klædt helt i hvidt, lige fra det hvide Silkeschærf om hendes Hals og til Spidsen af hendes Lærreds Tennissko. Kun det mørkerøde, højt opsatte Haar — der glødede i Solen som nypudset Kobber — kastede Farve ind i det hvide, og de smaa Krøller og Lokker omkring hendes Hals og Ører viftede for Morgenbrisen fra det aabne Vindue.

Det var en vidunderlig Morgen — stille, kølig, duftende af Træer og Kvæg og nyt Græs. Det var, som om Luften dirrede af Munterhed og Glæde. Lloyds egen Stemning var den samme. Medens hun skrev, laa hendes venstre Al-

bue paa Bordet, og i venstre Haand holdt hun et vældigt, grønt Æble, surt, umodent, ubeskrivelig dejligt, det tog hun nu og da en Bid af, og det smagte hende lige saa godt, som det vilde have smagt en Skolepige.

Brevet var til Hatties Fader, Hr. Campbell, og hun skrev for at spørge, om den lille Pige ikke maatte være en Uge hos hende i Bannister. Da hun havde sluttet Brevet og sat Adressen paa, stak hun det i sit Bælte, tog Hatten paa og løb ned ad Trappen. Lewis havde kørt Dogcarten frem for Porten og stod og holdt Rox ved Tøjlen. Men da Lloyd gik ned ad den flisebelagte Sti i Forgaarden, opdagede hun Madam Applegate, som paa engang var Lloyds Værtinde, Husholderske og Kokkepige. Hun kom frem i Gaarddøren med et Fiskehoved i Haanden og den røde Hankat, Charley-Joe, i Hælene og saa' opmærksomt og ængsteligt paa Lloyd.

„Aa, hør, Frøken Searight,“ sagde hun og skyggede med Armen for Solen, medens hun stadig holdt Fiskehovedet i Haanden, „kunde De ikke se lidt efter vores Hund — De véd — Dan, den hvidplettede? Nu er han rendt sin Vej igen — jeg har ikke set ham siden igaar Morges. Han stikker af for at slaas med alle Omegnens Hunde. Der er ikke en Hund i ti Miles Omkreds, som Dan kan lade i Fred. Han vil hellere slaas end æde.“

„Det skal jeg nok, det skal jeg nok,“ svarede Lloyd og klatrede op paa det høje Sæde, „og hvis jeg finder ham, skal jeg tage ham i Nakkeskindet. Godmorgen, Lewis.“

Lloyd tog Tømmerne og talte til Hesten, og Lewis stod ved Siden.

Rox stejlede og rystede protesterende paa Hovedet.

„Rolig, rolig, gamle Gris,“ sagde Lloyd. Saa, saa, hvad er der i Vejen?“

„Skal jeg ikke hellere køre med, Frøken?“ spurgte Lewis ængstelig.

Lloyd rystede paa Hovedet. „Paa ingen Maade,“ sagde hun afgjort.

Da Rox saaledes havde vist sig og godtgjort sin Uafhængighed, satte den i fuld Fart ned ad Vejen, spillede Provinskomedie, vendte Hovedet og kiggede ud af Øjenkrogene for at se, om Lewis rigtig lagde Mærke til, hvad den var for en Karl.

„Naa, det maa jeg sige!“ sagde Madam Applegate. Men Charley-Joe, som sad og stirrede paa hende med sine gule Øjne, og som i de sidste Minutter flere Gange forgæves havde aabnet Munden for at mjave, fik nu pludselig Mælet igen og beklagede sig højt og langtrukket.

„Naa for Pokker, saa tag da din Fisk!“ sagde Madam Applegate, som pludselig kom i Tanker om Katten. „Og gaa væk fra Døren med den.“ Hun sparkede til den, og Charley-Joe retirerede om bag Huset til Regnvandstønderne, hvor man nu og da kunde høre den knurre for sig selv, som om den skulde forsvare sig mod en fæl Fjende.

Lloyd, som nu var langt nede ad Vejen, havde en haard Dyst med Rox. Den var begyndt med at skulle vise sig for alle og enhver, men var derved efterhaanden bleven saa nervøs, at den istedetfor at imponere andre kun blev mere og mere urolig selv. Den var opfødt i Byen og havde ikke haft godt af den pludselige Overgang fra Murstenshuse til aaben Mark. Den fik en uklar Fornemmelse af, hvor stærk den var. Der var ikke en ond Blodsdraabe i den. Det kunde aldrig have faldet den ind at sparke, men den havde en vældig Lyst til rigtig at strække ud.

Men dør bagved den — det følte den gennem de strammede Tøjler — var der en rolig, ligevægtig, overlegen Styrke. Dreje Hovedet kunde den ikke, men den vidste godt, at Lloyd havde et kraftigt Tag i Tømmerne, og at hendes Hænder, selv om de var i hvide Handsker, var stærke, stærke nok til at holde den paa dens Plads. Og desuden vidste den og mærkede den, at hun tog den ikke videre alvorligt, at hun var ikke det mindste bange for den. Den vidste, at hun øjeblikkelig kunde sige, om den sprang til Siden, fordi den var bange, eller fordi den havde Lyst til at brække Vognstangen, og at den i sidste Tilfælde vilde faa af Pisken — ordentligt — over Lænden — og det var en Skam, som den ikke taalte. Og hun havde allerede en Gang den Dag kaldt den en gammel Gris.

Lloyd kørte videre. Hun nød denne Kamp mellem Hestens Kræfter og sin egen Stædighed. Nej, Rox skulde ikke faa sin Vilje, den skulde ikke faa Lov til at triumfere over hende et eneste Øjeblik. Den skulde hverken tvinge eller narre hende til at give efter, selv nok saa lidt. Hun vilde være Herre over Situationen.

Efter en halv Times Forløb havde hun faaet kuet den og rullede langsomt afsted ad en Sti langs med en stejl Klippe der var bedækket med Egekrat, og hvor Stenene flere Steder stak frem og dannede de underligste Formationer. Nu skulde hun netop over en smal — altfor smal Bro uden Rækværk. Det var lige akkurat, at den brede Jagtvogn kunde faa Plads paa Broen, og Lloyd som godt vidste hvad man udsatte sig for med en saa nervøs Hest som Rox, lod den gaa i Skridt, da den nærmede sig Broen. Men pludselig fangedes hendes Blik af et underligt Syn. Hun holdt Vognen an.

Omtrent 50 Alen fra Broen saá hun to Hunde. Der maatte lige have staaet en vild Kamp mellem dem. Flere af Stenene var oversprøjtede med Blod. Alt Græs og Smaakrat var revet op, og der laa løse Totter af Haar omkring paa Jorden. Lloyd kendte straks den ene af Hundene. Det var Dan, Gaardens plettede Rævehund — hele Omegnens Skræk. Men nu laa den ned paa Siden, med et brækket eller rettere knust Forben, Struben var flaaet over, og dens Hoved laa i en Blodpøl. Den var død eller i hvert Fald lige ved det. Stakkels Dan havde kæmpet sin sidste Kamp, havde endelig fundet sin Overmand.

Lloyd saá paa den anden Hund, den som havde sejret; saa saá hun igen paa den og saa igen.

„Det var da en underlig Hund,“ tænkte hun.

Det var virkelig ogsaa et mærkeligt Dyr. Den svære, kraftige Krop var bedækket med brunt Skind saa tæt og tykt og blødt som et Ulveskind. De spidse Øren stod lige i Vejret, Struben var lang og smal, og Øjnene runde og skraatliggende. Den havde en uforholdsmæssig bred Bringe og korte, kraftige Forben. Den havde et bredt Nikkelhalsbaand paa. Men medens Lloyd nu sad der i Vognen og saá paa den, gav den hende et tydeligt Bevis paa, at dens Karakter var lige saa forbavsende som dens Ydre. Den vendte sig om igen efter at have kastet et kort Blik paa den Nyankomne, knurrede lidt ad sin døde Fjende og begyndte saa pludselig at æde af ham.

Lloyd stønnede af Vrede og Afsky. Ganske vist var Dan bleven dræbt, men det var i ærlig Kamp, og der kunde ikke være Tvivl om, at det var Dan, som havde været den angribende. Hun kunde ikke lade være at føle lidt Beun-

dring for Sejrherren, men at vende sig imod sin døde Fjende, nu da Kampen var forbi, og ganske rolig, ikke af Raseri eller Had, at give sig til at spise den, det var dog afskyeligt! Hun greb sin Pisk.

„Fy skam dig,“ raabte hun. „Dit ækle Dyr. Jeg vil ikke have det.“

Der kom en Karl gaaende over Broen, og Lloyd bad ham holde Hesten et Øjeblik. Rox hørte til de Heste, der er fromme som Lam, naar de bare staar stille, og hun var ikke bange for at gaa fra den, naar der var En, som holdt den. Hun sprang ned med Pисken i Haanden. Dan kunde hun ikke hjælpe, men hun vilde dog i det mindste bringe Halsbaandet tilbage til Madam Applegate. Den underlige Hund trak sig lidt tilbage. Det var ikke det mindst mærkelige ved den, at den under det hele bevarede en vis ligevægtig Ro. Der var ingen som helst Vildskab i dens Lyst til at æde Dan.

„Det er netop det, der gør den saa ækel,“ tænkte Lloyd og slog efter den med Pисken. Den satte sig ned og saa' rolig paa hende med Tungen ud af Munden. Da hun havde spændt Halsbaandet af Dan og kastet det ind under Sædet i Vognen, spurgte hun Karlen, hvor den fremmede Hund hørte hjemme.

„Aner det ikke, Frøken Searight, jeg har aldrig set saadan et Kreatur paa disse Kanter før. Den anden hører tilovre ved Applegates.“

„Kom her, lad os se lidt paa dig,“ sagde Lloyd og gemte Pисken, „vis mig dit Halsbaand.“

Hun brød sig ikke om Karlens Advarsler men gik henimod Hunden, fløjtende og med fremstrakt Haand, og den nærmede sig — først lidt mistænksomt men snart efter logrende og indladende. Lloyd stak Haanden ind i det tykke Skind paa dens Hals og drejede Pladen paa Halsbaandet opad. Der stod: *Kamiska. Nordpolsexpeditionen „Freja“. Tilhører Ward Bennett.*

„Staar der noget paa Halsbaandet?“ spurgte Manden.

Lloyd satte en løs Naal fast i sit Haar.

„Nej — ikke noget, jeg kan forstaa.“

Hun steg op i Vognen igen og gav Manden 25 Cents. Han forsvandt ved Omdrejningen af Vejen. Men lige som hun skulde til at køre videre, hørte Lloyd en Raslen af

Stene over sit Hoved, en Knagen i Busken og en skarp Fløjten. Kamiska rejste sig, spidsede Øren og fo'r saa op ad Skraaningen imod Ward Bennett, som rutchede ned fra Afsats til Afsats, og holdt sig fast i Egekrattet.

Han var klædt som til en lang Tur paa Landet, i Knæbukser og vældige, sømbeslaaede Sko. Han bar en gammel Ridefrakke og en ulden Hue, paa Ryggen havde han en lille Lædersæk og i Haanden en kortskaftet Geolog-Hammer.

Saaan saa' Lloyd efter saa lang Tids Forløb hans Ansigt igen — hans grimme, plumpe Ansigt, det fremstaaende, næsten vanskabte Underansigt, den store, brutale, viljestærke Mund, den fremtrædende, firkantede Hage, den smalle, indknebnede Pande og de funklende, skarpe, skelende Øjne, overskyggede af buskede Bryn. Hans grove, dybe Basstemme kom tungt og skurende fra Brystet, det var en Stemme, som egnede sig til at befale Mænd, ikke til at tale til Kvinder.

Lloyd havde megen Øvelse i at beherske sig, naar det var nødvendigt, og hun blev siddende stille paa Vognens høje Sæde; kun greb hendes Hænder fastere om Tømmerne. Hun havde ofte tænkt over, hvad hun mon vilde føle og gøre i et saadant Øjeblik, og nu mærkede hun, at hun følte ingen stor Glæde, ingen stor Sindsbevægelse, men at det nu mest af alt kom an paa ikke at blive bragt ud af Fatning.

Tankerne fór rundt i hendes Hoved. I fire Aar havde de ikke set hinanden. En Gang havde hun troet, at han var død. Men han var bleven frelst, var kommen hjem og var gaaet lige til hende uden at bryde sig om den Bifaldsstorm, som slog sammen om ham fra alle Sider. Dette Møde var i hvert Fald afgørende for én af dem. Hvad vilde de sige hinanden? Hvordan skulde de tage den vanskelige Situation? Men nu var Øjeblikket kommet, pludseligt og uforberedt. Der var ikke Tid til at tænke paa at finde de rette Ord. Senere hen, naar hun tænkte paa dette Møde, syntes hun, at de begge havde været uheldige, og at hvis deres Samtale var blevet nedskrevet, vilde den have vist sig at være tom og almindelig.

Bennett tog sin Hue af, gik hen imod hende og sagde: „Men det er jo Frøken Searight!“ Og hun rakte sin højre Haand hen over den venstre, der stadig holdt Tømmerne, trykkede hans Haand og svarede:

„Goddag, Hr. Bennett — det var morsomt at se Dem. Hvor kommer De fra?“

„Inde fra Byen — og fra 76 Graders nordlig Bredde.“

„Jeg gratulerer Dem. Vi havde næsten opgivet Haabet om at se Dem igen.“

„Mange Tak,“ svarede han. „Vores eget Haab var heller ikke videre rosenrødt — hele Tiden. Men jeg har slet ikke rigtig haft Følelsen af, at jeg er kommen tilbage før nu — naa ja, før end jeg kom paa Vejen mellem Bannister og Fourth Lake,“ og hans Ansigt fortrak sig i det ejendommelige barske Smil.

„Saa kom De der for sent,“ svarede hun. „Deres Hund har dræbt vores Dan, og hvad værre er, den vilde æde ham. Det er jo et skrækkeligt Dyr.“

„Kamiska, ja saa,“ sagde han eftertænksomt. „Ja det er min egen Skyld, for jeg har givet ham et daarligt Eksempel. Jeg aad selv hans Kammerat og var engang ikke saa langt fra ogsaa at æde Kamiska. Men det var ikke det, vi skulde tale om.“

„De ser noget medtaget ud, Hr. Bennett.“

„Det er rimeligt nok. Doktoren sagde, jeg skulde tage ud paa Landet for at faa Roserne til at vende tilbage paa mine blege Kinder. Saa tog jeg hertil for at gøre geologiske Undersøgelser. Den Undskyldning kan vel være lige saa god som enhver anden.“ Pludselig raabte han: „Hallo, rolig dør, skynd Dem, Frøken Searight!“

Det kom altsammen saa pludselig, at ingen af dem siden nøjagtigt kunde sige, hvordan det var gaaet til. Rime­ligvis havde Bennett ved at klatre ned ad den stejle Skraaning løsnet det Underlag, som støttede Jorden, Gruset, Stenblokkene og Krattet, som nu altsammen raslede ned paa Vejen med et vældigt Spektakel. Det var ikke noget stort Stykke af Skraaning, der faldt, men det gik i en Fart, og det hvirvlede en Sky af Støv og Smaasten og Snavs langt foran sig.

Rox sprang til Siden, og Lloyd greb for haardt i Tømmerne, Hesten bøjede Halsen, og Hovedtøjet sprang som

en Stræng. Den stejlede og slog med Hovedet for at blive fri for Bidslet. Saa bøjede den Underkæben ned mod Brystet, og pludselig gik det op for den, at nu kunde ingen menneskelig Magt holde paa den. Den stejlede ikke længer, den sænkede Bagkroppen og skulde lige til at sætte i Spring. Men i samme Øjeblik var Bennett der, greb den i Bidslet og sled for at tvinge den tilbage. Lloyd stod halvt oprejst i Vognen med Tømmerne viklet om Hænderne, hendes lange, stærke Arme var strakt helt frem, og hun trak i Hesten af al Magt, medens hendes Skikkelse svajede og svingede for hvert Ryk, den gjorde. Men nu da Hovedtøjet var sprunget, kunde Lloyd lige saa godt have prøvet paa at holde et Lokomotiv tilbage. Bennett var af Naturen meget stærk, men den foregaaende Tid havde taget ikke saa lidt paa hans Kræfter. Da han greb Bidslet, og Hesten gjorde sit første forgæves Forsøg paa at springe, mærkede han, at Kampen var ulige. Han kunde holde Rox et Sekund eller to, maaske tre, og saa vilde den løbe løbsk. Han saa' sig om. Ikke tyve Alen borte var Kanalen der og den smalle Bro — uden Rækværk.

„Skynd Dem, Frøken Searight,“ raabte han. „Spring ud. Vi kan ikke holde ham. Hurtig, gør som jeg siger, spring!“

Men Rox rev ham overende og stampede med Bagbene i Jorden, saa det genlød som Trommehvirvler i Hulvejen. Bennett stemmede sig af al Magt mod Jorden, og med sammenbidte Tænder, blodrødt Ansigt og svulmende Aarer sled han i Bidslet, saa han rev Hestens Mund tilblods. Men det hjalp altsammen ikke noget, Rox var lige ved at slippe løs.

„Spring ud, siger jeg,“ raabte han og saá sig tilbage, „om et Sekund er han væk.“

Lloyd slap Tømmerne og vendte sig om for at springe. Men hendes Kørefrakke var faldet ned i Bunden af Vognen og havde viklet sig om hendes Fødder, da hun rejste sig. Vognen slingrede som et Skib i Søgang. To Gange prøvede hun paa at komme løs medens hun holdt sig fast i Forskærmen. Saa gav det pludselig et Ryk fremad i Vognen, og hun faldt paa Knæ. Rox var fri, nu var det forbi.

Nej, ikke ganske. I et eneste kort Sekund saa' hun — som et skrækkeligt Syn, der fór forbi hende — hvad der

skete dér paa Vejen lige for hendes Øjne. Hun saá Manden og Hesten i en Kamp paa Liv og Død, den gule Landevej mellem hende og Kanalen, Kanalen selv og den smalle Bro. Saa saa' hun den kortskaftede Geologhammer i Bennetts Haand svinge i Luften. Den faldt ned, hurtigt, ubønhørligt, med et eneste Slag. Vognen gik forover, og Rox bøjede sig langsomt i Knæ og faldt sammen. Den faldt hen over Vognstangen, som knækkede under den, og en Rysten gik igennem den, da den drog sit sidste, lange, skælvende Suk.

V

Da det endelig lykkedes Lloyd at komme løs og springe ned, gik Bennett hurtig henimod hende og trak hende længere ud paa Vejen.

„Har De slaaet Dem!“ spurgte han. „Svar mig, har De slaaet Dem?“

„Nej, ikke Spor.“

„Hvor kunde det ogsaa falde Dem ind at køre med saadan en Hest? Det gør De ikke en anden Gang. Jeg forbyder Dem det.“

Sindsbevægelsen havde været for stærk for Lloyd, og i Begyndelsen kunde hun slet ikke sige noget, men blev staaende urørlig paa Vejen og saá paa Bennett, som tog Seletøjet af den døde Hest, lagde det ind under Vognsædet og trak Vognen hen til Kanten af Vejen. Saa tog hun sig sammen og prøvede paa at smile:

„Jeg synes, Hr. Bennett, at De handler noget egenmægtigt med mit Kø-køre-tøj.“

„Sæt Dem ned,“ befalede han. „De ryster jo. Sæt Dem paa den Sten dér.“

„— og med mig,“ tilføjede hun og sank ned paa den Sten, han nikkede henimod, medens han var beskæftiget med Seletøjet.

„Det gør mig ondt, at jeg var nødt til det,“ sagde han, „men der var ikke andet at gøre. Enten var De gaaet paa Hovedet i Kanalen i næste Øjeblik, eller ogsaa havde De slaaet Dem ihjel paa Vejen.“

„Stakkels gamle Rox,“ hviskede Lloyd, „jeg holdt saa meget af ham.“

Bennett stillede sig ivejen for hende, da hun rejste sig. Han havde Kørefrakken over Armen og Pisken i Haanden.

„Nej, gaa ikke derhen. Han ser ikke godt ud. Nu følger jeg Dem hjem. Bryd Dem ikke om Vognen, jeg skal nok sørge for, at den bliver bragt tilbage.“

„Og sørg ogsaa for, at Rox bliver begravet — et eller andet Sted? Jeg kan ikke ilde, at han skal ligge dør til Kragerne. Bare jeg vidste, at der ikke var andet at gøre, Hr. Bennett. Er De ganske vis paa det?“

„Det var der ikke Tid til at tænke over,“ svarede han, „og Risikoen var for stor.“

Men Lloyd kunde ikke faa den oprivende Scene ud af Tankerne. Bennett havde taget Situationen med en Lige-fremhed og Ufølsomhed, som forbavsede hende og gjorde hende lidt bange for ham. Der var en ukultiveret Brutalitet over det, han havde gjort, som ikke hørte hjemme i dette Aarhundrede. Det var, som om han sprang et Par Tusind Aar tilbage i Tiden. Der var en Raahed og Ubændighed over det, som ikke hørte til vore Dage. Det mindede om de Tider, da Mænd kæmpede mod Dyr med Køller eller med de bare Hænder. Men saa var det ogsaa et Tegn paa en aandelig og legemlig Styrke, som intet kunde standse, som altid gik den lige Vej, valgte det simpleste Middel for at naa sit Maal, som var hævet over Hensyn og lignende Fornemmelser, busede lige paa, lige ind, tværs igennem al Modstand, tværs over alle Hindringer, med en utæmmet utøjlet blind Kæmpekraft, som knuste og traadte under Fødder med det samme.

Det varede længe, før de kunde tale om andet end det, der var sket, men da de var færdige, gik de over til at tale om Richard Ferriss; Bennett roste ham i høje Toner og fortalte om hans mandige Udholdenhed paa Tilbagetoget, da Lloyd efter nogen Tøven spurgte: „Hvordan har Hr. Ferriss det? De fortalte i Deres Brev, at han var syg.“

„Det er han ogsaa,“ sagde han, „og jeg kunde heller ikke have rejst fra ham, hvis jeg ikke vidste, at jeg gjorde ham mere Skade end Gavn ved at blive. Men Doktoren

har lovet at telegrafere, hvis han bliver sygere. Jeg tænker nu, at ingen Nyheder er gode Nyheder.“

Men paa Grund af Mødet med Lloyd og Sindsbevægelsen over, hvad der var sket havde Bennett ganske glemmt, at han *ikke* havde sendt sin nuværende Adresse hverken til Ferriss eller til Doktoren. Han havde haft i Sinde at gøre det samme Dag, men nu havde han noget helt andet i Tankerne.

Han troede i dette Øjeblik virkelig, at han havde skrevet til Dr. Pitts, og hvis han i det hele taget tænkte paa, hvad han havde haft i Sinde at gøre, saa tænkte han paa det som noget, der allerede var gjort. Og dermed glemte han det ganske.

Medens han nu gik her ved Siden af Lloyd, talte med hende og hørte hende tale, og med Piskesnærten slog Hovederne af de gule Kongelys langs Vejen, saa tænkte han hele Tiden paa, hvorledes han bedst skulde bære sig ad med at faa sagt hende det, han var kommen herud for at sige. At føre Samtalen hen til et bestemt Punkt, at finde det rette Øjeblik, at bære sig snedigt ad, det laa ikke for Bennett, og det havde han ingen Øvelse i. Han vidste kun, at han elskede hende, at hun gik ved hans Side, at Maalet for alle hans Ønsker og Haab var der. Som en Due, der flyver hjem, styrede han lige mod Maalet.

„Frøken Searight,“ begyndte han, og hans grove Basstemme laa endnu dybere end ellers, „hvad tror De egentlig, jeg er her for? Der er vel nok andre Steder i Verden, hvor jeg lige saa godt kunde komme mig, og at tilbringe Guds klare Dag med at hamre paa Stene som en anden Professor ved et Kursus for unge Piger“ — han kylede Hammeren ind i Buskene — „der gik Geologien! Nu kan vi snakke sammen. De ved godt, at jeg elsker Dem, og jeg tror, at De elsker mig. Jeg er kommen for at spørge Dem, om De vil gifte Dem med mig?“

Intet af alt, hvad Lloyd kunde have sagt eller gjort, vilde have forbløffet Bennett mere end den Maade, hun tog det paa. Fuldkommen rolig og en lidt kølig Tone svarede hun:

„De tror — De siger, De tror, at jeg —“ hun brød af og begyndte saa igen: „Det har De ingen Ret til at sige til

mig. Jeg har aldrig givet Dem Grund til at tro, at jeg brød mig om Dem. Lad os endelig strax blive enige om det.“

„Jeg forstaar mig ikke paa Udflugter og Spidsfindigheder,“ sagde Bennett utaalmodigt. „Jeg siger Dem, at jeg elsker Dem af hele mit Hjærte. Jeg siger Dem, at jeg vil gjerne have, at De skal blive min Hustru, og at jeg véd, at De elsker mig. De ligner ikke andre Kvinder, hvorfor skal De nu kokettere med mig? Men du gode Gud, saadan noget skulde De da være hævet over! Det véd jeg, De er. Det skulde vi to da være mere end alle andre Mennesker, vi skulde da kunne forstaa hinanden. Hvis jeg ikke havde vidst, at De holdt af mig, vilde jeg ikke have sagt noget.“

„Jeg forstaar Dem ikke,“ sagde hun. „Jeg tror, vi gør bedst i at tale om noget andet.“

„Jeg er kommen for at tale om dette og ikke om andet,“ sagde han bestemt.

„Ja ja, da,“ sagde hun og trak paa Skulderen, „saa skal vi tale om det. De siger, at vi to burde forstaa hinanden. Lad os saa komme til Bunds i det med det samme. Jeg foragter Udflugter og Spidsfindigheder maaske lige saa meget som De. Sig mig saa, hvorved jeg nogensinde har givet Dem Grund til at tro, at jeg holdt af Dem.“

„I den Stund, da alt Haab var ude,“ svarede Bennett og saá fast paa hende, „da Døden nærmede sig, og jeg troede jeg skulde gaa hjem til Gud samme Dag, da blev jeg saa lykkelig, som jeg aldrig tror, jeg har været i mit Liv ved at faa at vide, at jeg betød noget for Dem, at De elskede mig.“

Lloyd saa' forbavset og forvildet op paa ham.

„Jeg forstaar ikke, hvad De mener,“ gentog hun.

„Nej hør nu,“ sagde Bennett heftigt, „naar De kunde sige det til Ferriss, hvorfor kan De saa ikke sige det til mig?“

„Til Hr. Ferriss?“

„Til ham kunde De jo sige, at De holdt af mig.“

„Jeg — har jeg sagt til Hr. Ferriss — at jeg holdt af Dem?“ Hun smilede svagt. „Nu løber De løbsk, Kaptajn Bennett.“

„Hvis De har skiftet Sind, hvis De er ked af, hvad De har sagt, hvorfor maa jeg saa ikke vide det? Jeg elskede Dem, fordi jeg troede, at De var en stor og ædel Kvinde

uden Smaalighed, hævet over alt pjattet Stuefjas. Jeg elskede Dem, fordi De interesserede Dem for noget, fordi der ikke var Plads i Deres Sjæl til Smaating, Smaaafornemmelser, Smaalængsel og Skjulthed. Naar De ikke elskede mig, hvorfor sagde De det saa? Hvis De elsker mig nu, hvorfor kan De saa ikke tilstaa det? Tror De, De kan lege saadan med mig? Tror De De kan kokettere med mig? Hvis De er ringe nok til at bruge saadanne Midler, tror De saa, jeg er ringe nok til at finde mig i det. Jeg kender Ferriss altfor godt. Jeg ved, at han ikke vilde være i Stand til at begaa et saadant Falskneri, som det, De beskylder ham for. Han kunde aldrig have sagt saadan en Løgn, saadan en overflødig unødvendig umotiveret Løgn. De maa have fortalt ham, at De holdt af mig. Hvorfor er ikke De — De mest af alle — stærk og modig og stor nok til at staa ved Deres Ord.“

„Fordi det er noget, at jeg aldrig har sagt. Hvor kan De dog tro det om mig. Selv om jeg virkelig holdt af Dem, hvor kan De saa tro, jeg vilde have sagt det — og ovenikøbet til en anden? Nej hør nu —“ hendes Stemme lød pludselig vred, „lad os tale om noget andet. Dette er altfor — bagvendt!“

„Har De da aldrig sagt til Ferriss, at De holdt af mig?“

„Nej.“

Bennett tog Huen af. „Ja saa. Nu kan det være nok. Farvel, Frøken Searight.“

„Tror De da, at jeg har sagt til Ferriss, at jeg holdt af Dem?“

„Jeg tror ikke, at den Mand, som har været mere end en Broder for mig, skulde være en Løgner og en Slynge.“

„God Morgen, Kaptajn Bennett.“

De var allerede temmelig nær ved Gaarden. Bennett rakte hende Pisken og Frakken, vendte sig om og gik ned ad Vejen.

Lloyd fortalte Lewis saa meget af det, der var hændt ved Kanalen, som hun fandt nødvendigt, og gav Besked om Vognen og om at faa Rox begravet. Med vidtaabne og stirrende Øjne gik hun langsomt ind i sit Værelse og satte sig paa Sengekanten uden at tage Hat og Hansker af. Hendes Hænder sank ned i hendes Skød, og hun stirrede

aandsfraværende paa det hvide Gardin, som viftede frem og tilbage i det aabne Vindue.

Hun vidste ikke, hvad der havde gjort hende mest ondt, at Ferriss havde løjet, eller at Bennett troede paa det. Men hvorfor, hvorfor i Himlens Navn, havde Ferriss sagt dette til Bennett? Hvad mente han med det, hvad tænkte han sig at opnaa ved det? Hvor kunde Ferriss, den Mand, som elskede hende, finde paa at ydmyge hende saadan, at bringe hende i en Stilling, som i den Grad krænkede hendes Stolthed og Værdighed? Bennett elskede hende ogsaa. Hvor kunde han dog tro, at hun saadan vilde nedværdige sig?

Hun var blevet dybt saaret, og saaret paa det Punkt, hvor hun havde troet, hun var mest uangribelig, og den Mand som førte Vaabenet, var den hun elskede af hele sin Sjæl og med al sin Evne.

Det meste af det gik over hendes Forstand. Hvor meget hun end prøvede at forstaa det, det var hende umuligt. Men et var der, som ikke var til at tage Fejl af, Bennett troede, at hun elskede ham, troede, at hun havde sagt det til Ferriss, og at det kun var af Koketteri, at hun havde nægtet at kende noget til Ferriss' Løgn. Hun kendte Bennetts Karakter nok til at vide, at havde han engang sat sig en Idé i Hovedet, saa var den ikke til at rykke op med Rode. Bennett var ikke den Mand, som let skiftede Mening, en Vendekaabe var han ikke egentlig.

Det var utaaleligt at tænke paa, at Bennett troede dette. Medens hun sad her alene i sin hvide Stue glødede hendes Kinder pludselig, og uvilkaarlig holdt hun Haanden for Ansigtet for at skjule det for Solskinnet. Hun gik fra den ene Stemning til den anden. Pludselig vendte hendes Vrede sig stærkt mod Ferriss. Hvor kunde han vove? Hvor turde han fornærme hende saa dybt, saa blodigt? Saa følte hun en heftig Vrede mod Bennett. Det var dog altfor uforskammet af ham at tro, at hun i den Grad kunde forglemme sig. Hun bed Tænderne sammen i afmægtig Vrede og rejste sig op med knyttede Hænder, medens Taarerne fyldte hendes Øjne.

Den største Del af Eftermiddagen tilbragte hun paa sit Værelse med at gaa op og ned ad Gulvet og forsøge paa at tænke klart, at tage en Beslutning som kunde bringe

Situationen i Orden, som kunde give hende hendes Ligevægt, hendes Værdighed tilbage, saa hun kunde være lige saa glad, som hun havde været om Morgenens. For den store Glæde over, at han var hjemme og i Sikkerhed, den var nu borte. Der var endogsaa et Øjeblik, hvor hun syntes, hun ikke længer kunde elske ham, men i det næste Øjeblik maatte hun tilstaa for sig selv, at det var netop fordi hendes Kærlighed var saa stærk og varm, at hun følte Ydmygelsen saa dybt. Ferriss havde løjet om hende, og Bennett havde troet paa Løgnen. Hun kunde slet ikke tænke sig at træffe Bennett igen under disse Omstændigheder. Hendes Ferie var ødelagt, Stedet havde mistet sin Tillokelse for hende. Næste Dag tog hun tilbage til Byen.

Hun mærkede, at hun var glad over at vende tilbage til sit Arbejde. Byens undertrykte Mumlen, som stadig kom til hende gennem Vinduerne, følte som en Lise i hendes Øren oven paa den dybe tyngende Stilhed der ude paa Landet. Torvet var aldrig saa smukt som paa denne Tid, og det glædede hende at se paa de skiftende Skygger, som det elektriske Lys kastede paa Loftet i hendes Værelse, naar det blev Aften.

Morgenens efter hendes Ankomst, medens hun stod og pakkede sin Kuffert op, kom Frøken Douglas ind i hendes Værelse og satte sig, som hun plejede. Da de havde talt frem og tilbage en halv Times Tid, sagde Frk. Douglas:

„Kan De huske, Lloyd, hvad jeg fortalte Dem om de mange Tyfustilfælde i Foraaret, at det næsten maatte regnes for en Epidemi?“

Lloyd nikkede med Armene fulde af Klæder, som hun havde taget op af Kufferten.

„Nu er det værre end nogensinde,“ fortsatte Frk. Douglas, „allerede i den korte Tid, De har været borte har tre af os været ude. Og i Medford er en af Sygeplejerskerne død af Smitten.“

„Ja saa,“ sagde Lloyd lidt forbausset. „Jeg synes dog ellers Tyfus er en Sygdom, som det er temmelig let at holde isoleret.“

„Ikke altid, ikke altid,“ sagde den anden, „et ondartet Tilfælde kan være næsten lige saa slemt som gul Feber eller Kopper. Kan De huske, da vi var paa Hospitalet, at Frøken Hellmuth, den lille polske Sygeplejerske blev smit-

tet af Patienten og døde før han. Saa var der Eva Blayne. Hun var lige ved at dø. Jeg kunde godt lide, at Miss Wakeley tog den Pleje ude i Medford, selv efter at den anden Sygeplejerske var død. Hun betænkte sig aldrig, naar —

„Er det en af vore Folk, der har faaet den Patient?“ spurgte Lloyd.

„Ja naturligvis. Har jeg ikke fortalt Dem det?“

„Jeg haaber, vi faar Bugt med det,“ sagde Lloyd og løftede Rammen ud af Kufferten. „Jeg tror endnu aldrig, vi har maattet opgive et Tilfælde, hvor det kom an paa Plejen, og med Tyfus er det virkelig det, det gælder.“

„Lloyd,“ sagde Frøken Douglas alvorligt, „jeg véd ikke hvad jeg vilde give for, at det var mig, som havde haft den Patient med Hofteskaden og som havde gjort det saa godt, som De gjorde. De skulde bare høre, hvordan Dr. Street taler om Dem, — og den lille Piges Fader. Det er sandt, det havde jeg nær glemt. Hattie Campbell — er det ikke det, hun hedder? — hun telefonerede og spurgte, om De var kommen hjem fra Landet. Det var i Gaar. Jeg sagde, at vi ventede Dem idag, og hun bad mig om at sige til Dem, at hun vilde komme ud og besøge Dem.“

Næste Eftermiddag henimod Kl. 3 kørte Hattie og hendes Fader ind paa Torvet i en aaben Vogn, Hattie havde en stor Buket Violer med til Lloyd. Den lille Reconvalescent var nu godt paa Vej til at komme sig fuldstændig. En Gang imellem fik hun Lov til at spasere lidt, ellers kørte Pigen hende rundt i en Sygevogn. Hun vilde altid komme til at halte lidt, men hun vilde utvivlsomt til sidst blive helt rask. For Hattie og hendes Fader var Lloyd blevet en Slags Skytshelgen. Hun regnedes med til Familien og holdtes næppe mindre i Ære end selv Campbells afdøde Hustru. Campbell selv, som var en velhavende Mand, og en smuk Mand, kun let graahaaret, velbarberet og velplejet, greb mer end en Gang sig selv i at staa foran Lloyds Billede paa Kaminhylden i Hatties Værelse og se tankefuldt paa det medens han skar Spidsen af sin Cigar.

Da Vognen nu kørte frem foran den vældige Bygning, raabte Hattie: „Aa, der er hun!“ og Lloyd gik ned ad Trappen med Vadsækken i Haanden.

„Kommer vi for sent?“ begyndte Hattie, „skal De ud?“

har De en Patient? Er det derfor, De har Tasken med? Vi troede, De havde Ferie.“

Campbell, som ikke kunde lide, at Lloyd blev staaende paa Fortovskanten, medens han sad ned, stod ud af Vognen og stillede sig ved Siden af hende og hørte med et alvorligt Udtryk paa, hvad hun og hendes tidligere Patient talte om. Lloyd var nødt til at forklare sig, dels henvendt til Hattie, dels til hendes Fader. Hun fortalte dem, at hun havde temmelig travlt. Hun var lige blevet kaldt ud i Pleje til et meget slemt Tilfælde af Tyfus i en lille Forstad til Byen, som hed Medford. Det var ikke hendes Tur at gaa ud, men Lægen, som behandlede Tilfældet, havde, som det undertiden hændte, særlig udbedt sig hende.

„En af vore Folk, en ung Frøken Wakely har netop haft denne Pleje,“ vedblev hun, „men hun har nok ikke sørget for at undgaa Smitten. Hun kom paa Hospitalet i Morges.“

Campbell faldt pludselig ud af sin alvorlige Ro og udbrød:

„Jamen, Frøken Searight, det kan da ikke være det samme Tilfælde, som jeg læste om i Avisen igaar — det maa det jo alligevel være — det var Medford, Stedet hed. Der er allerede død en Sygeplejerske, og nu er den næste blevet smittet. De vil da ikke sige, at det er dør, De skal hen!“

„Jo, det er dør,“ svarede Lloyd, „og naturligvis tager jeg Plejen. „Har De nogensinde tænkt Dem, at en Sygeplejerske kunde gøre andet. Det vilde dog være lidt — for — lidt for — mærkeligt.“

Det var ikke muligt at faa hende fra det, og Campbell og Hattie opgav hurtigt Forsøget. Hun var utaalmodig efter at komme afsted. Stationen laa lige ved, og hun vilde slet ikke høre Tale om at køre derhen. Men før hun gik, kom de til at tale om hendes Brev til Hr. Campbell, og de aftalte, at Hattie og hendes Pige skulde tilbringe en halv Snes Dage i Bannister. Den friske Landluft vilde gøre Hattie mere godt end al Medicin, og Lloyd vilde lade Hestene og Vognen og Lewis blive der til Brug for hende.

„Og De skriver nok til mig, ikke sandt, Frøken Searight?“ raabte Hattie, da Lloyd sagde Farvel. Lloyd rystede paa Hovedet.

„Paa ingen mulig Maade,“ svarede hun. „Hvis jeg gjorde det, kunde vi risikere, at faa dig syg af Tyfus ogsaa. Men

du kan skrive til mig, og det haaber jeg nok, du gør," og hun gav Hattie sin nye Adresse.

„Harriet," sagde Campbell, da Vognen kørte tilbage over Torvet og de begge sad og viftede til Lloyd, som hurtigt gik hen imod Stationen, „Harriet."

„Ja Fader."

„Det er en Dame, som der er noget ved. Tapper, klog og stærk — det er hun altsammen, og et stort Hjærte — et Hjærte som —" han skar Spidsen af sin Cigar og faldt i Tanker.

Et Par Dage senere, da Hattie sad i sin lille Sygevogn paa Verandaen i Madam Applegates Gaard og saa paa Charley-Joe, som var paa Jagt efter Græshopper under Ribsbuskene, fo'r hun sammen ved at høre Porten gaa. En vældig høj, skeløjet Mand med et skarpt, firkantet Underansigt kom gaaende op imod Huset, fulgt af en meget mærkelig Hund. Charley-Joe trak sig skyndsomst tilbage til sit private Hul under Verandaen.

Den lille Pige, som var opfødt i Byen, kunde strax se paa Manden, at han ikke var fra Landet. Hattie havde sine egne Ideer om, hvad der passede sig, og da Bennett kom hen til hende, rejste hun sig derfor, og efter at have tænkt sig lidt om, hilste hun paa ham ved at bøje Hovedet. Bennett tog ærbødigt Hatten af.

„Undskyld," sagde han, som om Hattie var fem og tyve Aar i Stedet for tolv. „Er Frøken Searight hjemme?"

„Aa," sagde Hattie henrykt, „kender De Frøken Searight? Hun har været min Sygeplejerske, da jeg var saa syg, — for jeg skal sige Dem, jeg havde en daarlig Hofte, og saa blev jeg opereret. Nej, hun er her ikke mere, hun er rejst, rejst til Byen."

„Rejst til Byen?"

„Ja for en tre-fire Dage siden. Men jeg skriver til hende i Dag. Skal jeg sige til hende, at De har været her?" Og uden at vente paa Svar gik hun videre: „Det er maaske bedst, jeg forestiller mig for Dem. Mit Navn er Harriet Campbell, og min Fader er Craig V. Campbell af Firmaet Hercules Staalfabrik inde i Byen. Vær saa god og sæt Dem ned."

Den lille Reconvalescent og Nordpolsfareren trykkede hinanden i Haanden med megen Alvor.

„Det glæder mig meget at træffe Dem," sagde Bennett.

Jeg har ikke noget Kort hos mig, men mit Navn er Ward Bennett — fra Expeditionen „Freja“, tilføjede han. Det var ham en stor Lettelse at mærke, at Hattie ikke havde hørt Tale om ham.

„Tak,“ sagde hun. „Jeg skal nok sige til Frøken Searight, at Hr. Bennet har været her.“

Bennett tænkte sig lidt om. „Næ —“ sagde han, „nej, det skal De ikke gøre.“

„Jamen, jeg skal sige Dem, hun svarer slet ikke paa Brevet,“ forklarede Hattie, „for hun er bange for hendes Breve kunde give mig Tyfus, at de skulde —“ hun sprang dristigt ud i et Udtryk, hun havde hørt — „bringe Smitten med sig. Jeg skal sige Dem, hun plejer et meget slemt Tilfælde af Tyfus ude i Medford, nær ved Byen, og vi er saa kede over det og saa ængstelige for hende — Fader og jeg. En af de forrige Sygeplejersker er allerede død, og den sidste er bleven smittet og er meget syg, og Frøken Searight vidste godt, hvor farligt det var, men hun *vilde* selv, akkurat ligesom — ligesom —“. En dunkel Erindring fra Skolen steg frem for hende, og hun sluttede „ligesom Casabianca.“

„Hvad siger De,“ sagde Bennett og drejede Hovedet, saa han kunde se skarpt paa hende med det rigtige Øje, „plejer hun en Tyfuspatient?“

„Ja, og Papa sagde, at vi maaske — maaske — er det ikke rædsomt, at vi maaske ikke faar hende at se mere.“

„Hm, ja saa. Hvor i Medford er det. De fik jo hendes Adresse, vil De ikke give mig den?“ Hattie sagde ham det, og han sagde lidt pludseligt Farvel.

Det varede noget, før det rigtig gik op for Bennett, hvad dette betød. Lloyd var i overhængende Fare, hendes Liv stod paa Spil. Det var det eneste, han tænkte paa nu; og medens han fo'r afsted med sammenbidt Mund og knyttede Hænder, lød det stadig for ham: „Hun kan dø, hun kan dø — vi — vi skal maaske ikke se hende mere.“ Og pludselig kom Rædslen over ham, hans Hjærte stod stille, hans Strube snørede sig sammen, og alle Nerver spændtes og slappedes igen. Han standsede ikke for at tænke sig om, han lod sig gribe og rive med af Følelsen af, at en frygtelig Fare, en usigelig Sorg var i Hælene paa ham. Det faldt ham ikke ind andet end at tro, at Lloyd var Døden nær, og havde én Idé først sat sig fast i hans Hoved,

saa hjalp ingen Fornuftgrunde. Pludselig blev han staaende ved Omdrejningen af Vejen med Hænderne i Bukselommerne og Fødderne plantede fast i Jorden. „Altsaa,“ sagde han højt, „noget maa der gøres.“

Der var kun ét at gøre: Lloyd maatte strax derfra, helst samme Dag. Han maatte frelse hende, rive hende bort fra den Ødelæggelse, som en dum og misforstaaet Pligtfølelse drev hende ind i.

„Ja,“ sagde han, „det er det eneste rigtige, og ved Gud, jeg gør det.“

Men vilde han nu ogsaa kunne faa Lloyd bort fra den Vej, hun selv havde valgt at gaa? Vilde han kunne faa hende overtalt? Alene Tanken om at han kunde møde Modstand gjorde hans Beslutning urokkelig. Aldrig, selv i den mørkeste Time under hans Kamp med Isen, havde han været saa fast i sit Forsæt, aldrig følt sig saa stærk og saa bestemt paa uden Betænkning at slaa enhver Modstand til Jorden. Han følte det, som om hans Viljestyrke pludselig var bleven firdobbelt ja tidobbelt saa stor; komme hvad der vilde, han skulde naa Maalet. Intet vilde kunne standse ham, intet holde ham tilbage. Det vilde sikkert blive svært at faa hende til at forlade sin Post, men Bennett lovede sig selv, at han skulde sætte al sin Kæmpekraft ind paa at faa hende i Sikkerhed.

En Ting var der, som han troede kunde hjælpe ham, som hjalp ham til at føle sig saa sikker, det var, at han troede, Lloyd elskede ham. Bennett var ikke en Mand for Kvinder. Mænd kunde han forstaa og handle med som Leddedukker, men hele hans Liv og hans Gærning havde ikke givet ham nogen Lejlighed til at lære Kvinder at kende. Bennett forstod sig ikke paa dem. I den Samtale med Lloyd, hvori hun saa haardnakket havde benægtet, hvad Ferriss havde fortalt, var det ham ikke muligt at faa fat i Sandheden. Han havde sat sig i Hovedet, at Lloyd elskede ham. Han havde let ved at tro, hvad han gerne vilde tro, og hans Tro paa Lloyds Kærlighed var bleven en Del af hans Livsindhold, som ikke engang Lloyd selv kunde tage fra ham.

Bennetts Beslutning var urokkelig. Aldrig var noget mislykkedes for ham, som han for Alvor havde sat sig for. Det skulde heller ikke mislykkes nu. Naar Bennetts Be-

slutninger kom til et vist Punkt, — et Punkt, som han let naaede og overskred — blev de til en Slags Besættelse. Den vældige Kraft, som udløstes i ham, rev ham selv med sig og fejede alt tilside. Det var ikke længer Forstanden, som ledte hans Handlinger. Han saa kun det ene — sit Maal for sig; han var døv for enhver Stemme, som kunde holde ham tilbage, blind for enhver Betænkning, som kunde faa ham til at bøje af, ligegyldig for alt det, han trampede under Fødder, han holdt fast ved sit Maal, til Maalet var naaet. Naar Isen havde truet med at knuse ham i sit Favntag, saa havde han kastet sig imod alle Hindringer med en Energi og Styrke, som næsten var Vildskab. Saa-dan var det ogsaa nu.

— — — —

Da Lloyd skiltes fra Campbells foran sit Hus, gik hun lige derfra til Toget og var snart paa Vej til Medford. Naar hun skulde pleje et interessant Tilfælde, kom det altid efterhaanden til at fylde hele hendes Sind, saa alt andet blev udelukket. Campbells og Bennetts Tro paa den Løgn, der var saa ydmygende for hende, forsvandt ud af hendes Tanker, medens Toget kørte hende bort fra Byens Støv og Hede til Landets Friskhed. Hun anede ikke, hvad Behandling den Syge havde undergaaet. Hun vidste kun, at Sygdommen var ualmindelig ondartet og stærkt fremskreden. Den havde allerede dræbt én Sygeplejerske og sat en andens Liv i stor Fare, men Lloyd var saa langt fra at tænke paa den Risiko, hun selv løb, at hun tværtimod følte sig oplivet ved Tanken om, at det ventedes af hende, at hun skulde gennemføre, hvad andre havde maattet opgive. Hun skulde atter til at kæmpe med Fjenden, den Fjende, som engang maa sejre, selv om den overvindes i hundrede Slag. Atter var Fjenden standset paa sin Vej og havde grebet et Menneske med sine kolde Hænder. Atter var der en Tvekamp mellem Liv og Død, og Døden var stærk, og et Skrig havde lydt — et Skrig om Hjælp — til hende. Hun følte Kampens Glæde vokse i sit Hjærte. Hun var utaalmodig efter at være der — dér hvor hun skulde møde Fjenden Ansigt til Ansigt tværs over Sygesengen, hvor hun saa ofte før havde udkæmpet en Strid, dér hvor hun

skulde maale sine Kræfter med hans — sin Udholdenhed mod hans Styrke — den som vilde rive et Menneskes Liv ud af hendes Hænder — maale sin vaagne Omhu med hans — sin Klogskab med hans Magt, sit Mod med den Skræk, han indgød, sin Modstand med hans Angreb, sin Evne med hans Snedighed, sine Kundskaber med hans Erfaring, der var gammel som Verden og rakte saa langt som den, vinde Kampen, redde et Liv, staa fast, naar han trak sig tilbage — og sejre, om det saa kun var for en Dag.

Hun vilde og maatte vinde. Hendes medfødte Stædighed, hendes Utilbøjelighed til nogensinde at vige, hendes haardnakkede Modstandskraft, hendes trodsige Vedhængen ved sit Forsæt kom hende til Hjælp, medens hun nærmede sig Stedet, hvor Kampen skulde staa. I Tankerne tog hun et Tag i sig selv, strammede sig op med al sin medfødte Fasthed og Styrke. Nej, hun vilde ikke afstaa et Liv til Fjenden; nej, hun vilde ikke opgive Kampen; nej, hun vilde ikke give efter. Fjenden kunde gøre, hvad han vilde, hun skulde nok staa imod.

Henimod Kl. 4 om Eftermiddagen naaede hun Medford efter en Times Kørsel, og dør ventede en Vogn hende og førte hende hurtigt gennem Gaderne med de mange Villæer og tætklippede Plæner til et Landsted, som laa smukt i Udkanten af Byen. Hun fik strax Besked om, at Doktoren var i Sygeværelset og havde bedt om, at Sygeplejersken maatte komme ind til ham med det samme. Husholdersken førte hende ovenpaa, bankede paa den halvaabne Dør for Enden af Hallen og førte hende ind uden at vente paa Svar.

Lloyd saa' sig om i Stuen, — hun saa' de nedrullede Gardiner, Skærmen, som var stillet mellem Sygesengen og Vinduet, Doktoren, som stod paa Kamintæppet, og den Syges febrerrøde Ansigt paa Pudsen. Og med al sin Selvbeherskelse kunde hun ikke tilbageholde et Udbrud.

For hun, Lloyd, den Kvinde, som Bennett elskede, hun var med Fare for sit Liv kommen her for at pleje Bennetts bedste Ven, den Mand, han holdt mest af af alle — Richard Ferriss.

VI.

To Dage efter, at Dr. Pitts havde bragt Ferriss ud til sit Landsted i Udkanten af Medford, havde han kunnet konstatere, at Sygdommen var Tyfus, og han satte sig øjeblikkelig i Bevægelse for at telegrafere det til Bennett. Saa kom han til at huske paa, at han ikke vidste, hvor Bennett var rejst hen. Bennett havde ikke sendt ham nogen Besked om, hvor han var for Øjeblikket, og efter Dr. Pitts eget Raad havde han heller ikke ladet nogen anden det vide. Der var ikke efterladt nogen Besked om hans Adresse hverken i hans Klub eller paa hans Hotel, hvor hans Post stadig bunkede sig op i store Masser. Bennett vilde ikke engang faa at vide, at Ferriss var blevet flyttet ud til Medford. Han maatte selv tage Følgerne. Der var ikke noget at gøre ved det. Doktoren var nødt til at lade Bennett forblive i Uvidenhed og selv gøre sit bedste for at redde Ferriss. Pitts fik en Kollega til at overtage hans Praksis og ofrede sig ganske for Ferriss. Og Ferriss blev sygere og sygere, og hans Tilstand forværredes med hver Dag, der gik. Feberen steg til en meget farlig Højde, og dør blev den staaende. Pitts havde sjældent været ude for et mere ondartet Tilfælde.

Hvad der gjorde det endnu mere betænkeligt var, at der slet ingen Forandring skete i Patientens Tilstand. Pitts havde længe været vis paa, at der var Saar paa Tarmvæggene, men det forbavsede ham, at dette Symptom slet ikke skiftede Karakter. Sygdommen forløb ualmindelig langsomt. En Sygeplejerske havde allerede naaet at blive syg og dø, en anden var blevet smittet, og alligevel svævede Ferriss stadig mellem Liv og Død, uden at blive bedre, uden at blive værre. Det var ikke ofte, at Liv og Død kæmpede saa længe mod hinanden; ikke ofte, at Kampen stod saa lige. Mange, mange Timer og Øjeblikke var der, hvor et Haar kunde have bragt Vægtskaalen til at synke, og dog stod den stadig paa samme Punkt.

Da Lloyd saa pludselig genkendte Ferriss i den Patient, som hun skulde pleje, og hvis Liv hang i en Traad, steg og sank hendes Hjærte i Brystet paa hende. Hendes første Følelse var et heftigt Samvittighedsnag. Hvorfor havde hun ikke vidst dette, hvorfor havde hun ikke nøjere ud-

spurgt Bennett om hans Vens Sygdom? Burde hun ikke have tænkt sig det selv? Var Tyfus da ikke netop det, man kunde vente og frygte efter alt, hvad Ferriss havde gennemgaaet. Sulten og Overanstængelsen under Marschen og de paafølgende Maaneder ombord paa Hvalfangeren med al deres usunde Kost, deres Snavs og uundgaaelige Sammenstuvning af mange Mennesker?

Og medens hun havde gaaet og drevet ude paa Landet, var denne Mand, som hun havde kendt fra sin Barndom, kendt bedre og længere end nogen anden af sine faa Venner, bukket under, og Dag for Dag var han blevet sygere og svagere og mere ødelagt til nu, hvor hans Liv hver Time, hvert Øjeblik paa Dagen kunde gaa ud som et Lys. Hvor hun havde været dum og tankeløs. Den Dag i Parken, da hun havde truffet ham saa svag og nedbrudt, hvorfor havde hun, der var saa øvet og erfaren, da ikke kunnet se, at Lyset allerede var ved at brænde ned, at et Led i Kæden var ved at slides over? Nu var det maaske for sent. Men hendes naturlige Trods rejste sig hurtigt. Nej, hun vilde ikke give hans Liv fra sig. Nej nej nej og tusinde Gange nej! Han tilhørte hende. Andre havde hun frelst, andre som hun brød sig langt mindre om end om ham. Sin sidste Patient — den lille Pige — havde hun revet bort fra Døden i den elvte Time, og skulde hun saa ikke frelse Ferriss fremfor alle andre. I denne Sygdom afgang mere af Sygeplejersken end af Lægen. Og hendes Tro paa sig selv, hendes Stolthed over sin Styrke, hendes ukuelige Selvtillid rejste sig igen i hendes Sind, stærkere, renere, mere sejrrig end nogensinde før, rejste sig og stod haard som Staal overfor Fjenden trodsende hans Angreb, rolig, ubevægelig, urokkelig, uovervindelig i sin faste Vilje til at naa Maalet.

At Ferriss havde løjet for Bennett, havde hun glemt, hans uventede og uforklarlige Falskneri huskede hun ikke mere. Døden stod ved hans Hovedgærde, og for Smaating var der ingen Plads i den Stue. Kongen holdt Hof, og alle de smaa dagligdags Mennesker og Ting fik ikke Adgang til ham. Ferriss Liv stod i Fare. Andet saa' Lloyd ikke. Hun gav sig øjeblikkelig i Færd med Arbejdet.

Med nogle faa hviskende Ord satte Doktoren hende ind i Sygdommens Natur.

„Vi har brugt Ispose og Vandpose til at sætte Temperaturen ned i Stedet for koldt Bad,“ sagde Doktoren. „Jeg er bange for, at Hjærtet skal være angrebet.“

„Kinin?“ spurgte Lloyd.

„Mellem 40 og 80 Centigram Morgen og Aften. Her er Temperaturen for den sidste Uge. Hvis vi naar dertil igen,“ han viste med Tommelfingeren paa et hundrede og to Grader Fahrenheit, „saa maa vi vove et koldt Bad, ellers ikke.“

„Og Udspilningen af Underlivet.“

Doktoren skød Hagen frem.

„Ja det er alvorligt — der er Saar paa Tarmen, og hvis der kommer Perforation, kan vi bestille Begravelsen med det samme.“

„Har der været Blødninger?“

„To i den sidste Uge, men ikke særlig stærkt — det lod ovenikøbet til, at det gjorde ham godt. Vi har givet Ætherindsprøjtninger for at stramme ham op. Alt i alt, Frøken Searight, er det et interessant men meget slemt Tilfælde, slemt som Arvesynden. Slog min første Sygeplejerske ihjel — en flink lille samvittighedsfuld én; men hun passede ikke paa, spiste i Sygeværelset mod mit Ønske; saa gik det galt — Feber, Diarhée, Opkastninger, Hospitalet, Blodprop, færdig, requiescat.“

„Og Frøken Wakely?“

„Hun maatte give tabt igaar, og hun havde dog faaet Kreolin i Massevis baade Morgen og Aften. Jeg begriber ikke, hvordan det gik til . . . . Ja, Gud hjælpe os alle. Her ligger han — det er for Øjeblikket det væsentlige.“ Han saa' hen til Sengen, og for tredje Gang betragtede Lloyd sin Patient.

Ferriss laa i stille Feberfantasier, og Ordene lød svagt og utydeligt fra hans tørre, brune og sprukne Læber. Naar undtages, at Kindbenene stod stærkt frem, var hans Ansigt ikke meget forandret, men Huden havde en underlig mørk Farve. Isposen laa paa hans Hoved som en Krone, der vilde spotte ham.

„Ja ja,“ sagde Pitts, „jeg har kun ventet paa Dem for selv at kunne faa lidt Hvile. Har været oppe hele Natten. Haaber, De kan tage min Plads.“

Lloyd nikkede, tog Hat og Handsker af og gjorde sig

istand til Arbejdet. Pitts gav hende endnu nogle Anvisninger og gik sin Vej For Øjeblikket havde hun ikke noget at gøre. Hun tog sine Hospitalssko paa og listede stille omkring i Værelset, ordnede alt til Natten og forandrede lidt hist og her. Saa tog hun sig af Medicinen og sørgede omhyggelig for at adskille alle desinficerende Sager fra de egentlige Medicinflasker. Dem satte hun paa et særskilt Bord efter at have undersøgt Etiketterne og set efter, hvad de skulde bruges til. Kinin hver Morgen og Aften, Sulphonal og Trional mod Søvnløshed, Æter til Indsprøjtning i Tilfælde af Svækkelse eller Blødninger, Morfin mod Fieberfantasierne, Coffein mod Hjertesvækkelse, Wismuth mod Kvalme og Opkastninger og knust Is indsvøbt i Flonel til Isposen i Tilfælde af voldsomme Temperaturstigninger.

Længere hen paa Aftenen tog hun hans Temperatur i Armhulen, følte hans Puls og gav ham et Glas peptoniseret Mælk at drikke, medens han stadig laa og mumlede i Fieberfantasier. Hun gav ham Kininen efter først at have læst Etiketten tre Gange, som hun plejede, først idet hun tog Flasken, saa naar hun hældte den op i Skeen, og tilsidst naar hun satte Flasken tilbage. Alt, hvad der skete, enhver nok saa lille Forandring i Patientens Tilstand skrev hun op paa en Seddel, saa at Dr. Pitts, naar han kom om Morgenen, øjeblikkelig vilde kunne overskue Situationen.

Natten gik uden anden Forandring end den, at Pulsens og Temperaturen skiftede som det var at vente, men henad Morgen fik Lloyd det Indtryk, at Ferriss et Øjeblik var klar og ved Bevidsthed. Hun syntes, Udtrykket vendte tilbage i hans Øjne, og han saa' sig forbauset omkring i Værelset. Men Lloyd, som sad ved Fodenden af Sengen, vendte Hovedet bort. Det vilde ikke være heldigt, om Ferriss skulde kende hende nu.

Lloyd maatte beundre Dr. Pitts for hvor fornuftigt han havde handlet ved at tage Ferriss hjem til sig paa et saa roligt Sted som Medford. Doktoren risikerede intet. Han havde ingen Familie, og foruden ham var der ikke andre i Huset end hans Husholderske og hans Kokkepige. Mer end engang havde Pitts brugt sit Hus til Hospital, hvor det drejede sig om et interessant Tilfælde, der forlangte mer end almindelig Opmærksomhed. Huset laa lidt udenfor

den lille rolige Landsby. Luften var ren og god. Der hvilede en stadig Søndagsstilhed over Huset. I Nattens vaagne Timer henimod Morgen kunde Lloyd høre en svag Rumlen af et Tog, som kørte forbi Stationen, der laa omtrent en Mil derfra. I mange Timer var dét og Faarekyllingernes ensformige Pippen de eneste Lyd, som hørtes. Endelig lød der en svag Kvidren af Fugle, som vaagnede, fra Tagskægget og fra Æbletræerne i Gaarden. Lloyd gik hen til Vinduet, trak Gardinerne tilside og blev staaende for at se ud. Hun kunde se en Del af Vejen, som førte til Byen, og længere henne en stor, firkantet Murstensbygning med Kuppel og Flagstang, maaske en Skole eller en Bank eller en Frimurer Loge-Bygning. Nær ved Villaen laa Marker og Enge, og hist og her skimtede man nogle søvnige Køer. En af dem flyttede paa sig, og hun syntes næsten, hun kunde høre dens lange, dybe Aandedræt. Langt borte, mange Mile borte, galede en Hane med regelmæssige Mellemrum. Pludselig svarede en anden lige i Nærheden — og alle Ekkoer vaagnede. Lloyd saa' nu for første Gang en smal bleg Lysstribe i Øst. Henimod Kl. 8 om Morgenen kom Doktoren for at afløse hende, og medens han saa' paa dét, hun havde skrevet, og hun aflagde Beretning om, hvordan Natten var gaet, kom Husholdersken og sagde, at Frokosten var færdig.

„Gaa ned og spis, Frøken Searight,“ sagde Doktoren. „Jeg bliver her saa længe. Husholdersken kan vise Dem Deres Værelse.“

Før Lloyd gik ned til Frokost, gik hun ind i det Værelse, Husholdersken anviste hende — ingen af de andre Sygeplejersker havde haft det samme — klædte sig om og vaskede Ansigt og Hænder i en desinficerende Vædske. Da hun kom ud derfra, mødte hun Doktoren i Forstuen med Hat og Stok i Haanden. „Han er faldet i Søvn,“ sagde han, „og er ganske rolig. Jeg gaar lidt ned ad Vejen for at faa en Mundfuld frisk Luft. Husholdersken sidder hos ham. Hun siger til, hvis han vaagner. Jeg er her igen om et Kvarterstid. Jeg har ikke været udenfor en Dør i fem Dage, og der er ingen Fare for Øjeblikket.“

Frokosten stod anrettet i den Stue, som Doktoren kaldte Glassalen. Det var en lukket Veranda, hvis ene Side var af Glas og vendte ud til en lille Græsplæne, der skraanede

ned mod Vejen mellem Æbletræer. Det var et yndigt Værelse, som var indrettet af en Søster til Dr. Pitts, der engang havde boet to Aar i Medford. Her spiste Lloyd sin Frokost alene, og her var det, at Bennett traf hende. Den eneste Vogn, som var at faa tilleje i Medford, en Slags firsædet Arbejdsvogn kørte op for Porten, og de prustende og dampende Heste stod stille. Endnu før den standsede, sprang en høj, firskaaren Mand ned paa Jorden, men først da han var kommen halvvejs op imod Huset, kendte Lloyd ham. Bennett opdagede hende i samme Øjeblik, gik lige over Græsplænen og ind i Stuen gennem en af de aabenstaaende Glasdøre. Det var, som om Stuen blev mindre, da han traadte ind, hans Skridt over Gulvet — hans tunge, energiske og myndige Skridt — bragte Ruderne til at klirre. Aldrig havde Bennet været mindre paa sin Plads end i dette sirlige Værelse, som en Kvinde havde indrettet, med dets skrøbelige Glassager og Blomsterpotter. Omgivelserne stod i den skarpeste Modsætning til hans raat tilhugne, firskaarne Skikkelse. Hans Ansigt traadte kraftigt frem mod de matte, bløde Farver, hans Skuldre og Brystkasse havde aldrig set saa vældige ud. Hans Ansigt med den store, brutale, fremstaaende Underkæbe, den fastlukkede Mund, den smalle Pande og de smaa skelende Øjne havde aldrig været saa barskt, havde aldrig saa tydeligt vist denne Mands ubøjelige Styrke, hans Energi, hans overmægtige Viljekraft. Som han stod dør og ragede op foran hende med Haanden paa en Stoleryg, syntes hun, at denne Haand kun behøvede at lukke sig fast for at knuse det spinkle Træværk i tusind Stykker, og da han talte, syntes hun, hun kunde høre det fine, tynde Porcellæn paa Bordet klirre for hans dybe rungende Stemme.

Lloyd behøvede kun at se ham for at forstaa, at Bennett var yderst ophidset. Hans Ansigt var rødt. Hans Øjne gnistrede under de sammentrukne Bryn, han bed Tænderne sammen, og Aarerne svulmede i hans Pande. Bennett maatte sikkert have faaet at vide, hvor fortvivlet Ferriss Tilstand var. Saa det var ikke underligt, at han var saa eksalteret, naar hans bedste Vens Liv var i Fare. I et saadant Øjeblik kunde Lloyd ikke tænke paa, at hun og Bennett var vrede paa hinanden.

„Det gør mig saa ondt, at De ikke fik det at vide før.

Men De husker nok, at De sagde ikke, hvor De rejste hen. De var —“

„Hvad vil De her?“ afbrød han hende. „Hvad mener De med — hvorfor?“ — han standsede lidt for at tage sig sammen. — „Her kan De ikke blive,“ vedblev han. „Ved De, hvad De udsætter Dem for? De maa herfra med det samme.“

„Ja —“ sagde Lloyd smilende, „det er nu noget, som nærmest bliver min egen Sag. Det ved De vist nok, Hr. Bennett.“

„Jeg ved, at De udsætter Deres Liv og —“

„Ogsaa det bliver min egen Sag.“

„Jeg vil have, at det ogsaa skal være min Sag,“ svarede han rask. „Aa“, sagde han skarpt og strøg henover Stolen med Haandfladen, „hvorfor skal vi altid gaa udenom hinanden? Jeg forstaaer mig ikke paa at snakke frem og tilbage. Hvad skal vi med alle disse Ord, som kun gør det mere indviklet. Jeg elsker Dem, og jeg er kommen for at spørge Dem, for at bede Dem, mener jeg, om at gaa bort fra dette Hus, hvor De bærer Dem saa dumt ad ved at udsætte Dem for Fare. De maa gøre det,“ sagde han hastigt. „Jeg holder saa meget af Dem. Jeg kan ikke give Dem Lov til at sætte Deres Liv saa letsindigt paa Spil, dertil betyder De for meget for mig. Der er andre Kvinder, andre Sygeplejersker, som kan tage Deres Plads. Men De maa ikke blive her.“

Lloyd blev greben af en dyb Harme. „Dette er min Gærning,“ svarede hun og prøvede paa at beherske sin Vrede. „Jeg er her, fordi det er min Pligt.“ Og pludselig gik det op for hende, hvor uforskammet han var, og hun rejste sig op og sagde: „Skal jeg gøre Dem Regnskab for, hvad jeg gør? Jeg er her fordi jeg vil være her. Det er nok. Jeg har ikke isinde at diskutere Sagen videre.“

„De vil altsaa ikke gaa med mig?“

„Nej.“

Bennett tænkte sig lidt om, inden han fandt paa, hvad hvad han skulde sige:

„Det ligger ikke for mig at bede om noget. Det har jeg ingen Øvelse i. De maa jo vide, hvor svært det falder mig, og De maa jo kunne forstaa, at jeg er dreven vidt, naar jeg beder Dem, bønfalder Dem, saa ydmygt jeg kan,

om at gaa Deres Vej herfra nu — med det samme. Der gaar Tog til Byen om en Time, der er nok en eller anden, der kan tage Deres Plads med kort Varsel. Vi kan telegrafere, kommer De saa?”

„Er De aldeles gal?”

„Lloyd, kan De da ikke se, kan De da ikke forstaa det? Jeg synes, De løber hen imod en Afgrund med lukkede Øjne.“

„Min Plads er her. Jeg gaar ikke fra den.“ Hun blev meget forbavset ved at se, hvad Bennett nu gjorde. Han blev pludselig rolig og saa' paa sit Ur.

„Jeg tager fejl,” sagde han. „Toget gaar først om fem Kvarter. Vi har mere Tid, end jeg troede. Og med al den Blidhed, det var ham muligt at lægge i sin Stemme, tilføjede han: „Lloyd, vil De ikke nok tage med mig?”

„Nej nu bliver det værre og værre,” svarede hun. „Jeg véd ikke, Hr. Bennett, om det er Deres Mening at fornærme mig, men i hvert Fald synes jeg, det lykkes Dem ganske godt. Der er ingen, der har bedt Dem komme her, De trænger Dem ind paa andre Folks private Ejendom, og De prøver paa at blande Dem i, hvad der angaar mig og mit Arbejde. Hvis De tror, De kan gøre Indtryk paa mig med Tirader og Heltemanerer, saa tager De fejl. De har ikke opnaaet andet end at gøre et lidt tarveligt Indtryk.“

„Det faar være,” sagde han ligegyldigt og trak paa Skulderen. „Mig kan det være det samme. Jeg har besluttet, at De skal bort herfra endnu idag, og De kan være ganske sikker paa, Frøken Searight, at jeg skal nok sætte det igennem.“

Lloyd trak Vejret dybt. Hun saa' hvad det var for en Mand, hun stod overfor. Der var en Sikkerhed over ham — nu da han var bleven rolig — som ikke taalte Modstand.

Men nu rejste hendes Trods sig. Hun huskede paa, hvem hun var. Hvis han var fast, vilde hun være stærk, hvis han var ubøjelig, vilde hun være stædig, hvis han var overlegen, vilde hun ikke give efter. Aldrig før havde hun sveget sin Pligt, aldrig havde hun ladet nogen standse sig paa den Vej, hun ansaa for den rette. Skulde hun nu falde fra. Bevidstheden om hendes Modstandskraft kom hende til Hjælp. Bennett var stærk, men det var hun ogsaa.

Hvor i Verden fandtes den Magt, som kunde bryde hendes Vilje. Naar ikke Døden selv kunde overvinde hende, hvad var der saa, som kunde bringe hendes Beslutning til at vakle?

Og Lloyd saa' med ét hele Øjeblikkets Betydning, hele Situationens frygtelige Alvor. De havde begge to sat alting ind paa dette ene. To usædvanlig stærke Karakterer stod haardt imod hinanden. Der var ingen Mulighed for Forsoning, ingen Mulighed for at komme hinanden imøde. Enten maatte hun eller Bennett tabe. En af dem maatte knækkes og ydmyges, saa det aldrig kunde forvindes. I denne lille banale Stue med de vulgære Prydelser skulde der inden ret længe staa et Slag mellem Høvdinge.

„Behøver jeg at sige Dem,“ sagde Bennett, „at Deres Liv betyder mere for mig end noget andet i Verden? Tror De ikke, jeg var lige saa fast besluttet paa at sejre, dengang alle mine Folks Liv afgang af mig. Dengang sejrede jeg, skulde jeg saa ikke sejre nu, hvor der staa langt mere paa Spil. Jeg er ikke vant til at tabe, og jeg taber heller ikke nu. Vær vis paa, at intet vil kunne standse mig.“

Det var umuligt for Lloyd at bevare sin Ro overfor et saadant Angreb. Hendes Selvgættelse forbød det.

„Og saa tror De maaske, De kan handle med mig som med Deres Matroser,“ sagde hun. „Hvad Ret har De over mig? Er jeg maaske Deres Underordnede? Tror De, De kan tyrannisere mig saadan? De befinder Dem ikke i Kolyuchin Bugten, Hr. Bennett.“

„De er den Kvinde, jeg elsker,“ svarede han heftigt, „og jeg sværger, at jeg vil gøre alt for at frelse Deres Liv.“

„Og min Kærlighed til Dem, som De siger, er Dem saa meget værd, tror De, De kan vække den paa denne Maade? Selv om vi nu tænkte os, at De kunde faa mig til at skulke fra min Pligt, tror De saa egentlig, jeg havde nogen Grund til at elske Dem for det. Tænk Dem om.“

Men for Bennett gaves der kun ét Svar. Han slog Hænderne haardt mod hinanden og sagde:

„Jeg tænker kun paa at frelse Deres Liv.“

„Jamen mit Liv, hvor kan De vide, at det gælder mit Liv? Skal vi skændes, saa lad der i det mindste være

Mening i det, vi skændes om. Hvem siger, at jeg udsætter mit Liv for Fare ved at blive her?"

„Gaa først herfra, saa kan vi altid tale om det.“

„Jeg har allerede ladet Dem sige altfor meget,“ afbrød hun vredt. — „Lad os komme til Bunds i Sagen. De kan hverken overtale eller lokke eller tyrannisere mig til at forlade min Post. Har De forstaaet mig? Det er mit sidste Ord. De som har været Fører, hvad vilde De have sagt, hvis en af Deres Folk havde forladt sin Post i Farens Stund. Jeg skal sige Dem, hvad De vilde have gjort — De vilde have skudt ham ned, og De vilde have foragtet ham, og nu vilde De komme til at foragte mig. Synes De, der er den ringeste Fornuft i det?"

Bennett slog Knips med Fingrene.

„Blæse være med Fornuften.“

„Men De vilde jo være nødt til at foragte mig og faa mig til at foragte mig selv.“

„Deres Liv“ — begyndte Bennett igen.

Men pludselig brast det ud af Lloyd: „Mit Liv! Mit Liv! Er der da ikke noget, der er mere værd end Livet? Det burde De da kunne forstaa mer end nogen anden! Bliv Dem selv igen, bliv ved at være den, jeg troede, De var. De har Deres egne Love, lad mig have mine. De kunde ikke have været den, De er, De kunde ikke have udrettet, hvad De gjorde, hvis der ikke var noget, De satte højere end Livet. De maa dog indrømme, at De kunde ikke have elsket mig, hvis De ikke havde troet, at jeg var lige saadan som De. Hvis De vidste, at jeg havde sveget min Pligt, kunde De jo ikke have blevet ved at elske mig. Hvis De vidste, at De havde kunnet faa mig til at handle mod min Overbevisning, saa vilde De jo ikke have kunnet blive ved at elske mig. Jeg kender Dem bedre, end De selv gør. De holdt af mig, fordi De vidste, jeg var stærk og tapper og ærlig og hævet over Smaating. Og nu vil De have, at jeg skal flygte, svigte, skulke, og De siger det er, fordi De elsker mig.“

„Det er for mange Ord for mig. Jeg kan ikke disputere med Dem, og det er der heller ikke Tid til. Jeg er ikke kommet her for at — konversere Dem.“

Aldrig nogensinde havde Lloyd været saa vred som hun var i det Øjeblik. Den dybe Farve paa hendes Ansigt var

pludselig vegen for en usædvanlig Bleghed, hendes mørkeblaa Øjne sprudede Gnister. Hun rettede sig i Vejret.

„Som De vil,“ sagde hun. „Saa taler vi ikke mere om det. De maa undskylde mig, Hr. Bennett, at jeg gaar nu. Jeg skal ind til mit Arbejde.“

Bennett stod mellem hende og Døren. Han flyttede sig ikke. Saa sagde han alvorligt:

„Gør det ikke. Tving mig ikke til at gaa for vidt.“

Lloyd stirrede paa ham med vidt aabne Øjne:

„De mener da ikke — De vover ikke —“

„Jeg gentager, at jeg vil gøre, hvad jeg har isinde.“

„Og jeg gentager, at jeg vil ikke forlade min Patient.“

Bennett mødte hendes Blik og holdt det fast. I en lav og langsom Tone svarede han blot de to Ord:

„De — skal.“

De tav begge. De stod og saa' hinanden ret ind i Øjnene, begge lige stejlt. Der gik nogle Øjeblikke. Striden mellem Mandens Vilje og Kvindens Modstand havde naaet sit Højdepunkt. I næste Øjeblik maatte en af dem give tabt.

Og saa var det, at Lloyd følte, at noget brød sammen i hende, noget hun ikke kunde forklare. Noget dunkelt i hendes Sind, som ellers var saa redeligt og retlinet, begyndte at svigte. Der var aabnet en Sprække, en Vold var undergravet. Hendes Staatsathed, som hun havde været saa stolt af, hendes Uafhængighedstrang, hendes prægtige hovmodige Selvtillid og sikre Styrke, det smeltede nu altsammen overfor denne Jærnvilje, som lukkede sine Øjne og tilstoppede sine Øren, denne mægtige, ukuelige Vilje. Og pludselig aabnedes hendes Øjne, og hun mærkede, at hun var svag, fordi hun var en Kvinde. Havde hun da taget fejl? Kunde en Kvinde ikke være stærk? Havde hendes Styrke kun været bygget op paa oprindelig Svaghed, ikke hendes egen Svaghed, men hendes Køns Svaghed, Kvindens naturlige Svaghed. Havde hun bygget sin Karakters uindtagelige Fæstning paa Sand?

Men Vanen var for stærk. I et kort Glimt kastede hun et Blik ned i uloddede Dybder, saadan som det undertiden kan ske hos Mennesker under stærk Sindsbevægelse. Hun saa' ned i sit Køns hemmelighedsfulde Mørke, dybt, dybt ned under alt smaat og ringe, hvor Livets eget frygtelige Maskineri knuste alting i

sit Greb. Det var lykkeligvis kun et kort Glimt, et Syn, som ikke ofte viser sig, for ellers vilde Forstanden svimle over Afgrunden og styrte ned. Synet forsvandt, Dybet lukkede sig sammen, og hun følte atter Jorden under sine Fødder.

„Jeg gør det ikke,“ raabte hun. Var det den samme Kvinde, som havde talt for lidt siden? Var der den samme ukuelige Trods i hendes Stemme? Var der ikke en Klang af Fortvivlelse i den, en næsten umærkelig Skælven, som røbede, at hun begyndte at vakle? Det, at hun maatte anstrænge sig af alle Kræfter, var det ikke et Bevis paa, at hendes Kræfter var nær ved at svigte?

Men sit Mod havde hun i Behold, selv om hendes Styrke var brudt. Hun vilde kæmpe til det sidste, hun vilde gaa ud af Striden med oprejst Pande. Før det sidste Haab var bristet vilde hun ikke indrømme, at hun havde tabt.

„Men i hvert Fald,“ sagde hun, „er Faren for Døden ikke saa slem som Døden selv. Hvis mit Liv er i Fare, naar jeg bliver, saa er det sikkert, at han dør, hvis jeg gaar fra ham i dette Øjeblik.“

„Det faar være det samme — De kan ikke blive.“

Lloyd stirrede forfærdet paa ham. „De véd vist ikke selv, hvad De siger. Véd De, hvor syg han er? Véd De, at han ligger for Døden i dette Øjeblik, at jo længer jeg bliver borte fra ham, jo mere Fare er der for hans Liv? Har han ikke Ret til at leve lige saa vel som jeg? Det er ikke alene min Stolthed, De vil ødelægge, det er Deres bedste Vens Liv, den Mand, som stod ved Deres Side, som hjalp Dem, som led og kæmpede sammen med Dem.“

„Hvad er nu dette for noget,“ sagde Bennett og rynkede Panden.

„Hvis jeg forlader Hr. Ferriss nu, hvis han bliver alene blot en halv Time, saa vil jeg ikke svare for —“

„Ferriss? Hvad er det, De taler om? Hvad hedder Deres Patient?“

„Véd De det ikke?“

„Ferriss? Dick Ferriss? De siger da ikke, at det er Dick Ferriss?“

„Jeg har hele Tiden troet, at De vidste det, at De havde hørt det. Ja, det er Hr. Ferriss.“

„Er han meget syg. Hvad vil han her. Nej, det har jeg

ikke hørt, der er ingen, der har sagt mig noget. Pitts vilde skrive — telegrafere. Kommer han sig? Hvad fejler han? Er det ham, der har Tyfus?“

„Han er meget farlig syg. Dr. Pitts har bragt ham herud, til sit Hjem. Vi ved ikke, om han kommer sig. Det gælder om at vaage over ham hele Tiden. For Øjeblikket er kun Pigen hos ham. Naa, Hr. Bennett, maa jeg saa gaa ind til min Patient?“

„Jamen — jamen, vi kan jo faa en anden.“

„Ikke før om tre Timer, og jeg forsikrer Dem om, at han kan dø, hvad Øjeblik det skal være. Maa jeg saa gaa?“

I et Sekund følte Bennett Øjeblikkets Alvor. Hvad enten det nu var rigtigt eller galt, saa havde Overbevisningen om, at Lloyd udsatte sit Liv ved at blive hos Patienten, slaaet Rod i hans Sind og kunde ikke ryddes bort. Skrækken havde grebet ham, og ingen Fornuftgrunde hjalp. Men Ferriss? Hvad skulde han gøre med ham? Nu viste det sig pludselig, at ogsaa hans Liv hang i en Traad. Hvad skulde han beslutte sig til? Hvem skulde han vælge, den Kvinde, han elskede saa højt, eller den Mand, med hvem han havde været som Damon og Pythias, som Jonathan og David?

„Maa jeg gaa?“ sagde Lloyd for tredje Gang.

Bennett lukkede Øjnene og tog sig til Hovedet.

„Gode Gud, vent — vent — jeg kan ikke tænke — jeg — jeg — aa, hvor det er skrækkeligt!“

Lloyd benyttede sig ubarmhæjrtigt af den Fordel, hun havde vundet.

„Vente? De hører jo, det kan ikke vente.“

Og Bennett gennemrystedes af Skræk, da han følte, at han ikke kunde vende om. Han, som hele sit Liv havde været vant til at tage hurtige Beslutninger i den yderste Fare, han tog sin Beslutning nu og samlede alt sit Mod for at møde de uberegnelige Følger, Følger, som han vidste, vilde jage og pine ham altid siden. Hvad han end besluttede, vilde et forfærdeligt Samvittighedsnag blive Følgen. Det svimlede for ham, og han kunde ikke længer se, hvad der var rigtigt eller galt, han kunde kun lige veje, hvor der var mest at tabe. For ham var der kun to Ting at vælge imellem, Ferriss' Død eller Lloyds Død. Han kunde ikke se nogen Mellemtning, kunde ikke øjne nogen

Udvej. Det var som om Bøddelen stod ved hans Side med hævet Øxe, rede til at lade den falde paa hans Befaling. Og saa var han desuden — skønt han maaske ikke selv vidste af det — forlængst kommen ud over den Grænse, hvor han kunde se andet end det Maal, han havde sat sig i Hovedet, at han vilde naa. Han havde taget sin Beslutning. Hans rasende Stejlhed, hans Vilje til at sejre, koste hvad det vilde, var blevet en Slags Galskab hos ham. Den Maskine han havde sat i Bevægelse, kunde han ikke længer styre. Nu kunde han ikke — om han nok saa meget vilde — gøre om igen, hvad han havde gjort, forlade den Vej, han var slaaet ind paa, flygte for den forfærdelige Katastrofe, han styrtede sig ind i.

„Gud hjælpe os alle,“ hviskede han.

„Naa?“ sagde Lloyd forventningsfuldt.

Bennett trak Vejret dybt og lod Hænderne synke. Han saa' ud, som om han var knækket, det store, knoglede, senede Legeme syntes paa en mærkelig, uforklarlig Maade at skrumpes sammen, at vakle under en Byrde, som var for tung — en Byrde, som ingen kunde løfte.

Men selv da troede Bennett, at han bar sig klogt og rigtigt ad. Og hvad enten det var rigtigt eller ej, saa maatte han nu gaa videre. Var det Skæbnen, var det en Dom fra oven?

Bennett havde hele sit Liv arbejdet med store Maal paa Trods af store Hindringer, han havde altid maattet overvinde vældige Vanskeligheder ved Hjælp af en vældig Styrke. I lange Tider havde han været afskaaret fra al Civilisation, havde staaet Ansigt til Ansigt med en oprindelig Verdens vilde Styrke — en Styrke, som skulde bekæmpes og betvinges ved Midler, der var lige saa vilde som den selv. Han havde mistet den Evne, som svagere Aander sikkert havde, til at klare indviklede Tilfælde. At finde Udveje, at gaa paa Akkord, det laa ikke for ham. For ham var en Ting enten absolut rigtig eller absolut gal, og der var ingen Mellemsvej. Han havde i saa lang Tid kun været stillet overfor de store og enkle Konflikter i Livet, at det ganske havde omformet hans Opfattelsesevne og Dømmekraft. Enten saa' han alt i forstørret Maalestok eller smaat og ringe og ikke værd at agte paa. Almindelig sund Forstand ejede han ikke. Det var som om han saa'

paa Verden afvexlende gennem den ene og den anden Ende af en Kikkert, og naar han som i dette Øjeblik, kom i stærk Sindsbevægelse, blev alting forstørret. Den Tanke, at Ferriss kunde komme sig, selv om Lloyd gik fra ham nu, faldt ham næppe ind. Han var vis paa, at hvis Lloyd gik, vilde Ferriss dø; Lloyd havde selv sagt det. Og den Mulighed, at Lloyd skulde kunne frelse hans Liv uden Fare for sit eget, laa ham saa fjærnt, at han slet ikke regnede med den. Hvis Lloyd blev, vilde hun ligesom den forrige Sygeplejerske blive smittet og dø.

Halve Forholdsregler forstod Bennett ikke. Omveje gaves ikke for ham. Enten Lloyd eller Ferris. Han maatte vælge mellem de to. Han gik hen til Døren, laasede den og stillede sig med Ryggen op imod den.

„Nej,“ sagde han.

Lloyd stod maalløs. Et Øjeblik følte hun Skræk for ham som for en Morder. Nu vidste Bennett, hvad det var, han udsatte sin bedste Ven for.

Vilde han saa lade ham dø? Hun vægrede sig ved at tro det. Hun tænkte ikke først paa sig selv, men paa Ferriss. Var han Bennetts Ven, saa var han ogsaa hendes Ven. Maaske var han i dette Øjeblik lige ved at dø, fordi hun ikke plejede ham. Den Tanke tog ganske Magten fra hende. For den maatte alle Tanker om hende selv og hendes egen Kærlighed træde i Baggrunden.

„Hvad er det dog, De forlanger af mig,“ udbrød hun. „Vil De ydmyge mig? Det har De allerede gjort tilstrækkeligt. Det er lige saa svært for mig at bede om noget, som det er for Dem. Jeg er lige saa stolt som De, men jeg beder Dem, hører De, jeg beder Dem saa ydmygt jeg kan, om De vilde lade mig gaa. Hvad forlanger De mere? Aa, forstaar De da ikke. Medens vi staar her og snakker, medens De spærrer mig inde her, ligger han maaske og dør. Er der saa Tid til at disputere, til at misforstaa, til at tænke paa os selv, paa vort eget Liv, vore egne smaa Sorger?“ Hun rakte de foldede Hænder imod ham. „Jeg beder Dem — kan jeg gøre mere end det — jeg beder Dem, lad mig gaa.“

„Nej.“

Lloyd anstrængte sig for at beherske sig. Hun tav et Øjeblik, saa sagde hun:

„Læg Mærke til, hvad jeg nu siger. De siger, at De elsker mig, at De holder mere af mig end af Hr. Ferriss, som er Deres bedste Ven. Jeg har ikke megen Lyst til at tænke paa mig selv i dette Øjeblik, men hvis De nu fik mig til — hvis jeg nu gik ind paa at forlade min Patient. Hvad skulde der saa blive af mig? Kunde jeg nogensinde vende tilbage til det Hus, jeg selv har bygget? Kunde jeg nogen sinde se mine Kammerater lige i Øjnene? Hvad maatte de tænke om mig? Hvad maatte mine Venner tænke om mig, om mig, der altid har holdt Hovedet saa højt? De ødelægger hele Livet for mig. Jeg kommer til at opgive mit Arbejde. Aa, ser De da ikke, hvad det er, De tvinger mig til?“ Hendes Øjne fyldtes med Taarer. „Nej,“ raabte hun heftigt. „Nej, nej, nej, jeg vil ikke nedværdige mig!“

„Det er ikke min Mening at nedværdige Dem,“ sagde Bennett. „Det skulde De ikke sige til mig, naar jeg elsker Dem saa højt, at jeg kunde opgive Ferriss for —“

„Jamen, hvis De elsker mig saa højt, saa maa der da være noget, De sætter højere end Livet. Vil De have, at jeg skal komme til at hade Dem?“

„De ved jo godt, at der er intet i Verden, jeg sætter højere end Deres Liv. Hvor kan De tro andet.“

„Fordi De ikke forstaar — fordi De ikke véd — aa, at jeg elsker Dem! Jeg — det vil sige — jeg mener ikke — jeg mener ikke —“

Hvad var det, hun havde sagt. Hvad var det, der var sket. Hvor kunde det være, at de Ord, hun endnu igaar vilde have skammet sig for blot at hviske til sig selv, nu saadan fo'r hende ud af Munden. Den søde, uklare Tanke, hun i alle disse Aar havde holdt nede og havde skjult i Dybet af sit Hjærte, rejste sig nu pludselig og fik Form i Ord. Uopfordret havde hun sagt ham, at hun elskede ham. Hun, hun som for et Øjeblik siden gennemrystedes af Vrede imod ham, hun havde gjort dette. Skammen brændte som Ild i hendes Ansigt. Det var, som om Jorden skred sammen under hendes Fødder, som om alt, hvad hun havde sat højest, alt, hvad hun havde drømt om, blev revet fra hende og knust. Var det virkelig hende, hende der havde været saa stolt og sikker, som nu var kommen saa vidt?

Hun vendte sig bort fra ham, slog Hænderne for Øj-

nene og sank ned paa den Stol, hun før sad paa, lagde Hovedet paa sine Arme og gemte sig for Dagens Lys, rystende og skælvende af frygtelig Skam og en dyb, usigelig Selvforagt. Men da hun mærkede Bennetts Haand paa sine Skuldre, sprang hun op som stukket af en Kniv og vendte sig bort med Hænderne for Øjnene.

„Aa nej,“ sagde hun bønfuldende og hendes Stemme blev næsten borte af Sindsbevægelse, „aa, nej — De maa ikke — hvis De er en Mand — De maa ikke benytte Dem af — aa nej, nej, rør ikke ved mig. Lad mig gaa min Vej.“

Men hun talte for døve Øren. Bennett sprang hen og greb hende i sine Arme. Lloyd kunde ingen Modstand gøre. Hendes legemlige og aandelige Styrke var brudt, og hvordan gik det til, at hun følte Glæde ved at lægge Hovedet paa hans Skulder, trods sin Skam, trods sin dybe Selvforagt? Hvordan gik det til, at hun var lykkelig ved at rives med af denne voldsomme, bydende Styrke? Hvordan gik det til, at hun var stolt og glad ved at føle sin Sikkerhed og Staatsathed knuses og brydes af en Mands hensynsløse Greb? Hvordan gik det til, at hun, som for et Øjeblik siden var gyst tilbage for hans mindste Berøring, nu lagde Armen om hans Hals og klyngede sig til ham for at søge den Tilflugt og Beskyttelse, som hun indtil dette Øjeblik aldrig havde behøvet og altid havde foragtet?

„Hvorfor er De ked over, at De har sagt det? Jeg vidste jo godt, at De elskede mig, og De vidste, at jeg elskede Dem. Det gør jo ingen Forskel, om De har sagt det eller ikke. Vi kender hinanden vi to. Vi forstaar hinanden. De vidste, at jeg elskede Dem, De synes, jeg har været stærk og modig og har gjort, hvad jeg vilde; De har gjort mig til den, jeg er. Jeg har gjort det altsammen for Deres Skyld. Tror De, jeg var kommen hjem, hvis jeg ikke vidste, at jeg skulde hjem til Dem?“ Pludselig greb han fastere om hende med et utaalmodigt Udbrud. „Aa, alle Ord — alt hvad man kan sige — det er saa ringe, det siger saa lidt. Ved De da ikke, mærker De da ikke, hvad De er for mig? Sig mig, tror De, jeg elsker Dem?“

Men hun kunde endnu ikke taale at møde hans Blik. Hendes Øjne var lukkede, og hun nikkede kun.

Bennett tog hendes Hoved mellem sine Hænder og

vendte hendes Ansigt om imod sig. Endnu holdt hun Øjnene lukkede.

„Lloyd,“ sagde han, og det lød som en Befaling, „Lloyd, se paa mig. Elsker du mig?“

Hun trak Vejret dybt. Saa aabnede hun de yndige mørkeblaa Øjne, og gennem Taarerne, som hang i hendes Øjenhaar, saa' hun paa ham og mødte hans Blik frygtløst, næsten stolt, og hendes Stemme skælvede af uendelig Æmhed, da hun svarede:

„Jeg elsker dig, Ward, jeg elsker dig af hele mit Hjerte.“

Lidt efter trak hun sig ud af hans Arme og sagde med begge Hænderne paa hans Skuldre:

„Men hør nu, min egen Ven, nu skal vi ikke tænke paa os selv. Vi skal tænke paa ham, som ligger syg og hjælpeløs derinde. Det er en frygtelig Stilling vi er i. Jeg forstaaer ikke, hvorfor dét skulde ske, som er sket idag. For et Øjeblik siden var jeg saa vred som jeg aldrig i mit Liv har været — vred paa dig — og nu synes jeg, at jeg aldrig har været saa lykkelig før, jeg kender ikke mig selv igen. Jeg ved hverken ud eller ind; alt hvad vi kan gøre er at staa fast ved det, vi tror er det rigtige, og stole paa, at det nok engang vil blive godt. Dette er virkelig en Krise, ikke sandt? Og hele vort Liv og hele vor Lykke afhænger af, om vi klarer den. Jeg er blevet et andet Menneske, jeg er ikke den samme, jeg var for en halv Time siden. Nu maa du være tapper for min Skyld, og du maa være stærk og hjælpe mig til at gøre min Pligt. Vi maa tage os sammen og gøre, hvad vi synes er rigtigt uden at bryde os om Faren, uden at tænke paa Følgerne. Jeg vilde ikke have bedt dig om at hjælpe mig, hvis — hvis dette ikke var sket — men nu trænger jeg til din Hjælp. Du siger, at jeg har hjulpet dig til at være tapper, hjælp nu mig til at være tapper og til at gøre det jeg ved, er det rigtigste.“

Men Bennett var lige blind. Havde hun været ham kær før, saa var hun blevet det dobbelt, efter at hun havde tilstaaet ham sin Kærlighed. Ferriss var glemt, langt borte. Han kunde ikke slippe hende, kunde ikke lade hende gaa Faren imøde. Skulde han nu udsætte sig for at miste hende? Han rystede paa Hovedet.

„Ward,“ sagde hun alvorligt og indtrængende, „hvis du ikke vil have, at jeg skal udsætte mit Liv ved at blive paa

min Post, saa tag dig i Agt, tag dig vel i Agt og udsæt dig ikke for at miste noget, som vi begge sætter højere end Livet, ved at holde mig tilbage. Tror du, jeg kunde have elsket dig saa dybt og oprigtigt, som jeg gør, hvis jeg ikke altid havde holdt min Fane højt, hvis jeg ikke havde troet paa noget, der er større end Livet og stærkere end Døden og mere for mig end selve min Kærlighed? Der er Ting, jeg ikke kan gøre, jeg kan ikke svigte. Jeg kan ikke være fejsk, jeg kan ikke skulke fra min Pligt. Jeg er i din Magt. Du har vundet, og Du kan gøre med mig, hvad du vil. Men hvis du faar mig til at rejse og til at være fejsk og gøre noget, jeg skammer mig over, hvis du stiller dig imellem mig og Pligten, hvor kan jeg saa elske dig, hvor kan jeg saa elske dig?"

Haardnakket, stædigt tilstoppede Bennett sine Øren for alle Indvendinger, alle Fornuftgrunde. Hun vilde sætte sit Liv paa Spil. Andet forstod han ikke.

„Nej, Lloyd,“ svarede han, „det faar du ikke Lov til.“

„— og jeg vil saa gerne elske dig,“ fortsatte hun, som om hun ikke havde hørt, hvad han sagde. „Jeg vil saa gerne være alt for dig. Jeg har ventet paa dig saa længe, troet paa dig saa længe, jeg vil ikke være nødt til at tænke paa dig som den, der svigtede mig, da jeg mest trængte til hans Hjælp, som tvang mig til at gøre noget lavt og uværdigt. Tro mig,“ sagde hun med pludselig Fasthed, „du dræber min Kærlighed, hvis du ikke giver efter.“

Men før Bennett kunde svare, lød der et Skrig.

„Det er Pigen,“ raabte Lloyd hurtigt. „Hun har vaaget hos ham — deroppe i den anden Stue.“

„Frøken — Frøken Searight,“ lød det, „skynd Dem, der er noget ivejen — jeg forstaar ikke — aa skynd Dem!“

„Hører du,“ raabte Lloyd. „Det er Krisen, han kan dø. Aa Ward, det er din Ven! Vi kan redde ham.“ Hun stamppede i Gulvet i Ophidselse og vrede sine Hænder. „Jeg vil derind. Jeg forbyder dig at holde, — at forhindre — at — at — aa, hvad skal der dog blive af os. Hvis du elsker mig, hvis du elsker ham, — Ward vil du lade mig gaa!“

Bennett holdt Hænderne for Ørene og lukkede Øjnene. I dette Øjeblik Rædsel, da han følte, at hvad han end maatte ønske, saa kunde han ikke forandre sin Beslutning, var det, som om han skulde miste sin Forstand. Men han

satte Ryggen mod Døren, han greb fast om Haandtaget og gennem de sammenbidte Tænder kom Svaret igen:

„Nej.“

„Frøken — Frøken Searight, hvor er De henne, skynd Dem, aa skynd Dem!“

„Lad mig gaa.“

„Nej.“

Lloyd tog fat i hans Haand, der holdt saa stærkt om Dør-
laasen og prøvede paa at aabne den. Hun vidste ikke læn-
ger rigtig, hvad hun selv gjorde, hun slog Armene om hans
Hals, bad og truede imellem hinanden, ydmygt bønfuld-
dende med en Stemme, der afvejlende rystede af Vrede
og skælvede af Lidenskab.

„Det er ikke alene ham, du dræber, det er min Kær-
lighed — vil du saa lade mig gaa? — Min Kærlighed,
som jeg er saa glad over. Giv mig Lov til at elske dig,
Ward, hør hvad jeg siger, faa mig ikke til at hade dig, lad
mig elske dig, min elskede —“

„Skynd Dem, aa skynd Dem dog.“

„Lad mig elske dig, lad ham leve. Jeg vil saa gerne elske
dig. Det er min højeste Lykke. Giv mig Lov til at være
lykkelig. Ser du ikke, hvad der staar paa Spil. Det er
Lykke eller Ulykke for os begge. Vil du lade mig gaa?“

„Nej.“

„For sidste Gang, Ward, hør hvad jeg siger! Det gælder
min Kærlighed og hans Liv. Ødelæg ikke begge Dele —
og dig selv med. Du som kan, som er saa stærk, du skulde
ikke træde al vor Lykke ned.“

„Hurtigt, hurtigt, aa er der dog ingen, der vil komme
og hjælpe mig?“

„Lad mig gaa!“

„Nej.“

Hun kunde ikke mere. Hele hendes Styrke, som blev
saa ubarmhjærtigt angrebet, vaklede og sank sammen
i Ruiner. Hun var brudt, ydmyget og kastet i Støvet.
Hendes Stolthed var knust, hendes Tro paa sig selv,
hendes Karakterstyrke, alt hvad der havde været hende
kærest, hendes ukuelige Sikkerhed, hendes Kærlighed,
som havde bragt saa megen Lykke ind i hendes Liv,
— som havde været det, der ledte hende paa hendes
Vej — det var nu altsammen strøet som Avner for Vinden.

Og hendes Patient — Ferriss, den Mand, som elskede hende, som havde gennemgaaet saa meget, havde lidt saa meget, som troede paa hende, og som det var hendes Pligt at vaage over, saa han kunde vende tilbage til Livet — hvis han nu døde, fordi hun forlod ham, hvor vilde det være en forfærdelig Sorg, en uendelig Anger og et forgæves Samvittighedsnag. Det sortnede for hendes Øjne, hun havde mistet Fodfæstet. Hun var fortabt — hun tumledes om som et Skib paa Bølgerne — alle Fyr var slukkede, Land var ikke til at øjne. Stormen førte hende med sig ind i Mørket, ind i Tomheden, ind i Fortvivlelsens uhjælpelige Øde.

„Skynd Dem, aa skynd Dem dog.“

Nu var det for sent. Hun havde svigtet, hun havde gjort Uret, det kunde ikke gøres om. Denne vilde, umenneskelige, jærnhaarde Halsstarrighed havde taget Magten fra hende og havde naaet sit Maal. Liv og Kærlighed havde den trampet under Fødder uden Betænkning, uden Barmhjærtighed. Det forfærdelige Øjeblik var forbi, de lange forfærdelige Aar skulde nu begynde.

Lloyd sank ned paa Stolen ved Siden af Bordet, og hendes Hoved, som hun altid havde baaret saa højt, laa sunket ned paa hendes Arme. Hendes voldsomme Sorg gennemrystede hende fra Hoved til Fod som Feber. Hun syntes, hendes Hjærte bogstavelig talt var ved at briste. Hun maatte bide Tænderne sammen, saa haardt hun kunde, for ikke at stønne højt, skribe højt i sin vilde Sorg, sin afmægtige Skam og Fortvivlelse.

Der lød atter et Raab om Hjælp. Saa blev alting stille. Der gik nogle Minutter. Men Lloyd hørte intet i sin stivnede Sorg. Bennett stod og lænede sig tungt mod Døren, sammensunken, askegraa i Ansigtet med stirrende Øjne. Han talte ikke til Lloyd. Han kunde ikke trøste hende — det vilde have været at gøre Nar af hende. Han havde ført sin Krig igennem, som han vidste, han skulde, vidste, han maatte, naar han engang havde taget sin Beslutning. De Kræfter, som naar de først var sluppet løs, ikke længer kunde tøjles, havde sejret. Han havde sat sin Vilje igenem, men det var paa Bekostning af meget. Men den Tid, den Sorg! Bekostningen? Havde han ikke hele Livet for

sig til at beregne den? Øjeblikket var der, og han maatte gøre noget. Han saa' paa sit Ur.

Hele det næste Kvarter var én Forvirring. Han kunde aldrig senere huske, hvad der var sket. Dog huskede han, at da han hjalp Lloyd ind i Enspænderen, som skulde køre hende til Stationen, gøs hun for hans Berøring og trak sig tilbage fra ham, som om han var en Forbryder — en Morder. Han anbragte hendes Vadsæk paa Kuskesædet og satte ogsaa sig selv derop. Hun havde trukket Sløret ned over sit Ansigt og sad tavs og ubevægelig under hele Køreturen.

„Naaer vi det?“ spurgte Bennett Kusken med Uret i Haanden. Der var kun meget lidt Tid, men Kusken piskede paa Hestene, der fo'r afsted og naaede Stationen et Øjeblik, før Toget gik. Bennett bad Kusken vente, og medens Lloyd blev siddende i Vognen, gik han hen og tog Billet til Byen for hende. Saa gik han hen til Telegrafkontoret og afsendte et kort men bestemt Telegram til Huset paa Calumet-Torvet.

Et Øjeblik efter satte Toget sig i Bevægelse, skurrende og pibende. Bennett stod alene tilbage paa Perronen og saa' det forsvinde i en Sky af Røg langt borte, dér hvor Skinnerne gled sammen for Blikket. Et Øjeblik stod han dér og følte det, som om en uimodstaaelig, ubarmhjærtig Magt rev hende bort, rev hende bort fra ham, ud af hans Liv. Saa tog han sig sammen og gik hurtigt sin Vej.

„Kør tilbage til Doktoren,“ befalede han Kusken, „i fuld Fart, hører De!“

Men Kusken gjorde Indvendinger. Hesten var ganske udmattet. Den havde løbet saa stærkt Pisten kunde drive den frem. Han vilde ikke køre tilbage. Bennett greb Manden ved Armen og satte ham ned paa Jorden. Saa sprang han selv op paa Kuskesædet og gav Hesten af Pisten.

Da han naaede Dr. Pitts Hus, standsede han ikke for at se efter Hesten, men kastede Tømmen hen over Ryggen paa den og styrtede aandeløs ind i Huset. Men i hans Fraværelse var Doktoren vendt tilbage, og det var ham, Bennett mødte midtvejs paa Trappen.

„Hvordan gaar det?“ spurgte Bennett. „Jeg har sendt Bud efter en anden Sygeplejerske, hun kommer med næste Tog. Jeg telegraferede fra Stationen.“

„Det eneste, jeg har at indvende mod hvad De dør har gjort,“ svarede Doktoren og saa' skarpt paa ham, „er, at det er unyttigt Hr. Ferriss er lige død.“

VII.

Det var umuligt for Lloyd at samle sine Tanker, medens hun kørte bort fra Medford. Slaget havde været saa haardt, Rystelsen havde været saa stærk, at hun hverken havde Kræfter eller Lyst til at prøve paa at tænke over Sagen. Endnu havde hun kun en vag og uklar Følelse af, at noget frygteligt var hændt, at en stor Sorg havde ramt hende, og hun var i en saa underlig Sindstilstand, at hun mer end én Gang greb sig i at sidde og vente paa det Øjeblik, som hun vidste maatte komme, da Ulykken i sit fulde Omfang slog sammen om hende. For Øjeblikket var hun kun træt. Hun havde mest Lyst til at udsætte Katastrofen, mest Lyst til at blive siddende her, sammensunken, passiv og sløv og give sig hjælpeløs hen i sin Skæbne.

Men medens alle alvorligere Tanker og Følelser var lammede, var alle Evner til at modtage smaa og hastige Indtryk uforandret vaagne og levende. Det var som om Slaget var gaaet hen over disse Evner og ikke som man saa ofte tror, tværs igennem dem. Nu forstod hun, at der virkelig var Mening i dette mærkelige Tilfælde, som hun tidligere ikke havde kunnet forstaa, og hun saa' nu, at store Sorger og store Smertes kun rammer Hjernens egentlige store Maskineri, medens den forbigaar alle de mange Hjul og Smaadele, som alle arbejder lige flinkt i Storm eller Stille, naar de sættes i Bevægelse af korte, dagligdags Indtryk og Stemninger.

Saaledes var det i den Time, der gik, medens Toget kørte hende tilbage til Byen. Lloyd sad rolig paa sin Plads ved Vinduet og saa' ud paa Landskabet, der fo'r forbi hende og som Telegrafstængerne langs Vejen skar ud i mange ligestore Billeder som i et Mutoskop. Hun saa' — med virkelig Interesse — paa de andre Passagerer — en ung

Pige i en nydelig Spaseredragt, som sad og læste og samtidig skar Bogen op med en Haarnaal, en velnæret Herre med en stor Mave, han sad og pustede gennem Næsen; en Kolportør med en aflang Æske med tørrede Figen og et uendeligt Snakketøj, en Kone med en lille Dreng, der gik med Brillen og gjorde stadige Anfald paa Vandkøleren; og Bremsevogteren og Togføreren, som lo og snakkede forude.

Hun interesserede sig for Landskabet, hun kørte forbi, og lagde Mærke til, hver Gang de kørte hurtigere eller langsommere. Det var som saa ofte før en vis Adspredelse for hende at se paa Milepælene og tælle Milene, de kørte. Hun spurgte endogsaa Konduktøren, naar de kom til Byen, blev lidt ærgerlig, da hun hørte, at Toget var en halv Time forsinket. I næste Øjeblik spurgte hun sig selv, hvordan det dog kunde interessere hende. Sent paa Eftermiddagen dukkede endelig Byen frem. Først en graa Taage af Røg ude i Horisonten, saa en uendelig Mængde smudsige Gavle, den ene Række efter den anden af faldefærdige Huse behængte med Pjalter, saa et Par Tunneler, og endelig kørte de ind paa Stationen, hvor Togets Bumlen gav Genlyd under Glashvælvingerne. Lloyd vaagnede op, huskede, at hun kun havde kort Vej hjem, og gik hurtigt afsted, indtil hun kendte Gaderne og Omgivelserne igen. Pludselig stod hun paa Torvet. Lige overfor sig havde hun Bureauets tunge Stenbygning. Hun standsede med ét. Nu kom hun tilbage efter at være løbet fra sin Post. Hvad skulde hun sige til sine Kammerater.

Og paa engang kom Reaktionen. Hendes Hjerne begyndte at virke igen, Slaget gjorde ondt. Saaret reves op, og hun følte en svidende Smerte. Nu huskede hun, at hun havde sveget sig selv i Farens Stund, at Ferriss vistnok maatte dø, fordi hun havde forladt ham, at hendes Karakterstyrke og Viljestyrke, som hun var saa stolt af, uhjælpelig var brudt, at Bennett havde svigtet hende, at hendes Kærlighed, hendes Livs eneste store Lykke, nu var død og kold og aldrig kunde kaldes tillive igen, og at hun havde vanæret sig selv i Verdens Øjne.

Nu skulde hun gaa ind i det Hus dør, nu skulde hun møde de andre Beboere, sine Kammerater. Hvad skulde hun sige til dem? Hvordan skulde hun forklare sit Fra-

fald? Hvordan kunde hun fortælle dem, at det ikke var med sin gode Vilje, at hun var gaaet fra sin Plads? Hun forestillede sig, hvordan det vilde lyde, at den Mand, som elskede hende, og som hun elskede, havde tvunget hende til at forlade sin Patient. Hun bed Tænderne sammen. Nej, hun kunde ikke tilstaa sin ubegribelige Svaghed, det kunde hun mindst af alt. Men havde hun da noget andet Valg? Der var kun ét at sige, at hun selv var blevet bange — hun Lloyd Searight! Skulde hun, som havde været den modigste af dem alle, komme til at staa for denne lille Skare af pligttopfyldende Kvinder som en overbevist Kryster?

Hun huskede det Tilfælde, de havde haft med en ung Englænderinde, Harriet Freeze, som blev kaldt ud til en Patient med Kopper, og som tabte Modet i det afgørende Øjeblik og fandt paa en Undskyldning til at forlade sin Post. Frøken Freeze var blevet udstødt af Kammeraternes Kreds. Og nu skulde det for de andre se ud, som om hun selv havde været lige saa æreløs. Der fandtes ingen Udvej. Hun maatte gaa ind i Huset, maatte gaa Ildprøven igennem, og det netop nu, da hendes Kraft var brudt, hendes Mod og hendes Viljestyrke knækket. Et Øjeblik tænkte hun paa at flygte — at knibe ud. Hun vilde slippe bort fra Bebrejdelser og Haan og uden videre Forklaring vende tilbage til Bannister. Men det var umuligt af praktiske Grunde. Hun havde ikke andet med sig end sin Sygeplejetaske og sin Vadsæk, og hun vidste, at der var meget faa Penge i hendes Portemonø.

Med ét gik det op for hende, at hun hele Tiden havde siddet paa en Bænk under Træerne paa Torvet. Hvis hun blev her til Kl. 6 kunde hun maaske gaa ind i Huset, medens de andre spiste til Aften, gaa lige op paa sit Værelse, uden at nogen saa' hende, og saa lukke sig inde og ikke lade nogen komme ind. Men saa trak hun paa Skuldrene, træt og resigneret. Før eller senere maatte hun dog staa Ansigt til Ansigt med dem alle sammen. Det var kun Galgenfrist.

Hun rejste sig og gik langsomt henimod Huset. Hvorfor skulde hun udsætte det? Det vilde blive lige svært, hvad enten hun gjorde det nu eller siden. Og saa stor var hendes Skamfølelse, at medens hun gik over Torvet, syntes

hun, at alle som gik forbi hende, og alle de som sad paa Bænkene ved Springvandet, vidste, at her gik en vanæret Kvinde. De maatte jo ligefrem kunne se det paa hendes Ansigt, paa hendes sky Gang. Hun sagde til sig selv, at det var dumt af hende, at hun var bleven siddende paa Bænken. Hun saa' sig ængstelig omkring. Mon ikke nogen havde lagt Mærke til hende? Se nu! Den Barnepige dør! Hvordan var det, hun stod og saa' paa hende! Og Politibetjenten ved Siden af, som fikserede hende skarpt! Hun gik hurtigt til i en pludselig Trang til at komme bort, skjule sig — hvor? I Huset? Der hvor alle de andre Sygeplejersker, hendes Kammerater, skulde kende hendes Skam, saa snart hun kom indenfor Døren? Hvor skulde hun gaa hen? Hvor skulde hun søge Tilflugt? Hvad skulde der blive af hende?

Men hun *maatte* gaa ind. Hun kunde ikke undgaa det. Hun gik frem, Skridt for Skridt. Den korte Vej over Torvet under Elmetræerne og Bomuldstræerne var en Korsgang. Hvert Trin voldte Smerte, hvert Skridt, hun gik, bragte hende nærmere til det forfærdelige. Det var saa meget mere ydmygende, fordi hun vidste, at det ikke var Pligten, som drev hende frem. Det var ikke Godhod, ikke Opofrelse. Hun gik kun derind, fordi hun var nødt til det. Det var smaa praktiske Omstændigheder, saa ringe, at det næsten var latterligt, som tvang hende til det.

Hun saa ængsteligt op til Vinduerne i Bureauet. Hvem vilde først opdage, at hun kom hjem? Frøken Douglas eller Ester Thielman eller Frøken Bergyn, Oversygeplejersken? Hvad vilde blive det første, de sagde til hende? Hvad skulde hun svare? Hvordan skulde det gaa, naar Rygtet om hendes Svigten gik fra Værelse til Værelse? Hvor de vilde snakke om det, hvor de vilde foragte hende, se ned paa hende! Der var ikke én af Sygeplejerskerne, der ikke vilde føle sig ramt af dét, hun havde gjort, det hun var blevet tvunget til at gøre. Og alle hendes Venner og Bekendte i Byen vilde faa at vide, at hun havde svigtet. Dr. Street vilde faa det at vide, alle de Læger, som før havde været saa glade for hendes Hjælp, vilde faa det at vide. I alle Hospitalerne vilde de snakke om det. Campbell vilde faa det at vide, og Hattie.

Da hun var kommen tredive Skridt fra Huset, vendte

hun pludselig om og gik tilbage. Hun gjorde det ganske uvilkaarligt, fordi Skamfølelsen brusede op i hende og tog Magten fra hende. Der var noget, som var stærkere end hende selv, og som trak hende tilbage. Gik hun først derind, var alt Haab ladt ude. Og alligevel var hun nødt til at gaa derind, alligevel var hun nødt til at lade Haabet ude.

Hun forstod, at hvis hun nu for anden Gang vendte om, vilde hun først virkelig vække Opmærksomhed. Saa rettede hun sig i Vejret og gik videre med faste, hurtige Skridt, som om hun godt vidste, hvor hun gik hen, drejede fra Torvet ned ad en Sidegade, gik rundt om et Bygningskompleks og standsede endog et Par Gange foran et Butiksvindue og lod, som om hun saa' interesseret paa, hvad der var udstillet i det. Hendes Kinder brændte af Skam ved det usle, latterlige Bedrag. Hun syntes, at nu maatte da alle Mennesker paa Gaden have lagt Mærke til, at der var noget ivejen med hende. To Gange vendte hun sig om efter En, der gik forbi, for at se, om han passede paa hende. Hvordan skulde hun komme igennem de næste to Minutter? Hvis hun endda var i sit Værelse bag Laas og Slaa. Hvorfor fandtes der dog ikke en skjult Vej, hvorigennem hun kunde krybe paa sine Knæ, indtil hun blev alene?

Saadan vendte Lloyd tilbage til det Hus, hun havde bygget, til det lille Samfund, hun havde været saa stolt af at skabe, til den Institution, hun havde grundlagt, og som hun med sine egne Midler havde støttet og opretholdt.

Endelig fandt hun sig staaende nedenfor Trappen, med Foden paa det nederste Trappetrin og Haanden paa det massive Bronzerækværk. Nu kunde hun ikke længer vende om. Hun gik op ad Trappen og trykkede paa den elektriske Knap, og nu da Skridtet var taget, det uopsættelige var gjort, var det som om der faldt en velsignet Ro over hende. Intet kunde hjælpe hende. Nu skulde hun igennem Skærsilden. Rownie lukkede op og sagde glad Goddag til hende. Lloyd havde en taaget Forestilling om, at Pigen sagde noget om hendes Kuffert, og at hun kom lige i rette Tid til Aftensmaden. Der var ingen i Forstuen og paa Trappen, men fra Spisestuen hørtes Stemmer og Klirren af Tallerkener. De andre var derinde og spiste til Aften, som hun

havde haabet. Øjeblikket var gunstigt, og hun skyndte sig forbi Rowne og næsten løb, skælvende og rædselsslagen op ad Trappen.

Hun naaede op paa første Sal. Døren ind til hendes Værelse stod paa Klem. Hun udstødte et Suk af Lettelse, gik ind i Stuen, lukkede Døren og laasede den bag sig, saa lagde hun sin Taske og sin Vadsæk fra sig, kastede sig ned i den store Sofa og begravede Hovedet i Pudsen.

Da Lloyd kom farende ind, vendte Frøken Douglas sig om fra Reolen; hun stod i en Krog af Stuen og stirrede forbavset paa hende. Saa udbrød hun:

„Men Lloyd dog — hvad er det, der er i Vejen?“

Lloyd sprang op, da hun hørte hendes Stemme og sank saa ned paa Kanten af Sofaen. Temmelig roligt sagde hun:

„Aa, er det Dem? Jeg vidste ikke — jeg troede ikke, her var nogen —“

„De er vel ikke vred? Jeg kiggede lige ind for at finde en Bog — noget jeg kunde læse i. Jeg har haft Hovedpine hele Dagen og gik ikke ned til Aften.“

Lloyd nikkede. „Nej vist er jeg ikke vred,“ sagde hun lidt træt.

„Men sig mig dog,“ sagde den anden, „hvad er der i Vejen? Da De kom ind — jeg har aldrig set Dem saa — aa, nu forstaar jeg, Deres Patient i Medford —“

Lloyd greb fast om Sofaryggen.

„Det var umuligt at redde en Patient, naar Feberen var steget saa højt,“ sagde den anden. „Det maa jo have været paa femte eller sjette Uge. Jeg fik det andet Telegram lige i rette Tid, saa jeg ikke tog afsted. Jeg skulde lige til at gaa ud af Døren, da Drengen kom med det.“

„De? Hvad for et Telegram?“ sagde Lloyd.

„Jeg blev jo kaldt til. Det første Telegram efter én Sygeplejerske til kom ved To-Tiden. Det første Tog jeg kunde tage med var 4,20 — Iltoget 2,45 er gennemgaaende og standser ikke ved Medford — og jeg stod som sagt og skulde lige til at gaa ud af Døren, da jeg fik Dr. Pitts andet Telegram, som kaldte det første tilbage og fortalte, at Patienten var død. Det skal have været en af Lederne af Ekspeditionen Freja. Vi vidste ikke —“

„Død?“ afbrød Lloyd og stirrede paa hende.

„Kære Lloyd, De maa ikke tage Dem det saa nær. De

kunde ikke med Deres bedste Vilje have reddet ham. Det var der ingen, der kunde saa sent. Han maa jo allerede have været døende, da De blev tilkaldt. Der dør Patienter for os alle sammen engang imellem.“

„Død?“ gentog Lloyd. „Har Dr. Pitts telegraferet, at Hr. Ferriss er død?“

„Ja, det var for at forhindre, at jeg skulde komme til ingen Nytte. Han maa have sendt Telegrammet afsted en Time før De tog derfra. Det var meget betænksomt af ham.“

„Han er død,“ sagde Lloyd sagte og udtryksløst og saa sig usikkert omkring. „Hr. Ferriss er død.“ Pludselig knugede hun Hænderne mod sine Tindinger, hun rystede fra Hoved til Fod, og hendes vidtaabne Øjne stirrede frem for sig med et Udtryk af vild Rædsel. „Død!“ raabte hun. „Det er forfærdeligt! Hvorfor gjorde jeg det ikke? Hvorfor kunde jeg ikke?“ —

„Jeg forstaa Dem saa godt,“ sagde Frøken Douglas beroligende. „Jeg har det sommetider selv paa samme Maade. Det skulde en Sygeplejerske aldrig, men naar man har haft Held med sig i to eller tre slemme Tilfælde, saa tror man, det altid vil gaa godt, og naar det saa gaar galt engang, saa synes man, det er Ens egen Skyld — at hvis man havde været lidt mere omhyggelig her eller gjort noget andet der, saa kunde man have frelst Patienten. Men saadan noget skulde De da netop ikke tænke. Hvis De ikke kunde have frelst Patienten, saa var der ingen, der kunde.“

„Det er jo netop, fordi det var mig, der havde Patienten, at han døde.“

„Snak, Lloyd, saadan noget maa De ikke sige. De har faaet sovet for lidt. Deres Nerver er overanstrengte. De er lidt hysterisk og ikke rigtig rask. Læg Dem nu roligt ned, saa skal jeg nok bringe Dem Aftensmad. De trænger til at sove ud og faa noget Brom.“

Da hun var gaaet, rejste Lloyd sig og strøg sig med Haanden over Øjnene. Nu saa hun, hvordan hun var stillet. Nu efter det første Øjeblik Rædsel over Ferriss' Død kunde hun se, hvor falsk hendes Stilling var. Hun havde været saa sikker paa, at Ferriss vilde dø, naar hun forlod ham i et saa kritisk Øjeblik, at dét, Frøken Douglas havde fortalt, ikke længer gjorde saa stærkt et Indtryk

paa hende. Slaget var kun kommet for pludseligt. Men nu forstod hun, at Frøken Douglas havde ladet sig narre af forskellige Omstændigheder. Hun havde faaet Ferriss' Død at vide tidligt paa Eftermiddagen; og saa troede hun naturligvis, at Lloyd var taget derfra før og ikke efter, at det var sket. Det samme vilde alle de andre tro. Midt i den Bølgegang af Sorg og Skam og Samvittighedsnag, som hun var ved at drukne i, greb hun et Øjeblik efter dette Halmstraa af et Haab. Kun Dr. Pitts og Bennett kendte Sandheden. Bennett sagde naturligvis ikke noget, og Lloyd vidste, at Lægen vilde forstaa, hvor grusomt og uforskyldt hun var blevet ramt, og derfor ogsaa tie. For at være ganske sikker paa ham vilde hun skrive til ham, eller snarere se at træffe ham. Det vilde falde hende svært at sige ham Sandheden. Men det vilde ikke være noget imod at blive forstødt af alle Mennesker.

Hvis hun virkelig havde sveget sin Pligt, virkelig var faldet fra i det afgørende Øjeblik, virkelig havde været fejt, saa vilde det have været et afskyeligt Hykleri at vende tilbage, at spille den Rolle, der var saa let at spille. Men Lloyd havde ikke svigtet, hun havde ikke været fejt. I Dybet af sit Hjærte havde hun været tro mod sig selv og sine Idealer. Saa narrede hun jo ikke sine Kammerater, naar hun lod dem blive i Troen paa, at hun var stærk og sikker og modig. Det, hun skjulte for dem, eller snarere det, de ikke kunde se, det var noget, som ingen uden hun selv vilde kunne forstaa. Hun kunde ikke — ingen Kvinde kunde — faa sig selv til at tilstaa for en anden Kvinde, hvad der var sket den Dag i Medford. Alle vilde tro, at hun kunde være blevet hos sin Patient, hvis hun selv havde villet. Ingen, som ikke kendte Bennett, vilde forstaa, hvor langt en Mands Styrke kunde række.

Hvad enten hun vilde eller ej, maatte Lloyd tænke først paa sig selv i dette Øjeblik. Bennett var glemt, trængt ud af hendes Bevidsthed. Hun havde engang elsket ham, men det var nu altsammen forbi. Tanken om Ferriss' Død, som hun paa en Maade var blevet tvungen til at forarsage, slog ned i hende hvert Øjeblik og fyldte hende med Skræk og undertiden med et vanvittigt Samvittighedsnag, som hun ikke havde Ord for. Men Lloyds Stolthed, hendes Selvtillid, Karakterstyrke og Selvstændighed havde været

mere værd for hende end noget andet i Verden. Det sagde hun til sig selv, og i Øjeblikket troede hun det ærligt og redeligt. Saa selv om hendes Stolthed var blevet ydmyget, saa var det dog ikke forbi med den; og med alt hvad hun havde tilbage af den, ønskede hun, at hun kunde holde Sandheden skjult for alle andre. Det maatte være meget let. Hun behøvede bare at forholde sig rolig. Omstændighederne gjorde Resten.

Frk. Douglas vendte tilbage, fulgt af Rownie, som kom med en Bakke. Da Mulatpigen var gaaet efter at have dækket til Aften for Lloyd paa et lille Bord ved Siden af Sofaen, trak Sygeplejersken en Stol derhen og satte sig.

„Nu kan vi snakke sammen, hvis De ikke er altfor træt,“ sagde hun. „Dette Dødsfald i Medford interesserer mig saa meget. Sig mig, hvad der var den umiddelbare Dødsarsag; var det Perforation eller gradvis Aftagen af Kræfterne?“

„Ingen af Delene,“ svarede Lloyd rask. „Det var en indvendig Blødning.“ Hun udtalte Ordene uden at være sig dem bevidst, som en Fonograf, og først bagefter gik det op for hende, at hun havde løjet. Hvordan skulde hun kunne vide, hvad der havde været den umiddelbare Dødsarsag? Hvad Ret havde hun til at tale derom? Hvoraf kom det, at hun med ét havde saa let ved at tale Usandhed — hun, der hele sit Liv igennem havde været saa sanddru og oprigtig?

„En Blødning?“ gentog Frk. Douglas. „Harve der da været flere Blødninger før? Var Patienten bevidstløs, da Døden indtraadte? Jeg . . .“

„Aa, hold nu op at spørge mig om mere,“ sagde Lloyd med en utaalmodig Haandbevægelse. „Jeg er træt og nervøs; jeg er ganske ødelagt.“

„Ja, det er ikke saa underligt,“ svarede Sygeplejersken. „Men nu taler vi ikke mere om det.“

Natten og den følgende Dag var frygtelige for Lloyd; hun kunde hverken spise eller sove. Hun satte ikke Foden uden for sit Værelse og gav som Grund, at hun var syg, hvilket ikke var langt fra at være sandt; hun var alene med sig selv og de grufule Tanker, der opfyldte hende uafsladeligt. Lige indtil hin Dag i Medford var hendes Liv hængaaet i lykkelige og velordnede Forhold. Hun havde

været heldig med Valget af sit Fag og sit Arbejde. Hun havde tænkt sig, at hun selv var stærkere og af et finere Stof end de fleste andre Kvinder, og hendes Kærlighed til Bennett havde fyldt hendes Tilværelse med en uendelig Rigdom og Fortryllelse. Pludselig, i en enkelt Time, havde hun mistet det altsammen. Hendes Villie var blevet brudt, hendes Mod knust; frygtelige Omstændigheder havde tvunget hende til at medvirke til hendes Patients Død — og denne Syge var en Mand, der elskede hende og stode paa hende; og hendes Kærlighed til Bennett, der Aar igennem havde været hendes dybe Glæde, der havde baaret hende oppe, været den enebestemmende Magt i hendes Liv, var nu kold og død og kunde ikke kaldes til Live igen.

Det var dette, hun sørgede mest over af alt. Hun kunde glemme, at hun selv var blevet ydmyget og kuert. Hvor frygtelig, usigelig frygtelig end Ferriss' Død syntes hende, var det paa Bennett, ikke paa hende, at Ansvaret for den maatte lægges. Hun havde gjort, hvad hun kunde. Det var hun vis paa. Men Lloyd var først og fremmest Kvinde, og hendes Kærlighed til Bennett var noget ganske for sig.

Dengang hun under det uforglemmelige Optrin i Lægens Spisestue havde advaret Bennett og sagt ham, at hvis han holdt fast ved sin afsindige Beslutning, vilde han selv dræbe hendes Følelse for ham, troede hun selv kun halvt, hvad hun sagde. Men da det omsider gik op for hende, at hun havde talt klogere, end hun vidste af, at det virkelig var sandt, og at hun nu ikke længer kunde elske ham, følte hun det, som hendes Hjærte maatte briste. Det var ganske, som om den virkelige Bennett, den Bennett, hun havde kendt, var blevet udslettet af hendes Tilværelse. Det var langt værre, end hvis han var død. Thi ogsaa da vilde han endnu have været til for hende. Som det nu var, havde han simpelthen ophørt at være til, han var uigenkaldelig borte, og hendes Kærlighedsvarme aftog og kølnedes, fordi der ikke var noget tilbage til at nære den.

Aldrig før havde Lloyd forstaaet, hvor meget han havde været for hende, hvordan han ikke blot havde fyldt saa meget i hendes Liv, men hvordan han var bleven en ligefrem Del af hendes Liv. Hendes Kærlighed havde for hende været som Luften og Sollyset, den havde med talløse fine Traade været spundet sammen med og vævet ind i

hendes Væsens og Værens inderste Fibre. Der havde bogstavelig ikke været en Time, hvor han ikke enten direkte eller indirekte havde beskæftiget hendes Tanker. Han havde givet hendes Liv dets Indhold; det var Tanken om ham, der havde gjort hende tapper og beslutsom og viljestærk, og det var for hans Skyld, at hun havde Interesse for, hvad der foregik i Verden. Hun havde valgt sig et Arbejde, fordi han havde givet hende et Eksempel. Hun vilde ogsaa uden at tilsætte noget af sin Kvindelighed være med i, arbejde paa og have sin Plads i Fremskridtet i Verden. Dybest inde havde alle hendes Haab og al hendes Ærgerrighed været rettet mod det ene Maal, at blive hans Lige, saa at han i hende kunde finde en Kammerat og Fortrolig, en, der kunde dele hans Begejstring og forstaa hans store Planer og høje Maal.

Og hvordan havde han saa behandlet hende, da der endelig gaves hende Lejlighed til at tage sin Del i Arbejdet, til at vise sig modig og stærk, til at besejre Vanskeligheder, medens han stod og saa til? Han havde overset og misforstaaet og skudt til Side som barnagtigt og uforstandigt, hvad hun havde været Aar om at opbygge. I Stedet for at skatte hendes Heltemod havde han tvunget hende til i Folks Øjne at tage sig ud som en Kujon. Hun havde haabet paa at blive hans Lige, og han havde behandlet hende som en Skolepige. Det havde fra først til sidst været Fejltagelse og Fejlsyn. Hun var ikke og kunde ikke blive den Kvinde, hun havde haabet. Han var ikke og havde aldrig været den Mand, hun havde set i ham. De havde intet til fælles. Men det var ikke let for hende at opgive Bennett, at faa ham ud af sit Liv. Hun vilde ønske, at hun elskede ham. I Kraft af sin Kvindenatur ønskede hun trods alt af hele sit Hjærte, at hun endnu elskede ham. Endskønt han havde brudt hendes Villie, krydset hendes ærgerrige Planer, ladet hendes kærester Forhaabninger uønsede, havde misforstaaet og misopfattet hende, vilde Lloyd dog have vedblevet at elske ham, hvis hun havde kunnet, elske ham paa Grund af selve den Kendsgærning, at han havde været stærkere end hun.

Atter og atter søgte hun at vække sin døde Følelse til Live, at kalde sin svundne Kærlighed tilbage. Hun forsøgte at genkalde sig Bennett, som han havde staaet for

hende; hun sagde til sig selv, at han elskede hende; at han havde sagt hende, at de store Ting, han havde udrettet, havde han kun udført i Tanken om hendes Bifald, at hun havde været Drivfjedren for ham ikke mindre end han for hende, at han havde stridt og kæmpet sig tilbage ikke blot til Livet men ogsaa til hende. Hun tænkte paa alt, hvad han havde gennemgaaet, paa alle de ukendte og ufattelige Lidelser og Savn, han havde døjet. Hun forsøgte at genføle sin egen grænseløse Glæde den Aften, da Efterretningen om, at han var kommet tilbage i god Behold, var naaet til hende. Hun tænkte paa ham saadan, som hun holdt mest af ham, tænkte paa, hvordan han altid for hende havde været Typen paa den fuldkomne Mand, myndig og foretagsom, udførende store Bedrifter med en næsten overmenneskelig Handlekraft og Beslutsomhed, en af de store Mænd, hvis Navne Verden gentog med Beundring. Hun genkaldte sig, hvorledes selve hans Ansigts Uskønhed, dets grove Linier og skarpe Vinkler, havde tiltrukket hende, hvor stolt hun havde været over hans Kæmpekræfter, hans svære Skulderbredde, hans Brystkasses tyreagtigt bugnende Vidde, det Indtryk af vældige legemlige Kræfter, der var over hver eneste af hans Bevægelser.

Men alt, hvad hun gjorde, var til ingen Nytte. Den Bennett, hun havde elsket, var død for hende, ja værre end det. Den Bennett, som hun nu saa for sig i sine Tanker, var den raa, grusomme Mand fra Spisestuen i Medford, ham, der havde været saa stridbar, uforskammet og umedgørlig, som havde kvalt alt, hvad der var fint og godt i hende, og som havde sønderbrudt og kastet fra sig selve de Gaver, som hun i Kraft af hans Magt over hende vilde give ham. For ham betød det intet, at hun nedværdigedes i Verdens Øjne. Han brød sig ikke om, at hun skulde være tapper og stærk. Hun havde taget fejl; det var ikke en saadan Kvinde, han ønskede sig. Han anerkendte ikke, at hun lige saa vel som han — en Kvinde lige saa vel som en Mand — kunde have sine Grundsætninger, sin Maalestok for Ære og Vanære, sine Begreber om Pligt. Det var ikke hendes Karakter, han skattede; hendes Væsens Adel var intet for ham; han havde ikke nogen Sans for hendes Aands Finhed. Hvad var det da hos hende, der følte sig tiltrukket af ham? Det var ikke hendes Aand, det var ikke

hendes Sjæl. Hvad var der da tilbage? Intet andet end det legemlige. Det var en Skændsel, en Fornedrelse at have taget saa grusomt fejl af den Mand, hun elskede, at være saa ringe, at hun kunde tiltrækkes udelukkende af de lavere Egenskaber hos ham. Lloyd knugede Hænderne mod sit Ansigt og bed Tænderne sammen for at kvæle et Udbrud af Sorg og Smærte og afmægtig Harme. Ja, nu, da det var uopretteligt, saa hun klart. Den Bennett, som hun havde kendt og elsket, var skabt af hendes egen Fantasi. Den virkelige Bennett havde pludselig vist sig for hende som i en Aabenbaring, og ham hadede hun mod sin egen Villie, som et Offer hader sin Bøddel.

Men Sorgen over hendes svundne Lykke — den Lykke, som hendes Kærlighed havde givet hende, omendskønt den grundede sig paa en Vildfarelse — martrede hende frygteligt. Lloyd kunde ikke tænke paa det, uden at Graaden trængte sig op i hendes Strube, og Taarerne tilslørede hendes mørkeblaa Øjne, og Gang paa Gang grebes hun af et vildt Udbrud af Sorg, saa at hun kastede sig paa sin Seng med Ansigtet skjult i Pudsen, medens hele hendes Legeme gennemrystedes af tilbagetrængt Hulken. Det var forbi, forbi og kunde ikke kaldes tilbage. Hvad havde hun nu at leve for? Hvorfor skulde hun nu blive ved den Gerning, hun havde valgt? Hvorfor skulde hun fortsætte Arbejdet? Hvad Glæde havde hun nu af at kæmpe og besejre Vanskeligheder? Hvordan skulde hun herefter kunne føle sig opildnet og styrket af Kampen mod Fjenden — selv under Forudsætning af, at hun overhovedet havde Kræfter nok til at fortsætte Kampen? Hvem havde hun nu at glæde, at beundre, at opmuntre? Til hvad Nytte var nu Dagens tunge Ansvar og de lange stille Nætters Vaagen?

Hun begyndte at tvivle paa sig selv. Bennett, han, som var en Mand, havde elsket sit Arbejde for dets egen Skyld. Men hvordan var det med hende, Kvinden? I hvilken Aand havde hun taget sit Arbejde? Havde hun, naar alt kom til alt, taget det i fuldt Alvor? Havde det ikke for hende snarere været et Middel end et Maal? Havde hun ikke paataget sig det, fordi hun troede, at han vilde finde det rigtigt, og fordi hun haabede, at hun igennem Arbejdet vilde komme ham nærmere? Hun grundede over, om det altid skulde være saaledes — at Manden elskede Arbejdet

for dets egen Skyld, medens Kvinden, som var mere sammensat, svagere, mere afhængig, udelukkende gjorde Arbejdet i Tanken om ham.

Ofte fik hun dog Mistillid til sine egne Slutninger og uden Tvivl med Rette. Hendes Sind var endnu altfor oprevet til, at hun kunde tænke roligt og nøgternt. Hendes Bedrøvelse var altfor hæftig, altfor knugende til, at hun kunde slutte logisk. Sommetider var hun paa Nippet til at mene, at hun havde bedømt Bennetts Optræden forkert, og at han havde handlet, som han mente var bedst, omendskønt selve Handlingen var uretfærdig og grusom. Naar han havde kunnet ofre Ferriss, var det i og for sig tilstrækkelig Bevis for, at hans Følelse var oprigtig. Men Lloyds Mistillid til hendes egen Dømmekraft indvirkede ikke paa hendes Følelser overfor ham. Der var Øjeblikke, hvor hun kunde tilgive ham hans Forsyndelse, men hun ophørte intet Øjeblik med at hade ham.

Selve denne Fornemmelse af Had — ganske bortset fra Genstanden for det — var hende fremmed og ubehagelig. Aldrig før i sit Liv havde Lloyd hadet nogen. At være venlig, blid, kvindelig var hendes Natur; og Venlighed, Blidhed, Kvindelighed var Egenskaber, som hendes Arbejde kun kunde forstærke og uddybe. Denne Fremmede, denne stejle og haarde Mand, der æggede og sporede og pinte hende Dag efter Dag og saa mange vaagne Nætter igennem, som drev et uvant Glimt frem i hendes Øjne og jog det hede hæftige Blod op i hendes glatte hvide Pande, og som fik hendes rolige Bryn til at krummes og sænke sig i en mørk Panderynken, var ukaldet trængt ind i hendes Liv og hendes Hjærte. Han var et Væsen, der ikke tilhørte hendes Verden. Men dette Væsen sad nu paa sin erobrede Trone, uhyggelig og hæslig, tvang al Æmhed og Deltagelse ud af hendes Sind, beherskede hende med Jærnhænder, forhærdede, forbitrede og forringede hende, forvanskede al Glæde til Blændværk, haanede alt ædelt og højsindet, fornødrede Dronningen til Fiskerkællingens Lige.

Da Ulykkens første Slag var overstaet, og Lloyd nødvungen maatte vende tilbage til det Liv, hun skulde leve, famle efter dets spredte og forviklede Traade og sammenstykke, som hun kunde bedst, dets brudte Stumper, foresatte hun sig alvorligt at overvinde sit Had til Bennett. Selv

om hun ikke kunde elske ham, behøvede hun dog ikke at hade ham. Naar hun søgte at bekæmpe dette Had, lededes hun ikke dertil af nogen Tanke om eller Følelse for Bennett. Denne Tilskyndelse udsprang ikke af noget Hensyn til ham, men snarere af et Hensyn til hende selv. Men hvad hun end gjorde, blev Hadet ved at leve i hende. Hun kunde ikke drive det ud af sin Sjæl. Besmittende og nedbrydende hende trods al hendes Modstand, alle hendes oprigtige Bønner, groede den onde Følelse hos hende og borede sine stærke og giftige Rødder ned i hendes Væsens Bund. Hun følte, at hun trods det skete vilde vedblive med sin Gærning, men hun troede, at hun ikke i Længden vilde kunne fortsætte en Gærning, der saaledes som hendes var grundet paa Medfølelse, Godhed og Menneskekærlighed, naar hendes Indre var besat af et aarvaagent, uudryddeligt Had, der røvede al hendes Ro og fordærvede enhver god Tilskyndelse og hver uselvisk Trang hos hende. Det var en Forbunds-fælle til den Fjende, hun altid kæmpede imod, en Forrædder, der hvert Øjeblik kunde aabne Portene for den virkelige Fjendes sejrige Indtrængen.

Men var det dens eneste Forbunds-fælle? Var det den eneste falske og nederdrægtige Angriber, der drog Fordel af hendes spredte Forsvar? Var den uvelkomne Gæst alene? Havde han ikke en Fælle, der var endnu ondere, endnu mere ubarmhjærtig, mere forræderisk og farligere? For første Gang forstod Lloyd, hvad det vilde sige at be-
drage.

Hendes Kammerater gik i den Tro, der for dem var ganske selvfølgelig, at hun var blevet hos sin Patient, lige indtil han døde. Til at begynde med var denne Fejltagelse hende kærkommen, fordi hun i den saa sin Frelse, den ene heldige Omstændighed, som gjorde det muligt for hende at fortsætte sit Liv; og i nogen Tid holdt hun helt op at tænke derpaa. Dette Afsnit af den sørgelige Tildragelse var forbi. Nu vilde alting komme i Orden igen. Om kort Tid vilde Begivenheden være glemt. Men hun mærkede snart, at hun ikke kunde glemme den. Alt som Tiden gik, paatvang Tanken om hendes stille, passive Bedrag sig hende oftere og oftere. Hun huskede, hvor let det om Aftenen, da hun kom hjem, var faldet hende at lyve for sin Veninde. Hvor kunde det være, at Løgneren saa glat var gledet

over hendes Læber? Hun var vis paa, at hun aldrig før havde løjet forsætlig, og hun vilde have troet, at hun derfor vilde have haft svært ved at tale Usandhed, at hun vilde være blevet usikker, have stammet og hakket i sit Svar. Men det modsatte havde været Tilfældet. Den Lethed, hvormed hun havde kunnet lyve, begyndte nu at forurolige og ængste hende. Hun forstod, at der uformærkt var foregaaet et Sammenbrud i hendes hele aandelige Tilstand, og at hendes indre Maskineri var kommet grundigt i Ulave.

Denne Opdagelse forfærdede hende. Hun spurgte ængstelig sig selv, hvorhen dette vilde føre hende. Hvis hun nu modstandsløst lod sig drive med i Begivenhedernes Strøm, hvorhen vilde den saa føre hende. Men hvordan skulde hun arbejde sig løs, hvordan møde denne ny Situation, som pludselig var opstaaet, og opstaaet netop som hun troede, at hun havde overstaaet det værste Slag.

Hvordan skulde hun nu kunne vende om og naa tilbage? Der var kun en Udvej — den at rette den falske Forestilling hos de andre. Det var ikke nødvendigt at sige dem, at hun var blevet ligefrem tvunget til at forlade sin Post; Hovedsagen var, at hendes Kammerater fik at vide, at hun havde ført dem bag Lyset, at hun i Virkeligheden havde forladt sin Patient før han døde. Men den blotte Tanke om at gøre en saadan offentlig Tilstaaelse — for offentlig maatte den være — oprørte alt, hvad hun havde tilbage af Stolt-hed. Hun, der altid havde været saa staalsat, der altid havde holdt sig saa urokkeligt til sine Grundsætninger — hun, der havde staaet for de andre som et Mønster paa Mod og Opofrelse, kunde ikke overvinde sig til at gøre det.

„Nej,“ lød det indeni hende, da dette Valg viste sig for hende. „Nej, jeg kan ikke. Det overstiger mine Kræfter. Jeg kan simpelthen ikke.“

Men hun skulde kunne. Hun kunde, hvis hun virkelig vilde. Dybt i hendes Sind spirede der en Anelse, en Tanke om, at hun kunde, hvis hun ønskede det alvorligt. Det hjalp ikke, at hun prøvede paa at kvæle den, holde den nede med alle de falske Forklaringer, hun kunde finde paa; den lille Tankespire lod sig ikke kvæle. Ja, ja, men saa vilde hun ikke. Gav ikke denne forkerte Forestilling, som andre, ikke hun selv, havde fremkaldt, hende Lejlighed til at rejse sig paany, forvinde, hvad hun havde gjort eller

rettere sagt var blevet tvunget til at gøre? Det absolut rette kunde aldrig naas: maatte ikke hele Livet ses under Synspunktet af et Kompromis mellem Godt og Ondt? At gøre, hvad man kunde under de foreliggende Omstændigheder, var det ikke den gyldne Middelvej?

Men hun burde tale Sandhed. Snart spirede nok en lille Tanke i hendes Sinds skjulte Dyb og skød sig frem ved Siden af den anden. Det var det rette at være sanddru, og hun burde gøre det rette. Til ingen Nytte søgte hun at bortræsonnere det, at undskyldte sig med Svaghed, at overbevise sig selv om Kompromisets Fortrin. Tanken „jeg bør“ holdt Stand, haardnakket, ukuelig. Hun kunde og hun burde. Der gjaldt ingen Undskyldning, og aldrig saa snart havde hun fejlet til Side det Væv af Spidsfindigheder, med hvilke hun havde forsøgt at dække og skjule sin Erkendelse af, hvad der var hendes Pligt og hendes Villie, aldrig saa snart havde hun ladet Lyset strømme ind, førend Forestillingen herom trængte sig frem og tiltog i Styrke.

Men hvad vilde hun vinde? Hvad vilde Udfaldet blive af den Handlemaade, hendes Samvittighed paabød hende? Hun vilde uundgaaelig blive misforstaaet og fejlagtig bedømt. Hvad vilde man gøre ved hende, naar hun havde tilstaaet? Hun vidste det ikke. Men det kom ikke an paa Udfaldet; det kom ikke an paa, hvad hun vilde vinde eller tabe. Rundt om hende og foran hende var alt mørkt og tomt og frygteligt. Vilde hun redde sig, var der kun et at gøre. Pludselig lød hendes egne Ord for hende:

„Alt, hvad man kan gøre, er at holde sig til, hvad man ved er det rette, og saa stole paa, at det hele til Slut vil blive godt.“

Hun vidste, hvad der var det rette, og var stærk nok til at handle derefter. Og med et kom der over hende en betagende Løftelse, hun følte sig næsten forvandlet. Det var, som bares hun op over de smaa Tings Verden, over Livets smaalige Betænkeligheder. Hvad brød hun sig om Følgerne, hvad gjorde det hende, at hun skulde rammes af sine Omgivelsers uretfærdige Fordømmelse, naar blot hun forblev sand imod sig selv, naar blot hun gjorde det rette? Hvad brød hun sig om, hvad hun kunde vinde derved. Det drejede sig ikke længer om Vinding eller Tab — det drejede sig om at være sand og stærk og tapper. Den

Kamp, der stod hin Dag i Medford mellem Mandens Magt og Kvindens Modstand, havde været grusom, og Krisen havde været hæftig, men selv om hun var bukket under dengang, havde Nederlaget ikke været uopretteligt. Hun var ikke besejret, hun var ikke betvunget. Hendes Villie var ikke brudt, hendes Mod ikke kuet, hendes Styrke ikke svækket. Her skulde der kæmpes en endnu større Kamp, her skulde en endnu højere Prøve bestaa. Her var den sidste, alt afgørende Krise, og her vilde hun — *vilde* hun ikke svigte.

Saa snart Lloyd havde taget sin Beslutning, gik hun i Lag med at sætte den i Værk.

„Gør jeg det ikke nu, mens jeg er stærk, saa gør jeg det aldrig,“ tænkte hun.

Maaske var der ogsaa nu et Stenk af Hysteri i hendes Handlinger. Hendes modtagelige kvindelige Nerver dirrede langt mer end sædvanligt; hun var overanstrengt og overfølsom, for ligesom en Fanatiker i sin Trang til at øge Torturens Pinsler styrter sig ivrigt over Ilden og Staalet, saaledes udtænkte Lloyd den mest pinefulde Situation, den mest ulidelige Ildprøve, den Handlemaade, der fordrede den største Sjælsstyrke, det standhaftigste Mod.

Hun valgte at fortælle de andre Sygeplejersker Sandheden, rette deres forkerte Opfattelse og gøre det paa en Tid af Dagen, da de alle var samlede. Det var, naar de mødtes til Middag. Siden sin Hjemkomst fra Medford havde Lloyd holdt sig borte fra Husets øvrige Beboere og havde spist sine Maaltider i sit eget Værelse. Ingen andre end Frk. Douglas og Forstanderinden havde faaet hende at se. Hun havde tilbragt hele Tiden enten liggende udstrakt paa sin Seng med Hænderne foldede under Nakken, eller vandrende op og ned ad Gulvet eller stirrende aandsfraværende ud af Vinduet, medens Tankerne jog gennem hendes Hoved.

Nu tog hun sig sammen. Hun var naaet til sin endelige Beslutning tidligt paa Eftermiddagen Tredjedagen efter sin Tilbagekomst, og hun bestemte straks, at hun samme Aften vilde gennemgaa den Skærsild, der forestod.

Mellemtiden tilbragte hun mærkeligt nok med omhyggeligt at gøre i Stand i sin Stue, med at ordne og omordne de faa Prydelser paa Kaminhylden og Væggene, trække

Skibsuret op, der slog Glas i Stedet for Timer, og med at lægge Breve og Papirer i Orden i sin Skuffe. Hun gjorde det, ganske som om hun skulde paa en lang Rejse eller forberedte sig paa et langt Sygeleje. Ved Firetiden kiggede Frk. Douglas ind for at høre til hende og fandt hende foran Spejlet i Færd med at rede og omhyggeligt sætte sit store mørkerøde Haar. Sygeplejersken erklærede, at Lloyd nu saa langt raskere ud, og spurgte, om hun ikke ogsaa følte sig bedre.

„Jo,“ svarede Lloyd, „langt bedre,“ og hun tilføjede: „Jeg kommer ned til Aftensbordet.“

Af Grunde, som hun ikke selv kunde forstaa, gjorde Lloyd sig usædvanlig Umage med sin Paaklædning og tænkte længe over hver Enkelthed i sin Dragt. Langt om længe, henimod Kl. fem, var hun færdig og satte sig ved Vinduet med en Bog i Skødet for at afvente det Øjeblik, da der kaldtes til Aftensbordet, ligesom en Dødsdømt venter paa at blive afhentet til Henrettelsen.

Det var hendes Hensigt først at komme ind i Spisestuen, naar hun var sikker paa, at alle de andre var til Stede; saa vilde hun træde frem for alles Øjne, sige dem, hvad hun havde at sige, meddele dem Begivenhedens faa, simple Enkeltheder uden nogen Undskyldning eller Besmykkelse og saa lade dem selv drage den ene uundgaelige Slutning.

Denne Ventetime var for Lloyd som en lang Sjælekval. Hendes Sindstilstand skiftede uophørligt, den forestaaende Handling viste sig for hende i stedse vekslende Lys. I det ene Øjeblik skælvede hun ved den blotte Tanke om den, som saa hun et glødende Jern langsomt nærme sig. I det næste Øjeblik kunde hun ikke se nogen Grund til at tage sig Tingen saa nær. Var det da i Virkeligheden saa stor en Sag? Hendes Kammerater vilde af egen Drift undskylde hende. At vove sit Liv i en Pleje, hvor man havde at gøre med en ondartet og smitsom Sygdom, var ingen ringe Sag. Man kunde ikke fortænke nogen i at forlade en saadan Pleje. I det ene Øjeblik stod Tanken om en offentlig Tilstaaelse for hende som noget stort, i det næste Øjeblik fandt hun den nærmest latterlig. Men hun huskede meget vel, hvorledes det var gaaet Harriet Freeze, som ikke havde formaaet at modstaa det stille stadige Tryk af sine Kamme-

raters udtalte Mening. Underligt vilde det være, om Lloyd skulde se sig fordrevet fra det Hus, hun selv havde opført.

Timen inden Aftensmaaltidet syntes aldrig at skulle faa Ende; et Kvarter gik, saa nok et Kvarter, og endelig det tredje Kvarter. Lloyd syntes, hun kunde skelne en svag Madlugt fra Køkkenet. Pludselig begyndte de manglende Minutter at følge paa hverandre med rasende Hurtighed. Fra Dagligstuen nedenunder lød Klaverspil. Det var nok Ester Thielmann, der spillede en af sine uendelige polske Kompositioner. Med et standsede Spillet, og med en Fornemmelse af, at hendes Hjærte sank, hørte Lloyd Rulledørene mellem Dagligstuen og Spisestuen blive skudt tilbage. Frk. Douglas og en anden Sygeplejerske, Frk. Truslow, en ung Pige, der nylig var kommet i Huset, kom sammen ud af Frk. Douglas' Stue og gik ned ad Trappen i ivrig Samtale om, hvorvidt det var bedst at tapetsere Vægge med Tøj eller med Papir. Lloyd hørte Frk. Truslow sige:

„Ja, det er meget rigtigt, men hvis det ikke er godt sat op, slaar det Folder i fugtigt Vejr.“

Rownie bankede paa Lloyds Dør og raabte ind uden at vente paa Svar:

„Der er rettet an, Frk. Searight,“ og Lloyd hørte hende give den samme Besked ved Frk. Bergyns Dør længere fremme. Lloyd hørte de andre Sygeplejersker gaa ned en efter en. Der blev stille i Stuerne og Gangene paa første Sal. En svag og dæmpet Summen af Stemmer naaede op til hende fra den Kant, hvor Spisestuen laa. Lloyd ventede fem — ti — femten Minutter. Saa rejste hun sig, trak Vejret dybt og rettede sig op i sin fulde Højde. Saa gik hun hen til Døren, standsede der et Øjeblik og saa omkring paa alle de velkendte Ting, det enkle, rige Bohave, Bogreolerne, den store, bekvemme Seng, det gammeldags runde Spejl, som hang mellem Vinduerne, og hendes Skrivebord af gammel, mørknet Mahogni. Hun havde en Følelse af, at hun paa en vis Maade ikke skulde gense disse Ting, at hun nu skulde tage Afsked med dem og med det Liv, hun havde ført i dette Værelse og i disse Omgivelser. Naar hun kom tilbage til sin Stue, vilde hun være en anden Kvinde end nu. Langsomt gik hun ned ad Trappen og standsede et Øjeblik i Forstuen nedenunder. Endnu var det ikke for sent at vende om. Hun hørte tydeligt sine Kammerater inde ved

Aftensbordet og genkendte Ester Thielmanns leende Stemme som sagde:

„Ja, naturligvis, det er netop det, jeg mener.“

Det var en mærkelig Overraskelse, Lloyd havde til dem alle. Hendes Hjerter begyndte at banke tungt og voldsomt. Vilde hun kunne faa Stemmen frem, naar hun nu skulde tale? Var det ikke bedre at opsætte det, at overtænke det hele endnu en Gang til imorgen tidligt? Hun rystede utaalmodigt paa Hovedet. Nej, hun vilde ikke vende om. Da hun kom ind i Dagligstuen, fandt hun Rulledørene lukkede og gik derfor til den Dør, der førte fra Forstuen lige ind til Spisestuen. Den stod paa Klem. Lloyd aabnede den, gik ind, lukkede Døren efter sig og blev saa staaende lænet op til den.

Pladserne omkring Bordet var næsten fuldt besatte; kun to eller tre foruden hendes egen stod tomme. For Bordenden sad Frk. Bergyn, til højre for hende Frk. Douglas, og længere nede fik Lloyd Øje paa Ester Thielmann, Delia Craig, der lige var kommet tilbage efter at have plejet en af Dr. Streets Patienter, Frk. Page, den ældste og mest erfarne af alle Sygeplejerskerne, Gilbertson, hvem alle kaldte ved hendes Efternavn, Frk. Ives og Eleanor Bogart, som begge havde taget lægevidenskabelig Eksamen, og som kunde praktisere selv, hvis de vilde, Frk. Wentworth, som havde været Sygeplejeelev paa et Missionshospital i Armenien og havde kendt Clara Barton, og sidst af dem alle den nyankomne purunge og meget smukke Frk. Truslow, som endnu ikke havde været ude i Pleje, og paa hvis Diplom Blækket næppe var tørret.

Saa stille var Lloyd kommet ind, at ingen straks lagde Mærke til hende, og hun stod nu et Øjeblik med Ryggen mod Døren og tænkte paa, hvor muntre og glade de alle var, Stemmerne summede i Luften og Samtalen gik paa Kryds og tværs over Bordet eller over Skuldrene paa de mellemsiddende.

„Ja men, kan De ikke se, at det er netop det, jeg mener.“

„— De kan vist faa det i afpasset Størrelse og med paa-trykte Figurer, hvis De vil have det —“

„— Jo, den er underholdende; første Del er daarlig, men hun har nogle brillante Ideer —“

„— Ja, hos Vanoni, og vi kan jo faa Rabat —“

„— og hør nu bare, det er saa grinagtigt; hun vendte sig om og sagde stift og snærpst: Nej, det er jeg virkelig for gammel til. Aa, hvor det var komisk, jeg vil le ad det paa mit Dødsleje —“

„— Og paa den Maade kom det i Orden. Hvad skulde jeg nu gøre —?“

„— Skal det slaas fast med Søm? Væggene er saa haarde —“

„Lad Rownie gøre det, hun forstaar sig paa det. Aa, der har vi Patienten!“

„Nej, tænk, det er Lloyd. Det var da rart, at De er rask nok til at komme ned.“

Da den almindelige Overraskelse over hendes Tilsynkomst havde sat sig, blev Lloyd staaende som før, op mod Døren, med rank Holdning og Hænderne ned langs Siderne. Hun svarede ikke straks. Alle saa paa hende. Samtalerne stiltede hurtigt af, saa snart de andre Sygeplejersker blev opmærksomme paa hendes blege Ansigt og det særegne faste Træk om hendes Mund.

„Sæt Dem ned, Lloyd,“ sagde Frk. Bergyn; „hvorfor staar De op. De er jo slet ikke rask endnu. Nu skal Rownie give Dem et Glas Sherry.“

Almindelig Tavshed. Endelig svarede Lloyd roligt:

„Nej. Jeg skal ingen Sherry have, og jeg skal ikke have Aftensmad. Jeg er kommet herved for at fortælle Jer, at I tager fejl, naar I tror, at jeg gjorde, hvad jeg kunde overfor min Tyfuspatient i Medford. I tror, at jeg først gik min Vej, da han var død. Men det er ikke rigtigt, jeg gik forinden. Der indtraadte en Krise af en eller anden Art, men jeg ved ikke af hvad Natur den var, for jeg var ikke i Sygeværelset dengang, og jeg gik ikke derind, da der blev kaldt. Lægen var der heller ikke, han var gaet og havde overladt det hele til mig. Der var ikke andre hos Patienten end en Pige. Hun kaldte paa mig, men jeg gik ikke derind. Jeg gik tværtimod min Vej og forlod Huset . . . Samme Dag døde Patienten. Det er det, jeg vil have, I skal vide. Forstaar I det allesammen — forstaar I det rigtig? Jeg forlod min Patient under Krisen og lod ham være alene med Pigen. Og saa døde han samme Eftermiddag.“

Saa gik hun, og der blev saa stille i Stuen, at det lød, som om hun slog Døren haardt i efter sig.

Hun gik op paa sit Værelse igen og laasede Døren, og saa lagde hun sig paa Knæ paa Gulvet ved Siden af Sofaen og lagde Hovedet ned paa sine Arme. Men hun kunde ikke græde, og hendes Øjne var tørre. Hun tænkte nærmest kun paa, at hun havde gjort noget uigenkaldeligt, og at hun havde ondt i Hovedet. Sindsbevægelse var det ikke, hun følte; hun mærkede ikke noget til Sejrens Glæde eller Stolthed. Det faldt hende endogsaa flere Gange ind at tænke paa, om Tilstaaelsen nu ogsaa virkelig havde været nødvendig. Men nu var hun saa dødelig træt af hele denne fortvivlede Sag. Nu følte hun kun, at hun havde en forfærdelig Hovedpine; hun brød sig hverken om at tænke frem eller tilbage. Det var kun Øjeblikket, der optog hende, og for Øjeblikket havde hun ondt i Hovedet.

Men før Lloyd gik i Seng den Aften, fortalte hun hele Sandheden til Frk. Bergyn. Oversygeplejersken var gaaet op til Lloyd kort efter, at hun havde talt, og hun vilde vide fuld Besked. Hun vidste meget vel, at Lloyd Searight havde aldrig af egen fri Vilje forladt en døende Patient. Hun følte instinktmæssig, at der maatte ligge noget bagved.

„Lloyd,“ sagde hun i en bestemt Tone, „De kan ikke forlange, at jeg skal tro, at De er gaaet Deres Vej af Deres egen fri Vilje. Fortæl mig nu, hvordan det hele gik til. Hvorfor gjorde De det? De kan ikke faa mig til at tro, at De — nej, jeg vil slet ikke tale om det. De havde en god Grund til at gøre det, ikke sandt?“

„Jeg — jeg kan ikke forklare Dem det,“ svarede Lloyd. „De maa tro, hvad De vil. De forstaar det alligevel ikke.“

Men da det endelig lykkedes Frk. Bergyn at overvinde Lloyds Modstand, saa forstod hun hende ganske. Bennett kendte Oversygeplejersken kun af Omtale. Men Lloyd havde hun kendt i mange Aar, og hun var vis paa, at hvis Lloyd havde givet efter, havde det først været efter at hun havde gjort alt, hvad der stod i hendes Magt. Lloyd fortalte hende alt, hvad der var sket. Men skønt hun maatte omtale Bennetts Kærlighed til hende, sagde hun ikke noget om sig selv, og Frk. Bergyn spurgte ikke.

„Jeg kan godt forstaa,“ sagde Oversygeplejersken tilsidst, „at De ikke kan lide at tænke paa, at De blev tvunget til at gaa, men Mænd er nu engang stærkere end Kvinder, Lloyd, og saadan en Mand som han maa være stærkere

end de fleste Mænd. De kan ikke dadles, fordi De gik fra Deres Patient, og man kan paa ingen Maade sige, at De er Skyld i Hr. Ferriss' Død. Nu siger jeg til alle de andre, at De havde en meget god Grund til at forlade Patienten, at det er noget, vi ikke kan forklare nærmere, men at jeg har talt med Dem og kender det hele, og at jeg er ganske enig med Dem. Saa tager jeg ud til Medford og taler med Dr. Pitts. Det er ubetinget det bedste," tilføjede hun, for Lloyd gjorde en afværgende Bevægelse, „han skal forstaa det rigtig, og saa behøver vi ikke at være bange for, at der skal blive snakket om det. Hvad der her er sket, er sket „indenfor Faget“, og jeg tror ikke, det kommer videre.“

Sidst i Ugen tog Lloyd tilbage til Bannister. Hun havde ikke bestemt, hvor længe hun vilde blive der, men hun kunde for Tiden ikke holde ud at være sammen med de andre Sygeplejersker.

Senere, naar hele Historien var blevet gammel, vilde hun komme tilbage og tage fat paa Arbejdet igen.

Hattie tog imod hende paa Stationen med Vognen og Ponierne. Hun straaled af Glæde ved Tanken om at skulle være alene med Lloyd paa ubestemt Tid.

„Men saa blev De alligevel ikke syg," sagde hun og klappede i Hænderne. „Var Deres Patient lige saa syg som jeg? Blev hans Forældre ikke glade, fordi De gjorde ham rask igen?“

Lloyd lagde Haanden over den lille Piges Mund.

„Nu skal vi ikke tale om Forretninger, Hattie," sagde hun og prøvede paa at smile.

Men Morgenen efter sin Ankomst vaagnede Lloyd i sit eget hvide Værelse paa Gaarden og mærkede pludselig, at der var en let Forandring i hendes Sindstilstand siden den foregaaende Dag. For første Gang siden det, der var sket i Spisestuen i Medford, følte hun en vis Ro over sig. Maaske havde hun nu begyndt at føle de heldige Virkninger af den Ildprøve, hun med Vilje havde underkastet sig — nu da der ikke længer var Bedrag i hendes Sjæl. Det havde hun rykket op med Rode og udryddet af egen fri Vilje. Det var forbi. Men nu mærkede hun, at det var alligevel ikke alt.

Der var ogsaa noget andet, der var forbi — noget, som

lige til nu havde pint hende og forbitret hendes Liv og ødelagt hendes Blidhed og Venlighed — det var nu forbi. Det vilde, rasende Had, som hun havde stridt saadan for at komme bort fra, se nu kun! Det lod til, at det var forsvundet af sig selv. Hvordan var det gaaet til? Denne hadefulde Følelse, denne hæslige vanskabte Skifting, som hun havde udruget i sit Hjærte, havde før Tilstaaelsen været for stærk, siddet for dybt til, at hun kunde blive af med den. Nu var den pludselig borte, uden at hun havde gjort noget for det, uden nogen Anstrængelse fra hendes Side.

Det forbavsede hende noget. Da hun frigjorde sig for Løgnen, havde hun aabenbart ogssaa frigjort sig for sit Had; det var, som om det ene ikke kunde blive, naar det andet var drevet ud. Kunde det ene da ikke skilles fra det andet? Var der da en mærkelig Sammenhæng i alt ondt, som der maaske var i alt godt, saa at det at sejre over et daarligt Instinkt var det samme som at sejre over mange. Hun havde holdt fast ved det rette midt i Forvirring og Storm og Mørke, uden Tanke om Fordel eller Belønning. Skulde nu dette blive Belønningen? Det var muligt; hun vidste det ikke, hun kunde ikke sige det. Forhindringen var blevet mindre; Stormen havde lagt sig, men der var meget af Mørket tilbage. Løgnen havde hun drevet ud af sit Hjærte. Hadet var stille fulgt efter. Freden var ikke vendt tilbage til sin gamle Plads, og det vilde den aldrig, aldrig komme til, men Skiftingen var ude af Huset, og der var luftet ud og gjort istand efter den.

VIII

Dagen efter Begravelsen tog Bennett alene ud til Dr. Pitts i Medford, og samme Aften blev al hans Bagage og hans Kufferter, som indeholdt alle hans Papirer — alle Expeditionens Optegnelser, Observationer, Journaler og Dagbøger — sendt efter ham.

Da Bennett naaede det Hus, hvor han havde besluttet at slaa sig ned for næste Aar, lagde han Mærke til, at Vinduerne i et af de forreste Værelser paa første Sal stod aabne.

og Gardinerne var hæftede op; inde i Værelset kunde han se en Tjenestepige gaa frem og tilbage og gøre Værelset i Stand, lufte det ud og flytte Møblerne bort. Paa Vejen foran Huset var der Mærker af Hjulene paa Rustvognen. Da han lukkede Gadedøren efter sig og stod i Forstuen med sin Vadsæk i Haanden, saa han, at paa en af Knagerækkerne hang den Hat, Ferriss sidst havde gaet med. Bennett satte hurtig Vadsækken paa Gulvet og støttede sig tungt mod Væggen, han trak Vejret dybt og lukkede Øjnene. Huset var tomt, og kun engang imellem hørtes en dæmpet Støj fra Stuen paa den anden Side af Gangen, ellers var der ganske stille. Han tog Vadsækken og gik op ad Trappen til de Værelser, der var anvist ham. Han hængte ikke Hatten fra sig paa Knagerækken men tog den med sig.

Husholdersken, som tog imod ham ovenpaa og viste ham hen til hans Værelser, spurgte ham, hvornaar han ønskede at spise. Bennett sagde det og tilføjede saa:

„Jeg vil altid kun spise nede i Spisestuen, jeg tror, det er det, De kalder Glassalen. Og saa snart den forreste Stue er gjort i Stand, vil jeg sove dør om Natten. Det skal være mit Værelse.“

Husholdersken saa forbavset paa ham. „Jamen, det gaar ikke an, ikke lige strax for Smittens Skyld. Doktoren har givet de strængeste Ordre til, at der skal luftes ud, og Møblerne skal bort.“

Bennett nikkede kun som for at sige, at han forstod, og Husholdersken gik sin Vej. Eftermiddagen gik og Aftenen med. Han fik sin Aftensmad i Spisestuen, som han havde ønsket. Da han havde spist, kaldte han paa Kamiska og gik en lang Tur ud ad Landevejen bort fra Byen; han gik langsomt med Hænderne paa Ryggen. Henimod Kl. 10 kom han hjem. Han gik ovenpaa og tænkte flygtigt paa at ordne sine Papirer, inden han gik i Seng. Sove kunde han ikke, det var han vis paa.

Bennett vidste endnu ikke rigtig, hvordan Værelserne laa for hinanden. Hans Tanker var optagne af andre Ting, han var fraværende, distrahit, og da han vilde gaa op ad Trappen, som førte op til første Sal, gik han mod Gavlen af Huset istedetfor ud mod Gaarden. Han gik ind i den

Stue, han troede var hans, tændte Gassen og saa sig forundret omkring.

Værelset var næsten tomt. Endogsaa Tæpperne var taget bort. Vinduerne stod aabne, der laa en indegemt Lugt af Medicin i Stuen, og af Sengklæderne var kun Madrasserne og Skraapuderne tilbage. Bennett stod lidt og saa forbavset paa det, saa fo'r han heftigt sammen. I den Seng dør var det, at Ferriss var død, i det frygtelige Drama, hvori han selv havde spillet en Hovedrolle, var en af Scenerne foregaaet paa dette Sted.

Som han stod dør med den ene Haand paa Fodgærden af Sengen, saa han et Billede for sig, som knugede ham næsten til Jorden. Han syntes, han saa sin kæreste Ven ligge død dør paa den nøgne Seng. Han syntes, han saa Ferriss klædt i Ligdragt ligge paa Baaren, han saa Liglaggerne og Lysene ved hans Hovedgærde. I denne Stue havde Døden været. Over denne tomme Stue laa der en højtidsfuld, ærefrygtindgydende Stemning. Inden han vidste af det, laa han paa Knæ foran Sengen med Ansigtet ned mod Madrassen og Armene strakte hen over det Sted i Sengen, hvor Ferriss havde hvilet for sidste Gang.

Han kunde ikke sige, hvor længe han havde ligget saadan, maaske to Minutter, maaske en Time. Han kom først rigtig til sig selv, da han igen stod ude paa Trappen efter at have laaset Døren til Dødsværelset bag sig. Men nu kunde der ikke længer være Tale om at arbejde. Sine Papirer vilde han ordne næste Morgen. Sove kunde han heller ikke. Saa gik han igen ned ad Trappen og forlod det tavse Hus. Paa Verandaen stod der en bred Kurvestol. Bennett kastede sig ned i den med Hænderne for Ansigtet. Sommernatten var stille og fugtig. Maanen skinnede ikke, og der var ingen Stjærner. Langt borte skreg en Fugl ustandseligt. Fra den lille Frugthave ved Siden af hørtes engang imellem en svag Raslen i Bladene og et dæmpet Bums mod Græsset, naar et Æble faldt ned. Kamiska sad ubevægelig paa Trappen og spidsede Øren ved den mindste Lyd.

Ferriss var altsaa død, og det var hans Skyld. Hans Ven, den Mand, han holdt mest af af alle, var død. Det havde ikke nyttet ham noget, at han havde kæmpet saa tappert for Livet, dengang Isen indesluttede ham i sit Greb. Uden Knur-

ren, uden Klage havde han udholdt Sult og Kulde og usigelig Nød, Frost, som berøvede ham hans Hænder, Stormens og Sneens Rasen, det aldrig hvilende Arbejde med Slæder og Oppakning — alt hvad et Menneske kan gaa igennem under et forgæves Forsøg paa at naa Polen — for saa at dø ynkelig i sin Seng, alene, forladt af den Mand og den Kvinde han havde elsket højst og stolet mest paa. Og det var Bennetts Skyld.

Havde Ferriss været ved sin Bevidsthed tilsidst? Havde han kendt Sandheden, eller vilde han en eller anden Gang et eller andet Sted faa den at vide. Ingen vidste det. Ingen vilde nogensinde faa det at vide. Og havde Bennett saa gjort Ret i at holde Lloyd borte fra Sygeværket. Nu, da det var overstaet, nu da han havde faaet sin Fornuft igen og kunde se roligt paa hele den sørgelige Tildragelse, nu begyndte en lille Tvivl at liste sig ind i hans Sind. I Begyndelsen vilde han skyde den fra sig, forbitret og rasende og træde paa den som paa et giftigt Kryb. Den raat tilhugne, usammensatte Mand med sin anmassende Selvraadighed og sin blinde, urokkelige Tro paa sin egen Ufejlbarehed havde aldrig nogensinde i sit Liv kunnet indrømme, at han havde taget fejl, at han kunde være slaaet ind paa en gal Vej. Han havde altid haft Ret. Men nu var der endelig sket en Forandring. En Kvinde var kommet ind i hans Verden, i den Verden, hvor der før kun havde været Mænd, og nu følte han Grunden skride under sine Fødder, nu søgte han efter Aarsagen til sine Handlinger, nu blev det vanskeligt at finde ud af alt det, som før havde været saa letfatteligt. Ret og Uret, lyst og mørkt, Løgn og Sandhed flød sammen.

Han, hvis Tro paa sig selv var istand til at flytte Bjerge, han som kunde drive sine Arbejdskammerater frem som en Hyrde sine Faar, han som havde trodset selve Isen, som havde banet sig Vej gennem alle uoverstigelige Mure, havde rystet alle Forhindringer i deres Grundvold, — skulde han ikke have kunnet magte Situationen, her hvor det gjaldt en Kvinde. Skulde han have været svag? Tvivlen voxede og aad sig dybere ind i hans Sind.

Naar Fortvivlelsen ellers havde grebet Bennett, havde hans eneste Redning været hans absolute Overbevisning om sin Ret. Det var hans Trøst, hans Haab, hans eneste

Forskansning. Hvis den blev undergravet og styrtede sammen, hvad havde han saa tilbage. I Tankerne gennemgik han hele Begivenheden fra først til sidst, pinligt omhyggelig og saa indtrængende, som han var istand til, og han tvang sit genstridige Sind til det uvante Arbejde at veje og maale og dømme for og imod. Hvis *det* havde været saadan; hvis han ikke havde gjort *det*, saa vilde Resultatet havde været *det*? Tænk, hvis han nu ikke havde lagt sig imellem, hvis han havde trukket sig tilbage, vilde Lloyd saa virkelig have risikeret saa meget, og vilde Ferriss saa have levet nu? Havde han selv da været fuldkommen afsindig; havde han været blind og døv for al Fornuft; havde han baaret sig ad som et Umenneske — et blindt, dumt og egenkærligt Menneske, — kun tænkt paa sig selv og derved ødelagt den Kvinde, han elskede, og dræbt den Mand, han holdt saa meget af — var han kommen tumlende ind som en Bølle, omtaaget og forblindet, bange der, hvor der ingen Fare var, fejsk der, hvor han selv troede, han var stærk? Kunde det ikke altsammen have været undgaaet, hvis han blot havde været saa forstandig, som et almindeligt Menneske vilde have været i samme Tilfælde? Han som roste sig af sin hurtige og sunde Dømmekraft i vanskelige Situationer, han burde jo ikke have tabt al Besindelse i det vanskelige Forhold, han havde mødt.

Tvivlen vendte tilbage, atter og atter. Han kunde kvæle den, undertrykke den, skyde den fra sig, saa meget han vilde, stadig kom den igen, hver Gang lidt stærkere, lidt større, lidt mere paatrængende. Maaske havde det alligevel været galt, hvad han gjorde, maaske havde Lloyd alligevel ikke risikeret saa meget, maaske kunde Ferriss alligevel have levet. Det stod med et for ham som noget, der ikke kunde være Tvivl om.

Det var et forfærdeligt Øjeblik. Som han sad der alene i den mørke Nat, greb Malstrømmen ham og rev ham med sig. Nu kom han til sig selv igen — nu saa' han, hvad han havde gjort, nu vaagnede han op efter Mareridtet. Sorg og Anger og Selvbekjendelse, Fortvivlelse over det, som ikke kunde gøres om igen, Bitterhed over en Kærlighed, som var død, en Selvforagt, som Ord ikke kunde udtrykke, den hjerteskerende Tanke om, hvad der kunde have været, han følte det altsammen. En efter en sank Følgerne af hans

Daarskab ned over ham som mægtige Byrder, der langsomt stables ovenpaa hinanden, tungere og mere uudholdeligt for hvert Øjeblik der gik, medens Sandhedens og Forstandens klare Lys trængte ind i hver Krog af hans Sind, og Tvivlen voxede og fæstnedes til Vished.

Hvis Bennett blot kunde have troet, at Lloyd endnu elskede ham trods det, der var sket, saa vilde det have været en Straale af Haab i Mørket, saa kunde det have hjulpet ham til at bære Angeren og Sorgen. Men jo klarere han nu saa' i det hele, jo mere saa' han ogsaa, at fra den Kant var der ingen Hjælp at vente. Saadan som Lloyd nu engang var, maatte det være hende umuligt, selv om hun gerne vilde, at elske ham — elske den Mand, som havde ødelagt hende. Det var ugørligt. Han huskede tydeligt, at hun netop havde advaret ham mod det. Nej ogsaa dette, den eneste Lykke i hans glædeløse Liv, den kunde han lige saa godt opgive med det samme — den havde han allerede af sig selv opgivet.

Hvordan skulde han nu leve videre? Hvad nyttede nu hans Ærgærrighed, hans Energi og hans Trang til at sætte sig store Maal? Hans Livstraad var klippet over, hans Ven var død og hans Elskedes Kærlighed. Han var Skyld i det altsammen. Hvad gavnede det nu at fortsætte?

Ferriss var død. Hvem skulde nu staa ved hans Side, naar det mørknede forude, og Hindringerne taarnede sig op, og Døden svævede truende over hans Hoved?

Lloyds Kærlighed var død. Hvem skulde nu ønske ham Lykke paa Rejsen, naar hans Skib satte Stævnen mod Nord, og Skummet sprøjtede i dets Kølvand. Hvem skulde nu sidde og vente paa ham, naar han igen skulde ud i Kampen, sidde og vente paa hans Hjemkomst, og naar han havde naaet Maalet, det Maal, som Mænd Aarhundreder igennem havde søgt at naa, hvem skulde saa byde ham det første og kæreste Velkommen, naar Skibet vendte hjem, flagsmykket og vaabenpdydet fra Dæk til Mastetop med Sejr og udødelig Hæder?

Nej, den Sejr vilde han aldrig vinde. Ogsaa hans Ærgærrighed var død; en anden skulde vinde dør, hvor han nu kun kunde tabe, en anden skulde sejre dør, hvor han nu kun kunde falde, en anden, der var stærkere end han, mere foretagsom, mere sikker. Saa vidt var Bennett nu

kommet, han som engang havde været saa selvbevidst, saa bydende, saa haard. Slaaet, slaaet var han nu, knækket, kuert, han havde intet Haab mere, ingen Ærgærrighed. Og hvordan var det gaaet til og hvorfor? Det var ikke den Fjende, han saa ofte havde trodset, det var ingen Overmagt udenfor ham selv, der havde besejret ham, det var netop ham selv; det var den Maskine, han selv havde sat i Gang, de Kræfter, han havde samlet i sig selv, der nu havde slaaet ham til Jorden og knust ham. Intet andet i Verden kunde have faaet Bugt med ham. Selv den største kunde ikke have slaaet ham ned; den mest haabløse Tilstand kunde ikke have bragt ham til at fortvivle, de største Hindringer kunde ikke have tvunget ham til at vende om. Han selv var den eneste Fjende, som kunde tænkes at sejre; den eneste som kunde bringe ham til at vige, var ham selv. Og Skæbnen havde villet, at denne eneste Fjende, denne eneste Magt havde vendt sig imod ham og revet ham overende. Hvor det var forunderligt! Hvor det var forfærdeligt! Hvorfor havde han dog ikke set det i Forvejen? Hvor kunde det være, at han aldrig havde tænkt sig det? Hvad var det for et følelsesløst Uhyre, som saa længe havde boet i ham, havde næret sig af hans Styrke, af det, han troede, var det bedste i ham, og som havde narret ham i hans bedste Følelser — hans Kærlighed til en god Kvinde — vogtet paa et Øjebliks Svaghed hos ham for saa pludselig uden Varsel at springe løs paa ham og slaa ham til Jorden?

Han havde begaaet en Forbrydelse, som Loven ikke rammer, men som bærer Straffen i sig selv, en Straf, der er langt haardere end Domstolenes. Gengældelsen var kommet forfærdeligt hurtigt over ham. Hans Karrière, Ferriss og Lloyd — Ærgærrighed, Venskab og Kærlighed — de tre Ting havde dannet en Treenighed, som havde behersket hans Liv. Paa en Gang, næsten i samme Øjeblik, havde han mistet dem alle, kastet dem bort. Han vilde aldrig faa dem tilbage. Bennett fo'r sammen. Hvad var det for noget, han mærkede paa sin Kind, hvad var det, der pludselig blændede hans Syn? Var det virkelig kommet saa vidt med ham? Og det var ham, Bennett, den Mand, som førte Expeditionen „Freja“. Nej, det var ikke den samme. Den Mand var død. Han bed Tænderne sammen og rystede af

en hjerteskrærende Sorg. Tabt, tabt for evig! Bennett lagde Hovedet ned paa sine Arme. Ordene banede sig Vej gennem hans sammenbidte Tænder:

„Dick — Dick, gamle Ven — du er borte, jeg har mistet dig, og det er min egen Skyld; og Lloyd ogsaa — hun ogsaa — Gud hjælpe mig!“

Saa brød han helt sammen. En Skælven gennemrystede den tunge Skikkelse, og for første Gang i sit Liv græd han strømmende Taarer. Pludselig vaagnede han op ved at Hunden rørte sig. Kamiska havde rejst sig og knurrede højt, saa knirkede Laagen, og Hunden satte Snuden i Vejret og gøede ud i Natten af sine Lungers fulde Kraft. Bennett rejste sig, takkede Skæbnen, fordi Aftenen var saa mørk, og saa' sig omkring. Der kom en Mand gaaende op ad Stien til Huset, og Gruset knasede under hans Fødder. Han standsede ved Verandatrappen, og da han fik Øje paa Bennett, vendte han sig imod ham og sagde:

„Er dette Dr. Pitts Hus?“

Bennetts Svar blev borte i Hundens rasende Gøen, men den anden forstod ham aabenbart alligevel, for han sagde:

„Jeg vilde gerne besøge Hr. Ferriss — Richard Ferriss fra „Freja“, det blev sagt, at han skulde være her.“

Kamiska holdt op at gø og snappede et Par Gange efter den Fremmedes Buxer, og pludselig sprang den henrykt op ad ham, slikkede hans Hænder, dansede paa Bagbenene omkring ham og hylede af Glæde.

Bennett gik nærmere, og den Fremmede vendte Ansigtet om i Lyset fra den halvaabne Dør.

„Men det er jo Adler!“ udbrød Bennett, „hvor kommer du dog fra?“

„Kaptajnen!“ raabte den anden og rev Huen af. „Det er da ikke muligt, at det er Dem!“ Hans Ansigt skinnede af Lyksalighed. Han ligefrem rystede af Glæde. Han kunde slet ikke finde Ord, og da han med en Slags klodset Æmhed greb Bennetts Haand mellem sine, saa' hans forrige Chef, at han havde Taarer i Øjnene.

„Næ! Skulde jeg ikke være glad over at se Kaptajnen — jeg troede, De var rejst — jeg vidste ikke hvor — jeg — jeg vidste ikke, om jeg fik Dem at se igen.“

Kamiska kunde ikke være mere henrykt over at træffe Adler, end Adler var over at træffe Bennett. Han stammede,

han løb sur i Ordene, han stod og trippede paa Benene, han lo og hostede, han tabte sin Hue. Hans Glæde var ganske barnlig, ubehersket, uskrømtet, ægte som Guld. Da de kom op paa Verandaen, satte han Stolen frem til Bennett, stadig uden at tage Øjnene fra ham. Hans Hengivenhed var som en Hunds for sin Herre, trofast, ydmyg, fordringsløs, lykkelig over et Blik, et venligt Ord, et Kærtegn. For ham vilde det have været en Ære og en Lykke at maatte dø for Bennett. Han var jo hans Kaptajn, hans Konge, hans Gud, hans Herre; alt, hvad han gjorde, var det bedste, Bennett kunde have slaaet ham til Jorden paa Stedet, og Adler vilde have fundet, at det var i sin Orden.

Da Bennett endelig ved et Magtsprog fik ham til at sætte sig ned, anbragte han sig af bar Ærbødighed i den mest ubekvemme Stilling, han kunde opdrive, saa kun en Brøkdelen af ham hvilede paa Stolen. Han beholdt Huen i Haanden og bukkede flere Gange. Men pludselig huskede han, hvorfor han var kommen.

„Aa, jeg glemmer jo rent — da jeg saadan pludselig opdagede Kaptajnen, saa glemte jeg rent Hr. Ferriss. Hvordan lever han? Jeg saa' i Avisen, at han var meget syg.“

„Han er død,“ sagde Bennett roligt.

Adler sad et Øjeblik maalløs. Underkæben sank ned, hans Øjne stod stive, og han snappede efter Vejret.

„Er Hr. Ferriss død?“ sagde han saa. „Jeg — det er da ikke muligt.“ Han slog Kors for sig. Bennett svarede ikke, og i omtrent fem Minutter sad de begge tavse og saa' ud i Mørket. Endelig brød Adler Tavsheden og gjorde nogle Spørgsmaal om Ferriss' Sygdom og Død, som Bennett besvarede, saa godt han kunde. Men det var let at mærke paa Adler, at Bennett, som han sad her lyslevende, var langt mere for ham end Ferriss, som var død.

„Men De er jo ved Helsen, Kaptajn, ikke sandt?“ spurgte han tilsidst. „De fejler jo ikke noget?“

„Nej,“ sagde Bennett og saa' fast paa ham. Pludselig tilføjede han:

„Adler, det var min Skyld, at Hr. Ferriss døde. Hvis jeg ikke havde været, vilde han rimeligvis have levet nu. Det var mig, der gjorde det. Jeg gjorde, hvad jeg troede, var rigtigt, men jeg vidste hele Tiden, lige saa godt, som jeg véd det nu, at det var galt. Saa hvis nogen spørger dig

om Hr. Ferriss' Død, saa kan du fortælle ham alt, hvad du nu ved — forstaar du. Ved en Fejltagelse blev jeg Skyld i hans Død. Mere fortæller jeg dig ikke, men saa meget skal du vide.“

Adler saa' paa Bennett. Hans Ansigt udtrykte Ængstelse og ubeskrivelig Forbavselse. Hele Verdensordningen styrtede sammen for ham. Bennett, den Uransagelige, som stod i Pagt med hemmelige Magter, han som menneskelige Øjne ikke kunde gennemskue, hvis Hoved ragede op i Skyerne — han gjorde Regnskab for ham, Adler, den ringeste af hans Undergivne, Kongen nedlod sig til sin Svend, gav ham sin Fortrolighed. Og hvad var det saa for noget, han sagde. At det var hans Skyld, at Ferriss var død. Adler forstod det slet ikke, hans Begreber rakte ikke saa vidt. Ferriss var død, men hvordan kunde det være Bennetts Skyld. Det gik for højt for ham. Bennett maatte jo tænke paa noget, som var sket under Tilbagevejen over Isen — noget som det var nødvendigt at gøre og som nu saa længe efter havde gjort det af med Hr. Ferriss. I hvert Fald havde Bennett kun gjort, hvad han skulde. Paa den Maade var han ogsaa Skyld i Mc Phersons Død, men der havde jo ikke været andet at gøre.

Bennett havde kun tænkt sig lidt om, inden han talte. Først havde han svaret undvigende paa Adlers Spørgsmaal om hans Næstkommanderendes Død. Men pludselig havde han skammet sig over at skulle forstille sig overfor en af sine Folk. Han havde begaaet en Fejltagelse — en frygtelig, utrolig Fejltagelse — men saa maatte han ogsaa være Mand for at tage Følgerne. Det var vel ikke nødvendigt, maaske ikke engang hensigtsmæssigt at fortælle om sin Daarskab allevegne, men i dette Øjeblik syntes han, at hans Mænd — i det mindste en af dem — som havde staaet under hans og hans Vens Kommando, havde Ret til at kende Sandheden.

Det faldt ham kun ganske lidt sværere at give Adler fuld Besked, end det vilde have faldet ham at narre ham. Bennett var ikke vant til at gøre Folkene Regnskab for sine Handlinger. Men her havde han ikke betænkt sig et Øjeblik.

Imidlertid var Adler stærkt optaget af noget andet, og snart kom det ud af ham :

„Ser De, Kaptajn, der bliver udrustet en ny Expedition; De har maaske hørt om den — den er engelsk. De kalder den Duane-Parsons Expeditionen. De vil prøve den gamle Vej forbi Smiths Sund. De vil overvintre i Tasiusak og prøve paa at komme over Sundet, saa snart Isen bryder op om Foraaret. Men Duanes Planer er rent gale. Han kommer ikke langt mod Nord, ikke over fem og fyrrer, det vil jeg vædde paa. Naar vi nu rejser derop igen, vil De saa, vil De saa tage mig med. Var De tilfreds med mig forrige —“

„Jeg rejser ikke derop mere, Adler.“

„Ikke det?“ Adler saa' lidt dum ud. „Jeg troede — jeg troede ikke, at De — jamen der er ingen anden end Dem, som kan gøre det, Kaptajn.“

„Aa jo, det er der nok,“ sagde Bennett ligegyldigt. „Duane kan, hvis han har Held med sig. Jeg kender ham godt. Det er en flink Fyr. Nej — jeg er færdig med det nu, Adler. Jeg har haft min Tid. Nu er det en andens Tur. Vil du med Duane? Jeg skal give dig en Anbefaling til ham. Jeg er vis paa, han vil gerne have dig.“

Adler fo'r op fra Stolen.

„Tror Kaptajnen“ — sagde han heftigt, — „tror Kaptajnen virkelig, jeg vilde rejse med andre end med Dem. De rejser nok en af Dagene, det er jeg vis paa. Vi — vi prøver engang til, før vi dør. Vi er da ikke helt slaaet af Marken endnu.“

„Jo, det er vi netop, Adler,“ svarede Bennett med et roligt Smil, „nu bliver vi hjemme og skriver en Bog. Og saa lader vi en anden naa Polen. Det er ikke noget for os — og bliver det heller aldrig, Adler.“

En halv Times Tid derefter rejste Adler sig og sagde:

„Mon jeg kan blive længere, hvis jeg skal tilbage til Byen med sidste Tog? De sagde paa Stationen, at det gik ved Midnat.“ Bennet kunde se paa ham, at der var noget, han ikke rigtig turde komme frem med, han stod og trippede og drejede sin Hue mellem Fingrene. Endelig sagde han:

„Kaptajnen skulde vel ikke have Brug for en Mand her paa Stedet?“ Og før Bennett kunde svare, fortsatte han: „Jeg har prøvet lidt af hvert i min Tid, jeg forstaar mig paa at passe en Have, jeg er saa flink med Planter og

Blomster og den Slags, og jeg skulde hjælpe Dem med alt, hvad De vil.“ Saa sagde han alvorligt: „Lad mig blive her, Kaptajn, — det skal ikke koste Dem noget — jeg vil ikke have en Øre af Kaptajnen. Lad mig være Deres Ordonnans for en Tid. De skulde nok blive tilfreds med mig. Maa jeg Kaptajn — maa jeg saa?“

„Snak, Adler,“ sagde Bennett, „du kan blive her, hvis du har Lyst. Vi finder nok paa noget, du kan bruges til. Men naturligtvis betaler jeg dig.“

„Ikke en Øre tager jeg imod,“ sagde Adler næsten krænket.

Næste Dag kom Adler fra Byen med sin Kiste og slog sig ned hos Bennett i Medford. Skønt det var lang Tid siden Dr. Pitts havde holdt Heste, hørte der stadig en Stald til Huset, og Adler slog sin Køje op i Kuskens Værelse. Bennett kunde ikke faa ham til at bo i selve Huset. Adler var stolt af, at han kendte sin Stilling. Siden den første Aften talte han aldrig til Bennett uden at blive spurgt, og det var en stor Glæde for ham igen at være sin Kaptajns Underordnede. Det var et Syn at se Adler varte op ved Bordet i „Glasværelset“ i sin blaa Jerseydragt paa Vagt ved Døren, lykkelig blot ved at se Bennett ved Maaltidet. Om Morgenen, saasnart Frokosten stod paa Bordet, havde Adler det Privilegium at melde det til Bennett, som han i Reglen traf ifærd med at skrive paa sit Værelse. Saa gik Adler tilbage til Spisestuen og ventede paa, at hans Herre skulde vise sig. Saa snart han hørte Bennetts Skridt i Gangen, skælvede han af Glæde. Han fo'r hen til Bennetts Stol og trak den tilbage for ham, og saa snart Bennett havde sat sig, vimsede han omkring ham og tog sig af ham saa stolt og moderligt som en Kyllingehøne. Han bredte Servietten ud for ham, lagde Avisen frem til ham og rykkede Kaffekoppen en halv Tomme nærmere til ham. Under hele Maaltidet tog han ikke Øjnene fra ham, men vogtede paa hver af hans Bevægelser, blussende af Stolthed, og gned sine Hænder af Tilfredshed og stille Henrykkelse.

Tiden gik, snart var der gaæet fjorten Dage. Træt og mekanisk havde Bennett begyndt at arbejde paa sin Bog, en Beretning om Expeditionens Rejse. Arbejdet var ham imod. Han havde forlængst tabt al Interesse for Polarundersøgelser. Det var som han havde sagt til Adler, han

var færdig med det, uigenkaldeligt færdig. Døren var slaaet i efter ham, hans Rolle var udspillet her i Verden. Nu ønskede han kun at blive glemt saa hurtig som muligt, at leve jævnt og roligt for sig selv. Han brød sig ikke længer om Berømmelsen. Det dundrende Bifald, som hele Verden havde tilklappet ham, var nu kun en tom og meningsløs Støj. Han brød sig ikke om at høre det igen. Han vidste, at alle civiliserede Nationer Verden over ventede spændt paa, at hans Bog skulde udkomme. Den vilde blive trykt paa Sprog, som han ikke engang kendte, men hvor det dog altsammen var ham ligegyldigt.

Det pinte ham ubeskriveligt at skulle skrive, men han samlede al den Energi, han endnu havde i Behold, og arbejdede otte, ti, undertiden fjorten Timer hver Dag. Paa en Maade var denne Bog en Sonebod. Ferriss var Helten i den. Næsten uden at tænke over det holdt Bennett sig selv og sine egne Fortjenester, sine Planer og Ideer i Baggrunden. Mer en engang tillagde han Ferriss Bedrifter, han selv havde udført. Det var Ferriss, som var Lederen og Sejrherren. Det var ham, alle Laurbærrene tilkom. Det var Ferriss' Exempel, som havde opmuntret Folkene til at gøre deres bedste, naar det saa' sortest ud, det var i Virkeligheden Ferriss, som havde frelst dem alle, da Skibet var ødelagt, det var ham, hvis Energi, ukuelige Mod, Udholdenhed og Kløgt havde sat Mod i dem alle og gennemført Tilbageskibet til Koluychin Bugten.

„Skønt jeg af Navn var Lederen,“ skrev Bennett, „traadte jeg altid tilbage for ham. Uden ham vilde vi utvivlsomt alle være omkommet, inden vi naaede Land. Hans faste Vilje til at sejre, koste hvad det vilde, rev os alle med sig. Hvor han viste Vej, maatte vi følge, hans Mod kunde ikke svigte, hans Tro paa Sejren kunde ikke knækkes, hans Intelligens, hans Klarsyn, hans Evne til at overvinde alle tilsyneladende uoverstigelige Vanskeligheder var vidunderlig. Han var den fødte Opdager.“

En Dag lige efter Frokost, da Bennett, som han plejede, gik en Tur i Haven og røg en Cigar, før han igen satte sig til at arbejde, opdagede han til sin Forbavselse, at han havde Næseblod. Det var kun en Ubetydelighed, og det var forbi i Løbet af nogle Minutter, men det bragte ham dog til at tænke paa sit Helbred, og det faldt ham ind, at i de sidste

Par Dage havde han ikke befundet sig helt godt. Han havde haft Smerter i Ryggen og i Benene, undertiden havde han haft Hovedpine, og i den senere Tid var hans Arbejde blevet ham mere og mere ubehageligt, og alene Anstrængelsen ved at føre Pennen hen over Papiret var ham en Pine.

„Hum,“ tænkte han lidt senere op ad Dagen, da han igen fik Næseblod, „mon vi skulde trænge til lidt Kinin.“

Men næste Dag kunde han ikke spise, og skønt han holdt ihærdigt ud ved Arbejdet, plagedes han bestandig af Kvalme. Undertiden følte han sig meget svag og slap. Om Aftenen skrev han et Brev til Dr. Pitts i Byen og bad ham om at komme ud til Medford Dagen efter.

Næste Mandag Formiddag et Par Timer efter Morgenmaaltidet mødte Lloyd Frk. Douglas paa Trappen, hun var i Spaseredragt og holdt sin Taske i Haanden.

„Skal De ud?“ spurgte Lloyd lidt forbavset. „Hvor skal De hen?“ for Lloyd havde meldt sig til Tjeneste igen og stod nu øverst paa Listen. „Jeg troede, det var min Tur til at gaa ud,“ tilføjede hun.

Det satte øjensynlig Frk. Douglas i stor Forlegenhed. Det var tydeligt, at hun ikke havde ventet at træffe Lloyd. Hun standsede forvirret og stammede: „Næ — næ, jeg skal ud i Pleje. Jeg blev — jeg fik Bud udenfor Turen, — der var nogen, der særligt ønskede at faa mig — saadan gik det til.“

„Naa saa det var der?“ sagde Lloyd skarpt, for den anden gjorde et ganske usædvanlig forstyrret Indtryk.

„Ja, det vil sige, nej — det var egentlig ikke saadan, men Bestyrerinden — Frk. Bergyn — hun troede — hun mente — at De hellere skulde komme til hende.“

„Det vil jeg ogsaa,“ erklærede Lloyd, „men bliv saa her, til jeg har skaffet mig at vide, hvorfor jeg er blevet forbigaaet.“

Lloyd skyndte sig ind til Frk. Bergyn, krænket over denne Tilsidesættelse. Efter hvad der var sket, skulde man dog synes, hun fortjente mere Hensyn. Hun burde have været den foretrukne.

Frk. Bergyn rejste sig, da Lloyd pludselig kom ind i Stuen, og svarede:

„Det var kun, fordi jeg vilde skaane Dem for mere Besvær og — og flere Vanskeligheder, Lloyd, at jeg lod Frk. Douglas tage Deres Plads. Det er fra Medford, der er sendt Bud. Dr. Pitts var her selv imorges, og han mente det samme som jeg.“

„Mente hvad for noget? Jeg forstaar ikke —“

„Jeg syntes,“ svarede Bestyrerinden, „at denne Pleje maatte være særlig ubehagelig og pinefuld for Dem at tage. Hr. Bennett har nok lejet Dr. Pitts Hus. Han bor der for Øjeblikket. Den Gang Hr. Ferriss begyndte at blive syg, var Hr. Bennett meget sammen med ham og plejede ham, indtil Dr. Pitts lagde sig imellem og skaffede en Sygeplejerske. Siden har Doktoren ogsaa opdaget, at Hr. Bennett har været meget uforsigtig. I hvert Fald er han paa en eller anden Maade blevet smittet og er temmelig alvorlig syg. Dr. Pitts ønsker en Sygeplejerske med det samme. Tilfældigvis var det Deres Tur, og saa mente jeg, jeg gjorde bedst i at springe Dem over og sende Louise Douglas i Stedet.“

Lloyd sank ned paa en Stol med Hænderne i Skødet. Hun saa' halvt vred, halvt forvirret ud. Men pludselig udbrød hun:

„Ja, jeg forstaar det, det kan ikke være anderledes, men de ved jo allesammen, at det er min Tur, de ved allesammen, hvem der skal ud. Hvordan skal det gaa — hvad maa de tro, naar de hører, at jeg er blevet hjemme — og saa efter — efter at jeg engang — efter denne — det som skete. Nej, jeg maa gaa. Jeg fremfor alle, og netop fordi det er Tyfus ligesom forrige Gang.“

„Men Lloyd, det kan De jo ikke.“

Nej, det var sandt, hun kunde jo ikke. Patienten var den Mand, som havde ydmyget hende saa dybt, som saa grusomt havde misforstaaet hende og gjort hende Uret, den Mand, hun ikke længer elskede. Hvordan kunde hun møde ham igen? Men hvordan skulde hun bære sig ad med at afslaa at tage Plejen? Hvordan skulde hun forklare sine Kammerater, at hun for anden Gang havde svigtet? Lloyd lagde Hænderne i hinanden, træt og opgivet. Hvor Vanskelighederne dog fulgte hurtigt efter hinanden. Ikke saa snart

var den ene overstaaet, før der viste sig en ny. Bennett var hende ligegyldig nu, og alligevel veg hun instinktmæssigt tilbage fra at møde ham. Hun skulde jo ikke alene møde ham, men hun skulde være sammen med ham Dag efter Dag, Time efter Time, leve klods op ad ham i Sygeværkets Intimitet. Men paa den anden Side, hvordan kunde hun nægte at tage denne Pleje. Det øvrige Personale kunde maaske nok tilgive ét uforklarligt Frafald; ét til vilde de sikkert ikke lade gaa. Men var dette da ikke en heldig og uventet Lejlighed til at rejse sig i sine Kammeraters Øjne? Lloyd tog med ét sin Beslutning. Hun rejste sig op.

„Jeg tager Plejen,“ sagde hun.

Hun var temmelig forbavset over sig selv. Hun havde knap betænkt sig et Øjeblik. Dengang hun mente, hun burde bekende sin Brøde for sine Kammerater, havde hun fundet det svært — ja næsten umuligt — at gøre sin Pligt saadan som hun saa' den og forstod den. Det var næppe mindre svært i dette Tilfælde, men da hun nu engang havde faaet den aandelige Styrke tilbage, som bar hende frelst gennem den forrige Skærsild, saa faldt det hende let at gøre det rette under alle Omstændigheder, hvor uheldige de end var. Hvis det dengang ikke var lykkedes hende, vilde det heller ikke være lykkedes hende nu. At hun dengang havde ført det igennem, gjorde det lettere for hende at føre det igennem nu. Lloyd begyndte vagt at forstaa, at Selvbeher-skelse, det sikre Herredømme over de naturlige Instinkter, som var selviske netop fordi de var naturlige, var noget man lærte efterhaanden. Enhver Sejr som vandtes ikke alene for det øjeblikkelige Formaals Skyld, styrkede Karakteren og Viljen til den næste Kamp. Hun havde troet, at Bennett havde brudt hendes Styrke for bestandig. Men var det virkelig Tilfældet? Havde Nederlaget ikke kun været midlertidigt? Vilde hun ikke langsomt vinde sin Styrke tilbage ved ubøjeeligt at holde fast ved de simple elementære Principer for hvad der var Ret og Pligt og Sandhed? Var Sejren over sig selv ikke den største Sejr af alle, større, langt større end Kampen mellem Bennetts Vilje og hendes egen?

Inden der var gaaet en Time var hun igen paa Vej til Medford. Hvor der dog var sket meget, hvor meget der dog var forandret siden hendes første Ophold derude; og

Bennett, hvor han ogsaa var forandret, hvor helt anderledes var hendes Syn paa ham blevet. Engang havde Tanken om, at han var i Fare sat hende i bestandig Skræk, jaget hende om Dagen og pint hende i mange vaagne Nætter. Kunde det være muligt, at det nu ikke betød mere for hende, om han var levende eller død, end om det havde været en af hendes andre Patienter? Hun kunde ikke sige det, hun vidste det ikke. Sikkert var det i hvert Fald, at hendes Hjærte slog ikke stærkere i dette Øjeblik, fordi hun vidste, at han var farligt syg. Hun sagde til sig selv, at hendes Bennett var allerede død, at naar hun nu tog tilbage til Medford, saa var det ikke for at pleje og vaage over ham, men for at bekæmpe en Sygdom.

Da hun ringede paa i Doktorens Hus i Medford kom der en underlig fremmed Mand og lukkede op for hende og spurgte om hun var Sygeplejersken.

„Ja,“ sagde Lloyd, „det er mig. Er Dr. Pitts hjemme?“

„Han er ovenpaa i sit Værelse,“ hviskede Manden og lukkede Døren saa lydløst som muligt. „Han vil ikke lade mig komme ind, Doktoren mener jeg — jeg har ikke set ham i fire Dage. Spørg Doktoren, om jeg ikke kan faa Lov til at se et Glimt af ham, bare et lille Glimt gennem Dør-sprækken. — Tænk Dem, Frøken, jeg har ikke set ham i fire Dage! Vil De bare tænke Dem! Og saa skal jeg sige Dem, de giver ham ikke nok og spise, ikke andet end Mælk og Hønssekødssuppe med Ris i. Han har aldrig kunnet lide Ris, det er ogsaa en smal Ration for en syg Mand. Jeg lavede ham noget Budding igaar, som han holdt saa meget af ombord, men Pitts vilde ikke lade ham faa det. Han grinede mig lige op i Ansigtet.“

Lloyd lod Husholdersken sige til Dr. Pitts, at hun var kommen, og da hun gik ovenpaa, traf hun Pitts, som ventede paa hende udenfor Sygeværelset, ikke det, hvor Ferriss havde ligget, men et andet, Husets Gæsteværelse, som laa bagest i Huset.

„Men hvad er dét, jeg ventede Frøken Douglas,“ udbrød Doktoren sagte, saa snart han opdagede Lloyd. „Dem havde jeg mindst af alt ventet at se.“

„Jeg var nødt til at komme,“ svarede Lloyd roligt, skønt hun mærkede, at hun blev brændende rød. „Det var min Tur, og jeg kunde ikke være bekendt at blive hjemme.“

Doktoren betænkte sig lidt, men gik dog ikke nærmere ind paa Emnet, han lagde Hovedet bagover med en Mine, som om han vilde sige, at det jo forresten heller ikke vedkom ham.

„Ja—a,“ sagde han, „det er underligt som det kan gaa. Jeg ved ikke, om han har faaet dette fra Ferriss eller ej. De var lige elendige begge to, da Expeditionen gik i Stykker, og de blev taget op af Hvalfangeren, — daarligt Vand, Svækkelse og ikke megen Modstandskraft, Bacillerne havde frit Spil, og det er muligt, at det er det samme, der ligger til Grund for begge Sygdomme, men han er unægtelig langt nede.“

„Er han — meget syg?“ spurgte Lloyd.

„Ja, hvad skal jeg sige, han svæver ikke saa længe mellem Liv og Død, som Hr. Ferriss gjorde, der er ikke det mindste tværende ved Kaptajn Ward Bennett; er han syg, saa er han syg, han farer lige løs paa det som en Tyr. Han er lige saa daarlig nu, som Hr. Ferriss var i den tredje Uge.“

„Tror De, han kender mig?“

Doktoren rystede paa Hovedet. „Nej, han fantaserer for det meste — naturligvis — det er efter Reglerne. Hvis vi ikke holder Feberen nede, dør han. Dør ligger Faren i dette Tilfælde. Nu kan De jo selv se paa ham; der ligger han. Saa for Pokker! Nu har Bæstet rejst sig op igen!“

Da Lloyd kom ind i Stuen, sad Bennett oprejst i Sengen og stirrede ret ud i Luften, de smaa skelende Øjne var vidt opspærrede, og de magre, indskrumpne Hænder bevægede sig uroligt paa Tæppet. Underansigtet var overgroet af en hel Uges Skæg. Han hviskede og mumlede i rasende Fart uden at standse et Øjeblik, men det meste af, hvad han sagde, var uforstaaeligt. Han var bleven en hel anden, end da hun sidst saa ham. Den store Krop var sunken sammen, Huden i Ansigtet lignede gammelt Pergamentpapir, og bagved den saas hele den massive Benbygning. Man behøvede kun at se ham for at vide, at den Mand var meget nær ved Døden. Medens Lloyd tog Hatten af og gjorde sig istand til Arbejdet, fik Doktoren lagt Bennett ned igen, og derpaa fyldte han Isposen paa hans Hoved.

„Nu er det ikke stort bevendt med hans Kræfter,“ sagde han for sig selv.

„Hvor længe har han ligget saadan?“ spurgte Lloyd, medens hun ordnede sine Sager paa Bordet ved Vinduet.

„Meget nær ved otte Timer. Han var ved sin Bevidsthed et Øjeblik igaar Morges og spurgte selv, om der var noget Haab.“

Der var ikke meget; hans engang saa vældige Kræfter ebbede bort i en uhyggelig Fart. Hvor meget end Doktoren prøvede paa at stimulere ham, hvor meget end Lloyd vilde kæmpe mod Fjenden, saa blev det ved at gaa tilbage med Bennett.

„Det er ogsaa Pokkers,“ sagde Doktoren, „at det lader til, han ikke selv bryder sig om at leve. Stod det til ham alene, var han nok død. Det er haardt at skulle frelse en Patient, som ikke selv har Lyst til at blive frelst. Hvis han vilde kæmpe for Livet, som han gjorde paa sin Rejse, saa skulde vi nok faa ham over det. Men paa denne Maa-
de —“ han trak opgivet paa Skuldrene.

Næste Aften henimod Kl. 9 satte Lloyd sig til at vaage hos Patienten, og Doktoren vilde lægge sig paaklædt paa Sofaen i et af Værelserne nedenunder. Lloyd havde Ordre til at tilkalde ham, hvis der indtraadte nogen Forandring i Patientens Tilstand.

Men da Doktoren famlede sig ned over den mørke Trappe, var han lige ved at snuble over Adler og Kamiska. Adler sad paa et af Trappetrinene og Hunden ved Siden af ham, de var begge krøbne sammen dør i Mørket, og sad lysvaagne og holdt Vagt og lyttede efter hver Lyd, som kom fra det Værelse, hvor Bennett laa.

Adler rejste sig og bukkede, da Doktoren gik forbi.

„Gaar det ikke lidt bedre nu?“ hviskede han.

„Der er ingen Forandring,“ svarede den anden barskt. „Han kan blive rask om tre Uger, og han kan dø inat; der har De Beskeden. De ved akkurat lige saa meget om det som jeg. Den forbandede Hund!“

Han var kommen til at træde paa Kamiska, som heltemodigt afholdt sig fra at hyle, og saa gik han videre.

Adler satte sig ned igen med stor Forsigtighed, for at Trappen ikke skulde knage. Han tog Kamiskas Hoved mellem sine Hænder og vuggede sagte frem og tilbage.

„Hvad skal vi dog gøre, lille Hund?“ hviskede han.

„Hvad skal vi gøre, hvis vores Kaptajn skulde — hvis

han ikke — “ han kunde ikke finde Ordene. Kamiska satte sig igen ved Siden af ham, og de fortsatte deres stille Natte-vagt.

Og ikke halvtredsindstyve Skridt derfra lød en uafbrudt hastig Strøm af Ord med en sagte monoton Stemme.

„Det er rigtigt, Slæde Nr. 2. Nu hænger alle Mand i. Det skal gøres. Fremad, fremad, videre fremad; fremad mod Syd, stadig mod Syd — Syd, Syd, — Syd! . . . . Saa, der har vi Isen igen. Det er den værste Blok, vi har mødt. Gaa op paa den! Bryd igennem, ellers skal jeg smadre Jer allesammen! Saadan, det gik! Jeg vidste jo nok, I kunde. Det skal nok gaa. Naa, næste Slæde. Afsted! Dobbelte Rationer i Aften til alle Mand — nej — halve Rationer, kvart Rationer . . . . nej tre Femtedele med Hundekød og en Skefuld Brændevin — mere faar I ikke, mere kan I ikke faa, Folk! Det er en ordentlig Kulde inat, — minus 38°. Idag har vi kun naaet en Fjerdingsvej. De har allesammen daarlige Fødder, og de er saa trætte — og saa sultne — og de fryser.“

Pludselig løftede Stemmen sig til et Klageskrig: „Min Gud, bliver vi dog aldrig færdige! . . . . Hys stille dør, hvad er det jeg hører? Hvem var det, der klynkede? Var det Ward Bennett? Ingen maa klynke, hvordan det saa gaar. Tag det som Mænd. Vi slaas, til vi falder, men vi klynker ikke. Var der nogen, der sagde, at der var Hvalfangere paa den anden Side af Isflagen? Det er Løgn. Videre, videre, videre mod Syd — nej ikke mod Syd, mod Nord, mod Nord! Vi skal naa det, det skal lykkes os, vi er der snart, Folk, afsted, afsted! Jeg sværger Jer til, at denne Gang skal vi naa det, bare en lille Anstrængelse endnu, Folk! Vi er der næsten! Hvad er Højden? Fem og firs tyve — sex og firs.“ Hans Stemme hævede sig: „Videre, Folk, videre, vi er der snart! Syv og firs — otte og firs — ni og firs fem og tyve!“ Han rejste sig op i Sengen. „Ni og firs, tredive — ni og firs fem og tyve.“ Pludselig brølede han: „Halvfemsindstyve Grader! Ved Gud, det er Polen!“

Saa sank hans Stemme ned til en utydelig Mumlen.

Lloyd stod ved hans Side og tvang ham blidt til at lægge sig ned. Men bagefter skælvede hun af uendelig Medfølelse. Han var saa ynkeligt svag. Hun, som var en Kvinde, hun

kunde tvinge denne Mand blot ved at lægge sin Haand paa hans Bryst, og han havde engang haft saa vældige Kræfter.

Pludselig begyndte han forfra. „Hvor er Ferriss? Hvor er Richard Ferriss? Hvor er Næstkommanderende paa Nordpolsexpeditionen Freja?“

Han tav igen og blev liggende stille, kun de dirrende Hænder bevægede sig uroligt. Saa raabte han:

„Nu raaber jeg Navnene op!“ Hurtig og sagte begyndte han at raabe Navnene op paa alle Skibets Mænd og Officerer og gav selv Svarene.

„Adler — her; Blair — her; Dahl — her; Fishbaugh — her; Hawes — her; Mc Pherson — her; Muck Tu — her; Woodward — her; Kaptajn Ward Bennett — her; Dr. Sheridan Dennison — her; Næstkommanderende Richard Ferriss —“ Intet Svar. Bennett ventede et Øjeblik, saa gentog han: „Næstkommanderende Richard Ferriss —“ han tav igen, men et Øjeblik efter raabte han i vild Angst: „Næstkommanderende Richard Ferriss, svar, naar der bliver kaldt!“

Saa begyndte hans omtaagede Forstand at huske noget andet:

„Adler — her; Blair — døde af Overanstrengelse ved Point Kane; Dahl — her; Fishbaugh — døde af Sult undervejs til Koluychin Bugten; Hawes — døde af Feber ved Cap Kameni; Mc Pherson — kunde ikke følge med og maatte efterlades; Muck Tu — her; Woodward — døde af Sult; Dr. Sheridan Dennison — frosset ihjel ved Kolyuchin Bugten; Næstkommanderende Richard Ferriss — dræbt af sin bedste Ven, Kaptajn Ward Bennett!“ Den sidste Sætning gentog han atter og atter, han raabte højt: „Richard Ferriss, Richard Ferriss!“ og saa fortsatte han sagte: „Dræbt af sin bedste Ven, Kaptajn Ward Bennett!“ Under tiden var det, som om det kun var Synet af Ferriss, der pinte ham, han raabte Navnene op og svarede „her“ for hvert Navn. indtil han kom til Ferriss; saa svarede han ikke, men lidt efter raabte han flere Gange i en fortvivlet Tone: „Richard Ferriss, svar, naar der bliver kaldt —“ Pludselig skreg han med rystende Stemme: „For Himlens Skyld, Dick, svar, naar der bliver kaldt!“

Timerne gik. Klokken slog ti, saa slog den elve. Kl. 12

tog Lloyd Temperaturen (som var steget stærkt) og kom ny Is i Isposen. Bennett laa stadig og mumlede i Vildelse, kaldte paa Ferriss, bønfuldt ham om at svare eller gentog Ordene: „Næstkommanderende Richard Ferriss, dræbt af sin bedste Ven, Ward Bennett,“ med et saadant Udtryk af hjertesående Fortvivlelse, at Taarerne mer end engang strømmede ned ad Lloyds Ansigt.

„Richard Ferriss, Richard Ferriss, svar, naar der bliver kaldt; Dick, hør dog Gamle, hvorfor svarer du ikke, kære Ven, naar jeg kalder paa dig? Hvorfor kommer du ikke og siger: „Det er i Orden.“ Ferriss, Ferriss, svar dog, naar jeg kalder . . . . Dræbt af sin bedste Ven . . . . i Kolyuchin Bugten — død, og det var mig, som gjorde det . . . videre, Folk; det skal gøres; idag sner det, og hele Isen er brudt op . . . . Næste Slæde frem. Videre med Nr. 4; der har vi Skrueisen igen; jeg skal smadre Jer allesammen! Videre med Nr. 4 . . . . Lloyd Searight, hvad gør De her?“

Paa et Øjeblik havde Stemmen skiftet fra en forvirret Mumlen til tydelige Ord. Overgangen var saa pludselig, at Lloyd, som stod med Ryggen til Sengen og søgte i sin Taske, drejede rundt om sig selv og saa' Bennett sidde ret op i Sengen og stirre paa hende med vidtaabne Øjne, hvor Forstanden var vendt tilbage. Et Øjeblik stod hendes Hjærte stille af Skræk. Dette pludselige Spring fra Febervildsens Mørke tilbage til Bevidsthedens Lys var som en Opstanden fra Døden, spøgelseagtig, skrækkindjagende. Hun kunde ikke beherske sig, kom til at ryste, og støttede sig et Øjeblik mod Bordet bagved sig.

Men paa Bennetts dødblege, hærgede Ansigt med det fremspringende Underparti, den smalle, vigende Pande og det oplejede Skæg gik Udtrykket af vaagnende Forstaaelse hurtigt over til en dødelig Angst og Forfærdelse.

„Hvad gør De her, Lloyd?“ raabte han.

„Hys,“ sagde hun hurtigt og gik hen til Sengen, „først og fremmest maa De ikke sidde op, læg Dem nu ned igen og ti stille. De er meget syg.“

„Det ved jeg, det ved jeg nok,“ svarede han træt. „Jeg ved godt, hvad det er. Men De maa ikke være her. Hvert Øjeblik, De bliver i dette Værelse, er farligt for Dem. Jeg forlanger, at De skal gaa. Forstaar De — lige straks! Kald paa Doktoren. Kom ikke hen til Sengen,“ sagde han op-

hidset og prøvede paa at holde sig oprejst. Han trak Vejret hurtigt, hans Øjne skinnede. Skrækken og Sindsbevægelsen havde vakt alle hans nedbrudte Sanser tillive igen.

„De dør, hvis De bliver her,“ sagde han næsten aandeløst. „Ud af Stuen!“ kommanderede han. „Ud af Huset! nu er det mit Hus; det er mig, som bestemmer her — forstaar De? Nej, nej,“ raabte han, da Lloyd lagde Hænderne paa hans Skuldre for at tvinge ham til at lægge sig ned.

„Rør mig ikke! Gaa bort fra Sengen!“

Han prøvede paa at trække sig tilbage fra hende. Saa gjorde han pludselig en mægtig Anstrængelse, og det lykkedes ham at rejse sig op, trods hendes Modstand.

„Jeg skal nok faa Dem ud,“ erklærede han; han stred mod Lloyds Tag i hans Skuldre og greb hende om Haandleddene. Hans Ophidselse var saa intens, hans Lidenskab saa stor, at han næsten var paa Randen af Vildelsen igen.

„Hører De ikke, hører De ikke! Ud af Stuen!“

„Nej,“ sagde Lloyd roligt, „nu maa De lægge Dem ned og prøve paa at sove. Denne Gang faar De mig ikke til at gaa.“

Han greb fat i hende med den ene Arm, støttede den anden mod Sengens Hovedgærde og slyngede hende fra sig af al Magt.

„Bliv borte fra mig, siger jeg, bliv borte! De skal gøre, hvad jeg siger. Jeg har altid faaet det, som jeg vilde, og det gør jeg ogsaa nu. Det kan De være vis paa. De — De —“ han stønnede af Anstrængelse under Kampen, skamfuld over sin Svaghed, grænseløs ydmyget over, at hun saa' den. „Jeg — De skal — De vil tvinge mig til at bruge Magt. De skulde ikke lade det komme saa vidt.“

Lloyd tog roligt begge hans Haandledd i sin ene Haand, og medens hun støttede hans Ryg med den anden Arm, lagde hun han ned paa Puden igen, som om han havde været et Barn.

„Jeg er — jeg er en lille Smule svag for Øjeblikket,“ sagde han stønnende efter Anstrængelsen, „men hør nu, hvad jeg siger, Lloyd. Jeg véd, at De ikke kan lide mig mere, men jeg beder Dem, gaa — gaa Deres Vej med det samme.“

„Nej.“

Hvor Skæbnen dog havde drejet Hjulet underligt. Paa

saa kort en Tid var deres Stilling til hinanden bleven den modsatte af, hvad den før var. Nu var det hende, som var stærk, og ham, som var svag. Det var hende, som vandt, og ham, som tabte. Det var hende, som triumferede, og ham, som blev ydmyget. Det var ham, som bønfuldt, og hende, som sagde nej. Det var hendes Vilje og ikke længer hans, som skulde gaa sejrrig ud af Kampen.

Nederlaget kunde ikke være mere fuldstændigt! Selve den Ting, han havde kæmpet saa fortvivlet for at undgaa, og for hvilken han havde opgivet Ferriss — den Fare, Lloyd udsatte sig for — se nu kun! den havde det hemmelighedsfulde Hjul nu drejet tilbage, og nu stod det ikke i hans Magt at forandre det.

„Aa nej!“ raabte han, „har jeg da ikke nok paa min Samvittighed i Forvejen. Ferriss og hans Død! Vil De da tvinge mig til ogsaa at bringe Deres Liv i Fare efter alt, hvad jeg har gjort? De maa ikke blive her!“

„Jo, jeg gør,“ svarede hun.

„Jeg befaler Dem at gaa. Huset er mit. Send Doktoren op til mig. Hvor er Adler?“ Saa besvimelede han.

Et Par Timer senere, da det begyndte at blive Dag, og Bennett sov roligt efter de søvndyssende Midler, han havde faaet, sad Lloyd foran det lille Bord ved Vinduet med Haanden under sin Kind, tankefuld, og fraværende og stirrede uden at se ud mod Daggyret, som rødmede over Æbletræerne i Frugthaven.

Vinduet stod akkurat saa meget aabent, at der kunde komme frisk Luft ind i Værelset. Hun sad længe ubevægelig, kun engang imellem strøg hun det tunge, bronze-røde Haar bort fra Pande og Tindinger. Alle Evner til at tænke, alle de smaa Hjul i Hjærnen, som greb ind i hverandre, tabte efterhaanden i Styrke og Hastighed. Hun begyndte at føle istedetfor at tænke. Medens hendes Tanker svandt hen i en vis behagelig Sløvhed, syntes en svag, uformet, ukendt Bevægelse at stige op paa Overfladen. Det var ikke længer Hjærnen, der virkede. Hvad var det da? Var det Hjærtet? Hun kunde ikke forklare denne nye Stemning, den var endnu altfor forvirret og ubestemt. Hun følte en sød Bevægelse, men hun kunde ikke sige, om hun var dybt bedrøvet eller uendelig glad; hun smilede, og alligevel var de mørkeblaa Øjne tilsløret af Taarer.

Hun syntes, hun havde kæmpet en lang haard Kamp eller snarere en hel Række Kampe; som om hun meget længe havde vandret om i en skummel, underjordisk Labyrinth men nu endelig var kommen ud af den og saa Stjærnerne igen. Hun følte en skælvende Glæde, en dyb Æmhed for alt, hvad der var ret og sandt og godt, Glæden ved Livet vendte tilbage. Dagen gryede straalende over hele Verden, og Glans og Lys og Varme strømmede ud over hendes Liv. Natten havde været stille og mild, men nu begyndte den første, lette Morgenbrise at bevæge Træerne, Græsset, Blomsterne og de tættede duggede Buske ved Vejen, og Luften var fuld af Duft fra Mark og Skov og Have. Glæden ved Livet og Glæden ved alt det, der er mere end Livet og mere varigt, det der ikke svigter eller svinder bort, skød pludselig op i hende som en Velsignelse, en Bevægelse, noget mystisk og vidunderlig. Det var et af den Slags Øjeblikke, hvor man kan haabe alt, tro paa alt, og udholde alt.

Hun holdt Vejret og lyttede — efter noget, hun ikke vidste, hvad var. Nu havde hun atter den gamle Følelse af, at en stor Lykke nærmede sig, den samme Følelse, hun havde haft en anden Morgen, da Dagen gryede, i et andet Værelse, hvor hun ogsaa kæmpede mod Fjenden. Men nu var det en større Fjende, hun skulde bekæmpe, Morgen gryede over en større Dag, og den største Lykke i Verden kom til hende. Hvordan det var sket, vidste hun ikke. Øjeblikket var ikke til at tænke eller overveje. Hun syntes, hun hørte Susen af store Vinger i Luften omkring sig, hun syntes, et straalende Lys brød frem, hun syntes, der klang en dejlig Musik.

Men hun saa' ikke Lyset, hun hørte ikke Musikken. Glansen og Tonerne kom fra hende selv, inde fra hendes Sjæl. Hendes Tanker stod stille. Kun Hjærtet levede i denne vidunderlige Sommermorgen, og det var i hendes Hjærte, at Lyset skinnede, og Tonerne lød. Den Kærlighed, hun havde troet død for bestandig, sad nu atter sejrende og lykkelig paa sin Trone og sang til Akkompagnement af Musikken i hendes Sjæl, lyste og straalede i den gryende Dag.

Skulde Bennett dø? Det Spørgsmaal skød pludselig op i hendes Sind, truende, skrækindjagende, som et hæsligt Spøgelse, som hun skælvende gøs tilbage for. Lyset, den

guddommelige Straaleglans, som havde gydt sig ud over hende, kastede nu en skrækkelig Skygge foran sig. Bag Musikken hørte hun Torden. Sorgen fulgte hendes genfundne Lykke i Hælene. Den gamle Fjende, som hun engang havde troet, hun var færdig med, var vendt tilbage. Den sad igen og lurede paa hende i alle Kroge. Den listede sig om bag hende, rede til at springe frem, kaste sig over hende, gribe hende om Halsen med kolde Fingre og dræbe hende, knuse hende under en Sorg, som hun vidste, hun ikke kunde leve med. Nu elskede hun ham af hele sit Sind og al sin Evne; hvor kunde det nogensinde have været anderledes? Han tilhørte hende, — og hun? Hun levede jo kun ved ham, hun følte sig saa fast bunden til ham, som om hun havde været en Del af ham. Hun forstod bogstavelig ikke, hvorledes hun skulde kunne leve, hvis han døde. Hun syntes, at med hans Død vilde noget, der laa til Grund for hele hendes Tilværelse, skille sig ud fra hende og tage al Evne til at leve med sig. Men det vilde kun være en Lettelse. Tanken om Tiden efter hans Død, om Livets uendelige Ensomhed uden ham, var saa rædselsfuld, at hun ikke troede, hendes Forstand kunde bære det.

„Lloyd.“

Bennett var vaagnet og laa og saa paa hende i feberagtig Angst. „Lloyd,“ gentog han, og hans engang saa dybe og myndige Stemme skælvede ynkeligt. „Jeg havde Uret, jeg beder Dem om at blive. Gaa ikke fra mig.“

I næste Øjeblik laa Lloyd paa Knæ ved hans Seng. Hun greb en af de store, magre, senede og feberhede Hænder; „Aldrig, aldrig, min kæreste Ven, aldrig saa længe jeg lever.“

IX

Da Adler hørte Bennetts usikre Skridt paa Trappen og hørte Lloyd sige til ham, at det hastede ikke, og at han kun maatte tage et Skridt ad Gangen, drejede han sig hurtigt rundt fra Vinduet i Glasværrelset, hvor han havde staaet og set ud paa Frugthavens røde og gule Blade, som hvirvledes rundt i Oktoberblæsten, trak sin Herres Stol

tilbage fra Frokostbordet og blev staaende bag den med Øjnene stift fæstede paa Døren.

Lloyd aabnede Døren, og Bennett kom ind, støttende sig til Pitts. Øjeblikkelig stod Adler ret som en Soldat, der hører et Hornsignal, og da Bennett satte sig, skød han lempelig Stolen hen til Bordet og aabnede hans Serviet med et Sving, som om han foldede Fanen ud for Vinden. Pitts gik næsten lige strax, men Lloyd blev siddende og passede paa Bennett, medens han spiste Frokost, skænkede hans Mælk, smurte hans Smørrebrød og slog Hul paa hans Æg.

„Kaffe?“ sagde Bennett pludselig. Lloyd rystede paa Hovedet.

„Ikke i den første Ugestid.“

Bennett saa misbilligende paa et Glas Mælk, som Lloyd havde sat ved Siden af ham.

„Saadan noget Pøjt,“ brummede han. „Hvorfor ikke lige saa gærne lidt varmt Sukkervand og saa ikke mer. Lloyd, jeg kan ikke drikke det Tøjeri længer. Saa, det er ovenikøbet varmt,“ sagde han og satte Glasset fra sig med alle Tegn paa heftigt Mishag.

„Ja naturligvis er det varmt,“ sagde hun. „Koen blev bragt herhen specielt for din Skyld, og Drengen har lige malket den — og det er ikke noget Pøjt.“

„Pøjt, Pøjt,“ erklærede Bennett. Han tog Glasset og saa' hen paa hende.

„For din Skyld skal jeg drikke dette her Pøjt denne ene Gang til. Men jeg siger dig, det bliver sidste Gang. Du skal ikke bede mig om det mere. Nu har jeg drukket saa meget Mælk i de sidste tre Uger, at det vilde være nok til et Børnehjem i et helt Aar.“

Lige siden Bennett var begyndt at komme sig, havde han lavet denne Scene over det Glas Mælk, han skulde drikke hver Time, og hver Gang var han endt med at svælge det ned næsten i én Mundfuld.

Adler kom med Posten og Morgenaviserne. Der var tre Breve til Lloyd, og til Bennett var der en lille Bog om „De seneste arktiske Undersøgelser“, som hans Forlægger sendte ham samtidig med et Brev, hvori han skrev, at han antog, at Bennett, som den mest moderne Autoritet paa dette Omraade, maatte interessere sig for Sagen. I et Til-

læg til Bogen, som var sat senere ind, fandtes en kort Beskrivelse af „Freja“-Expeditionen og hans eget Arbejde. Lloyd lagde Brevene til Side, aabnede Avisen og sagde: „Nu læser jeg den, medens du spiser. Mangler du ikke noget? Drak du Mælken — al Mælken? I det samme opdagede hun, at Adler stod og klukkede af Latter bagved en Bakke, som han holdt op for Ansigtet, og med voxende Mistanke lænede hun sig frem og søgte paa Bordet. Bennett havde skjult Mælkeglasset bag Brødristen.

„Og saa er der kun drukket to Tredjedel af det,“ sagde hun. „Ward, hvor kan du nu være saa barnagtig?“

„Ja ja da,“ brummede han, og saa drak han ud uden videre Vrøvl.

„Nu skal jeg læse højt for dig, hvis du nu ikke mangler noget. Adler, vi kan vist godt lukke et af Vinduerne op, det er saa varmt udenfor.“

Medens han spiste sin Frokost, som bestod af ristet Brød, Mælk og Æg, saa' Lloyd Avisen igennem og læste højt for ham, hvad hun troede, kunde interessere ham. Snart opdagede hun en Artikel paa en hel Spalte om et Bureau-Telegram.

„Nu skal du bare høre!“ udbrød hun og fortsatte: „Der er kommet Telegram om, at Nordpolsdamperen „Curlen“ er ankommen til Tasiusak paa Grønlandskysten med atten Medlemmer af Duane-Pasans Expedition. Kaptajnen meddeler, at alt er vel, og Rejsen er forløbet heldigt. Han har isinde at tilbringe Vinteren i Tasiusak for at faa Hunde og grønlandske Slæder, som han tror har mere Modstandskraft mod den knudrede Is end de europæiske, og saa vil han drage videre med „Curlen“ om Foraaret, saasnart Smiths Sund bliver farbart. Dette bliver dog sandsynligvis senere, end Kaptajn Duane tror, da Hvalfangerne, som har været der de sidste Maaneder, meddeler om en usædvanlig tidlig Vinter og store Mængder af Drivis baade i selve Sundet og i Kane Basin. Det vil sige det samme som, at der forholdsvis sent bliver aabent Vand, og „Curlen“s Afrejse fra Tasiusak kan derfor godt blive meget forsinket. Autoriteter paa Grønlandsforskningens Omraade har udtalt deres Beklagelse af, at Captajn Duane har valgt at overvintre Syd for Cap Sabine, da Isen i Smiths Sund er ganske uberegnelig. Hvis Indsejlingen til Sundet skulde være spærret

af Is endnu saa sent som i Juli Maaned, hvilket paa ingen Maade maa siges at være umuligt, saa vil Captajn Duane blive nødt til at tilbringe endnu en Vinter i Tasiusak eller Upernivik og derved bruge sit Forraad og trække store Vexler paa sine Folks Taalmodighed.“

Lloyd tav, og de tav begge. Bennett slog Hul paa sit andet Æg.

„Naa?“ sagde hun endelig.

„Ja, svarede Bennett, „hvad kommer det mig ved altsammen.“

„Det er dit Arbejde,“ svarede hun næsten heftigt.

„Nej. Det er Duanes Arbejde.“

„Hvad mener du med det?“

„Nu kan han jo forsøge sig.“

„Men hvad vil du da gøre?“ udbrød Lloyd og saa indtrængende paa ham.

„Min kære Ven, jeg har forsøgt, og det lykkedes ikke.

„Nu“ — han trak ligegyldig paa Skulderen — „nu er jeg temmelig lige glad. Det interesserer mig ikke mere.“

„Det kan du ikke mene,“ sagde hun bestemt. Bag Bennetts Stol opfangede hun et Glimt af Adler, som havde taget Bakken under Armen og pantomimisk gav sit Bifald tilkende. Hun kunde se, at hans Læber formede Ordet: „Det var ret, saadan skal han have det. Gaa bare videre.“

„Desuden har jeg min Bog at skrive, og desuden er jeg Invalid, som sidder og drikker det bare Pøjt.“

„Er det din Mening at opgive det hele? Hele din Fremtid?“

„Naa ja, hvis det nu var min Mening. Hvad saa?“ Pludselig drejede han sig om imod hende. „Du skulde da netop ikke bede mig om at rejse. Vil du virkelig forlange det?“

Det gav et lille Sæt i Lloyd, og hendes Haand greb uvilkaarlig fast om hans, som laa tæt ved paa Bordet.

„Aa nej!“ udbrød hun. „Aa nej, det vil jeg ikke. Du har Ret. Nu er det ikke længer noget for dig.“

„Naa, det var da godt,“ sagde Bennett, som om Spørgsmaalet for bestandig var afgjort med det.

Lloyd tog sine Breve, og paa Damemanager skar hun Konvolutterne op med en Skildpaddes Haarnaal. Men medens hun sad og læste, begyndte Bennett at bevæge sig uroligt paa Stolen. Han saa' paa hende med rynket Pande, paa

det krusede, hvide Stof i hendes Kjole, paa Tørklædet, der var bundet fast om Halsen, paa de smaa Guldknapper i hendes Ærme, hendes Kinders mørke Rødme, hendes mørkeblaa Øjne og det kraftige, broncerøde Haar med de mange Smaakrøller. Saa sagde han pludselig:

„Adler, De kan godt gaa.“

Adler bukkede og trak sig tilbage.

„Hvem har du faaet Brev fra?“ indledte Bennett.

Lloyd satte Haarnaalen i sit Haar og svarede:

„Fra Dr. Street, fra Louise Douglas og fra Hr. Campbell.“

„Hum, ja saa, hvad skriver de saa? Dr. Street og Louise Douglas?“

„Dr. Street beder mig, om jeg vil tage en meget vigtig kirurgisk Pleje, saa snart jeg er færdig her, „en af de vanskeligste og interessanteste Operationer, han har foretaget“. Saadan skriver han. Louise skriver fire Sider, men det er kun Pjank.“

„Og Campbell?“ Bennett saa' paa det tredje, temmelig tykke Brev ved Siden af Lloyd. „Det lader til, at han har skrevet mere end fire Sider. Hvad siger han? Er det ogsaa „Pjank“?“

Lloyd strøg Haaret tilbage fra Tindingen.

„Hm — nej. Han siger ganske vist noget. Men det skal vi ikke tale om. Ward, jeg maa tage tilbage til Byen. Nu behøver du ikke mere at have Sygeplejerske.“

„Hvad skal det sige?“ Bennett rynkede Panden igen, og med en hurtig Drejning med Hovedet, som var ejendommeligt for ham, saa' han paa hende med det rigtige Øje.

Lloyd gentog, hvad hun havde sagt, og svarede paa hans Indvendinger:

„Nu er du næsten ganske rask, og det vilde ikke være rigtig — taktfuldt af mig at blive her blot en Time længere, end det er absolut nødvendigt. Jeg tager til Byen imorgen eller iovermorgen.“

„Men jeg forsikrer dig, jeg er virkelig stadig meget syg. Jeg er et stakkels, elendigt, ødelagt Vrag.“

Han anstrængte sig for at hoste hult.

„Der kan du selv høre, og inat havde jeg stærk Feber, og imorges havde jeg en løjerlig Smerte her“ — han gjorde

en svag Bevægelse i Retning af Brystkassen. „Jeg er bange for, jeg faar et Tilbagefald.“

„Snak. Jeg er ikke det mindste bange.“

„Ja ja da,“ svarede han, „saa tager jeg med — det er det hele. Du har vel ikke noget imod at se mig gaa ud i dette raa og klamme Vejr — med mine svage Lunger.“

„Dine svage Lunger. Hvornaar har du faaet det?“

„Ja, ser du, jeg tror sommetider, at mine Lunger ikke er videre stærke.“

„Nej virkelig, dit Skind, ja jeg kan tænke mig, at Klimatet var en lille Smule for nervestyrkende i Koluychin Bugten —“

„Hvad skriver Campbell?“

„Og Kosten var lidt for kraftig for dig —“

„Hvad skriver Campbell?“

„Og saa fik du vist ogsaa lidt for meget Motion —“

„Lloyd Searight, hvad er det, Hr. Campbell skriver i det —“

„Han spørger, om jeg vil gifte mig med ham.“

„Om du vil gi — gifte dig med ham. Naa, han er ikke bange for at være fræk.“

„Hr. Campbell er en overordentlig tiltalende og agtværdig Mand.“

„Ja, naturligvis, mig kan det jo ogsaa være det samme. Tag du bare til Byen og gift dig med Hr. Campbell. Bliv lykkelig. Jeg tilgiver Jer. Rejs kun og lad mig blive her og dø alene.“

„Jeg skal nok gaa, Hr. Bennett. Jeg haaber, De vil glemme, at De engang kendte en ulykkelig Kvin — Pige, hvis eneste Fejl var, at hun elskede Dem.“

„Rejs og send mig undertiden en Tanke, naar jeg gynger langt borte paa Bølgen, og fæld saa en stille Taare — hør, hvad vil du svare Campbell?“

„Kun det ene Ord: Kommer.“

„Lloyd vær nu alvorlig. Dette er ikke Spøg.“

„Spøg,“ gentog hun med hul Stemme. „Nej, det er virkelig en trist Spøg. Ak, havde jeg kun elsket ham med en Datters Kærlighed, saa vilde det have været bedre for mig.“

Pludselig greb hun ham om Halsen og kysede ham paa

Kinden og Munden, skælvende helt ud i Fingerspidserne, og hendes Stemning slog om til dyb, bevæget Alvor.

„Aa, Ward, Ward,“ sagde hun, „nu er al vor Ulykke og vore Sorger og Prøvelser forbi, og nu har vi endelig faaet hinanden og elsker hinanden, og alle de Aar, som skal komme, skal kun bringe os Lykke og føre os nærmere til hinanden.“

„Men der er noget, vi maa tale om, Lloyd,“ sagde Bennett lidt efter, da de igen kunde snakke fornuftigt sammen, „hvad vil du gøre med din Stilling? Du taler om min Fremtid, men hvad tænker du selv paa? Nu skal vi giftes, men jeg ved jo, hvor meget du har holdt af din Gærning. Det vil falde dig meget svært at opgive den. Jeg synes ikke rigtig, jeg kan bede dig om det. Nu fik du netop det Brev fra Dr. Street. Jeg ved jo, hvor du længes efter at faa saadan et interessant Tilfælde at pleje som det, han omtaler. Det vilde være meget egenkærligt af mig at forlange, at du skulde opgive dit Arbejde. Det er dit Livsværk, din Gærning, din Fremtid.“

Lloyd tog Dr. Streets Brev, holdt det fra sig i strakt Arm, rev det midt over og lod Stykkerne falde paa Gulvet.

„Saadan gør jeg med mit Livsværk.“

Da hun lidt efter trak sig tilbage fra ham, sagde Bennett meget alvorligt:

„Lloyd, elsker du mig?“

„Af hele mit Hjærte, Ward.“

„Og vil du være min Hustru?“

„Det ved du jo, jeg vil.“

Bennett tog det lille Hefte om „arktiske Undersøgelser“, som han havde faaet samme Morgen, og kastede det langt hen ad Gulvet — „saadan gør jeg med min Fremtid,“ sagde han.

Et Øjeblik sad de tavse og saa' hinanden lykkeligt ind i Øjnene. Saa trak Bennett hende tæt ind til sig, og hun lagde atter Armene om hans Hals og sit Hoved paa hans Skulder med et lille Suk af Tilfredshed og Lettelse og rolig Glæde over, at den lange, haarde Prøvelse nu var forbi, at hun ikke skulde møde flere Kampe, ikke flere vanskelige Situationer, ikke flere uafviselige Pligter. Nu havde hun lidt og sejret, nu havde hun faaet sin Belønning, nu skulde de lange, rolige, lykkelige Aar komme.

Lidt senere op ad Formiddagen tog Bennett sin daglige Middagssøvn; omhyggelig indhyllet i Shawler laa han i en lille Spanskrørs Flugtstol i Glassalen. Imidlertid havde Lloyd travlt i Haven med at plukke Blomster, som hun bagefter satte i Vand i en vældig stor Porcellainsvase i Bennetts Værelse. Pludselig viste Adler sig, fulgt af Kamiska. Adler tog Huen af.

„Jeg beder Frøkenen undskylde,“ sagde han og drejede Huen mellem Fingrene. „Jeg vil nødigt være paatrængende, og hvis jeg skulde være det, saa vil jeg bede Frøkenen varsko. Men hvad sagde han — eller sagde han noget — Kaptajnen. Jeg mener — i Morges om det med og rejse nordpaa igen. Jeg hørte, Frøkenen snakkede om det ved Frokosten. Frøkenen gjorde det storartet, det er netop saadan, man skal snakke til ham. Det kan jeg det nu slet ikke med, jeg har saadan en morderlig Respekt for ham. Jeg havde da aldrig tænkt mig, Kaptajnen vilde sige, at han vilde opgive det, og at han havde tabt. Men ser De, Frøken, jeg tror nu, der er noget galt fat med Kaptajnen i denne Tid foruden Feberen. Han er faldet af — det er, hvad han er. Frøkenen skulde bare have set, hvad han var for en Mand — før — deroppe i Isen. Det er nu hans Bestilling, det er det, Vorherre har sat ham til. Han er den eneste, som kan gøre det, og saa at se ham give sig for saadan en tredjearangs Sømand som Duane — saadan en Professor, som kun har sejlet i Kystfart og ikke forstaar sig mere paa Is — end Frøkenen — jeg bliver ganske syg, naar jeg tænker paa det. — Hvad skal der saa blive af Kaptajnen, hvis han opgiver det? Saa vil han sidde og kukkelure herhjemme som en anden Professor og skrive Artikler til Aviserne og Magasinerne, og kanske det er saa galt, at han ligefrem giver sig til at læse. Tænk Dem, kære Frøken, Kaptajnen — læse. Og medens han saa sidder hjemme og skriver og — Gud forbarme sig — læser, saa er der en anden, som ikke er en Femtedel saa dygtig som han, der gør hans Arbejde. Det vil ligefrem rent ud sagt knuse mit Hjærte, det vil det,“ udbrød Adler, „hvis Kaptajnen giver sig. Det er ikke nær saa slemt, hvis han ikke naar Polen, som hvis han ikke prøver paa det. Hvis saadan en Mand som Kaptajnen — eller saadan en Mand, som jeg troede, han var

— hvis han skulde trække sig tilbage og opgive, naar han godt kunde komme til.“

„Jamen, Adler,“ indvendte Lloyd, „jeg synes egentlig, at Kaptajnen, Hr. Bennett, har gjort, hvad han kunde. Tænk paa, hvad han har gennemgaaet. De kan da ikke have glemt Koluychin Bugten?“

Men Adler gjorde en utaalmodig Bevægelse med den Haand, som holdt Huen. „Faren spiller ingen Rulle, Anstrængelserne heller ikke, eller Liv og Død, ingen Ting i Verden spiller nogen Rulle. Det er nu engang hans Bestilling, den almægtige Gud har vel sat ham til det, og saa maa han gøre det. Har Frøkenen slet ikke noget og sige over ham. Kunde Frøkenen ikke snakke lidt fornuftigt med ham. Frøkenen maa ikke lade ham give sig. Han skal være en Mand og ikke en Professor!“

Da Adler var gaaet, satte Lloyd sig paa en lille Bænk ved Havegangen og lod Blomsterne falde ned i Skødet. Hun lænede sig tilbage og stirrede frem for sig, medens hun tænkte paa alt, hvad der var sket i de sidste Par Maaneder. Hvor Sommeren dog havde forandret alting for dem begge, hvor alting dog var kommet til at staa anderledes end før.

Pludselig og ganske uforberedt var disse to stærke, sikre og højtstræbende Mennesker tørnet sammen, Kvinde mod Mand, og Kvinden, som af Naturen var svagere, var bleven overvundet og ydmyget. En Stund havde hun syntes, at hun var uhjælpelig knust og aldrig vilde kunne rejse sig igen, hun havde syntes, at der var foregaaet en Omvæltning i hendes Liv og at, fordi hun engang havde svigtet, maatte hun blive ved at svigte — atter og atter, at hele hendes senere Liv maatte blive Nederlag paa Nederlag. Men en større Krise var fulgt lige efter den første — Kampen med hende selv, den haardeste Kamp af alle. Hun, som havde tabt i Kampen mod en Mands overlegne Styrke, hun havde sejret i Kampen mod det Onde, havde sejret over sig selv, havde været sand, hvor det vilde være let at være falsk, havde udsat sig for sine Kammeraters Fordømmelse, kun fordi hun ikke vilde lyve.

Hendes kortvarige, maaske indbildte Had til Bennett, som saa grusomt havde misforstaaet og ydmyget hende, det var forsvundet af sig selv. Saa var den Tid kommet, da den

lunefulde Skæbne havde vendt Stillingen om, da hun var den overlegne, medens han var den svage, da det var hans Tur at tabe, hendes at vinde. Hendes Nederlag var blevet fulgt af hans. Nu behøvede hun ikke længer at betragte ham som sin Herre. Og dengang hun havde set ham saa svag, saa sørgeligt ude af Stand til at sætte sig til Modvæрге blot mod det svageste Tryk af hendes Haand, da hun havde været nødt til ikke alene at se, men ogsaa at mildne hans Lidelser, da var hendes gamle Kærlighed vendt tilbage, fordi den ikke kunde dø. Da hun havde lært at sejre over sig selv, havde hun ogsaa lært at glemme sig selv, og hendes Arbejde, hendes Livsgærning, som hun før havde været saa stolt af, havde nu syntes hende en ringe Ting. Nu tilhørte hun ham, og hans Liv var hendes. Hun skulde nu — det følte hun — for Fremtiden være lykkelig ved hans Lykke, og hendes Stolthed vilde være Stoltheden over ham.

Men nu var det uventede hændt, at Bennett havde opgivet sin Fremtid. Medens han var Reconvalescent, havde hun ofte talt længe og alvorligt med ham, og dels gennem hans egne Beretninger, dels gennem det, hun selv havde sluttet sig til, havde hun kunnet følge de sjælelige Forandringer, han var undergaaet. Ogsaa han var bleven prøvet, ogsaa han havde gennemgaaet en Skærsild.

Af Natur, af Opdragelse og gennem det Liv, han havde levet, var Bennett en Mand, en haard, lidt brutal og egenkærlig Mand og i hvert Fald overordentlig arrogant. Han kendte ikke til Taalmodighed eller Medlidenhed med almindelig menneskelig Svaghed. Hans Hjærte var ufølsomt, hele hans Natur og Karakter var hærdet af alle de Stød, han havde givet, mere end af dem, han selv havde modtaget.

Saa var Ulykken kommet. Ferriss var død, og Bennetts Opdagelse af, at han, som aldrig kunde fejle, nu endelig havde gjort en stor og frygtelig Fejl, havde rystet hans Natur til Grunden. Det var kun Begyndelse; da der først engang var brudt Hul ind til hans Sjæls taagede Mørke, saa var Sansen for det menneskelige trængt derind, Samvittigheden tyngede paa hans Overlegenhed, Ædelmodighed og Forsonlighed kom i Stedet for Egenkærlighed, Blidhed i Stedet for den medfødte Brutalitet, al hans gamle

Stejlhed og Herskesyge gav Plads for en mild Overbærenhed.

Det var under Indflydelse af dette forandrede Syn paa Tingene, at Bennett havde aflagt den Bekendelse for Adler, som havde forbavset hans forrige Matros saa meget. Bennett havde ligesom Lloyd prøvet paa at bringe sig selv ud af en falsk Stilling ved at tilstaa og vise sig i sin sande Skikkelse for sine Kammerater. Uden at vide det, havde de begge brugt de samme Midler for at frigøre sig.

Saa var det, at Bennett havde besluttet at give Ferriss en stor og fremtrædende Plads i sin Bog, og give ham Æren for Expeditionen. Jo mere han beskæftigede sig med Ferriss' Heltmod, Klogskab og Dygtighed, jo mere blev hans Arbejde en Kærlighedsgærning, og jo mere traadte Tanken om ham selv i Baggrunden. Tilsidst — og det var maaske ikke den mindst vigtige Faktor i den Forandring, der var foregaaet med Bennett, — var han bleven syg, den stærke og egenraadige Mand var bleven svag som et Barn og kunde ledes med en Finger. Han maatte pludselig skifte Plads med den Kvinde, som han troede, han paa Bekostning af saa meget havde underkuet. Hans engang saa vældige fysiske Styrke var nu bøjelig i denne Kvindes Haand, hans ukuelige Vilje var saa magtløs som et Barns for en Kvindes rolige Sikkerhed, som stillede sig foran ham og overvandt ham, da han troede, den var brudt for bestandig. Bennett var gaaet ud af Ildprøven, rensset, mildnet og ydmyget og slaaet til Jorden af Sorg og unyttig Angst. Al Ærgerrighed var dræbt i ham. Hans gamle Trods og Fremfusenhed var slaaet over i sin Modsætning.

Her laa den store Forskel imellem dem. Lloyd havde opgivet sit Livsværk af Selvfornægtelse. Bennett havde opgivet sin Fremtid nærmest af Svaghed. Hos den ene var det Forsagelse, hos den anden Selvopgivelse. Det blev tilsidst dog Kvinden, der kom til at staa som den stærkeste.

Men var det da virkelig sandt, at hun var færdig med det hele. Var den sidste Strid kæmpet ud. Maatte hun ikke snarere tro, at Livet var en eneste lang Strid. Var det ikke hende, der burde vække hans sovende Ærgærrighed? Var det ikke dør, hendes Fremtid laa, at være den, der satte Mod i ham, opmuntrede ham, ansporede ham til at fuldende sit store Værk. Nu var det jo hende, der var stærkest.

Hvad var da hendes Pligt under disse forandrede Forhold? Adlers kluntede Ord stod i hendes Erindring. „Det er nu hans Bestilling,“ havde han sagt. „Gud den Almægtige har vel sat ham til det, og saa skal han gøre det. Lad ham ikke give sig, lad ham blive en Mand og ikke en Professor!“

Havde hun da saa megen Indflydelse paa Bennett? Kunde hun vække hans Mod og Foretagsomhed. Maaske — men hvad vilde det ikke sige for hende, som skulde blive tilbage for at vente, vente, vente — tre Aar, fem Aar, ti Aar — maaske for bestandig. Og nu netop i dette Øjeblik, da hun troede, hun endelig skulde blive lykkelig, da hun havde gjort sin Pligt, da de haarde Vanskeligheder var overvundne, da Kærligheden var vendt tilbage, og de rolige, uforstyrrede Dage syntes at ligge for hende, nu maatte hun tænke paa den frygtelige Tid imellem „Freja“s Afrejse og Expeditionens Hjemkomst, de søvnløse Nætter, Dagens frygtelige Ængstelse, den stadige Skuffelse mellem Haab og Fortvivlelse, den stille, skjulte Lidelse, den evige, jagende Angst for det, hun ikke kunde nævne for sig selv. Skulde nu Angsten komme ind i hendes Liv igen, Fjenden, som lurede og listede og stillede sig i Vejen for hende, som var i Hælene paa hende hver Time paa Dagen, som satte sig ved Siden af hende ved hendes Arbejde, fulgte med, naar hun gik ud, kom til hende i de søvnløse Nætter, listede sig frem til hendes Seng, rugede over hende i Mørket, strakte sine kolde Hænder nærmere og nærmere, viste sit frygtelige Ansigt tydeligere og tydeligere, indtil hun bukkede under for sin vilde Angst for det Slag, som vilde ramme hende, de Hænder, som vilde kvæle hende — og sprang ud paa Gulvet med et kvalt Skrig, drevet bort fra sit Leje med skælvende Hænder og strømmende Taarer.

Hun rejste sig pludselig, strakte Armene ud og knugede Hænderne sammen, saa Blomsterne faldt paa Jorden.

„Nej,“ hviskede hun, „det kan jeg ikke. Denne Gang er det mer, end jeg kan udholde.“

Men Adlers Ord lød for hende: „Faren spiller ingen Rulle, ingenting i Verden spiller nogen Rulle. Det er hans Bestilling.“

Hele Verden vilde sige det samme. Hun alene af alle de Tusinder, hvis Øjne var rettede mod Bennett, kunde ikke se. Hun havde Uret. Hun tilhørte ham, men han tilhørte

ikke hende. Verden vilde have ham, Verden kaldte ham bort fra hende til hans farefulde Værk. Kunde hun, kun fordi hun elskede ham, kun fordi hun var angst for hans Liv, staa imellem ham og hele Verdens Bifald, mellem ham og hans Gærning, mellem ham og Gud?

Hans Arbejde ventede paa ham. Han maatte tage det op som en Mand. Kampen maatte kæmpes. Den uhyggelige Fjende dør langt oppe mod Nord, oppe paa Jordens øverste Bue, paa Skulder, den uhyre, titaniske, ubarmhjærtige Fjende, som gemte sin Hemmelighed gennem Aarhundreder dybt inde i de tusind funklende Slyngninger, den skulde han nu møde igen. Uhyret, som vogtede over Skatten, skulde angribes igen.

Hans var Arbejdet, Kampen, Udfaldet, det aldrig svigende Mod.

Hendes Lod var Kvindens. Hun havde allerede begyndt, hun kendte til trofast Uselvskhed, Opofrelse, Taalmodighed, det Heltemod, som er det største af alle, som sidder med foldede Hænder, roligt, urokkelig under frygtelig Kamp og kun taaler, taaler, taaler. At anspore til Heltegerninger, store Haab og fast Vilje, og saa, medens Kampen staar, at sidde og vente i Stilhed paa Udfaldet — det var hendes Pligt, det var Kvindens Lod i Verden.

Lloyd havde en uklar Følelse af, at der var noget ømt og blødt inde i hendes Kærlighed til Bennett, som hun først i den senere Tid havde mærket, noget beskyttende, næsten moderligt. Det kom maaske af, at han nu var saa svag baade legemligt og aandeligt, eller maaske var det noget, som altid fandtes hos enhver god Kvinde, naar hun elskede dybt og alvorligt. Hun syntes, at hun som Kvinde var ikke alene stærkere end Bennett, men ældre, mere moden. Hun vidste, at hendes Natur var dybere end hans, og hun vidste, at hun var istand til at naa saa højt i Heltemod og Opofrelse, som han med al sin mandige Styke ikke alene aldrig vilde kunne komme, men som han ikke engang vilde kunne forestille sig. Det var Bevidstheden om, at hendes Natur var større og bedre end hans, der gjorde, at der i hendes Følelse for ham var noget af en Moders Følelse for sin Søn, en Søsters for sin yngre Broder. I hendes Kærlighed var der stor Ømhed og Højmodighed, en dyb, kvindelig Overbærenhed med hans Mangler og Fejl. Hun var den, der

skulde opmuntre ham. Hun var den, der skulde genopvække hans gamle, knækkede Energi, som ikke alene skulde gøre ham stærk igen, men skulde føre hans Kræfter og hans Vilje ind paa de Veje, der var bestemt for ham.

Lloyd gik tilbage til Glasverandaen og fandt Bennett lige vaagnet af sin Middagsøvn. Hun trak Tæpperne bedre over ham og ordnede Puderne under hans Hoved, og saa satte hun sig paa Hovedtrappen.

„Fortæl mig lidt om denne Kaptajn Duane,“ begyndte hun. „Hvor er han henne for Tiden?“

Bennet gabede og gned sine Øjne.

„Hvad er Klokken? Jeg maa jo have sovet en hel Time. Duane? Ja — du læste jo selv, hvad der stod i Avisen. Jeg tænker, han er i Tasiusak.“

„Tror du, det gaar? Tror du, han naar Polen? Adler tror det ikke.“

„Naa — hvis han er heldig og finder aabent Vand, saa gaar det maaske.“

„Jamen, sig mig, hvorfor tager han saa mange Folk med? Det plejer man da ikke. Jeg forstaar mig en hel Del paa Nordpolsexpeditioner. Jeg har læst alt, hvad jeg kunde faa fat paa om den Ting, medens du var borte. Det er de smaa Expeditioner, som har gjort det bedste Arbejde. Hvis du nu rejser igen — naar du nu rejser igen — vil du saa tage lige saa mange Folk med? Jeg synes, du har skrevet et eller andet Sted, at sex-otte Mand var det bedste.“

„Ti burde være det højeste — men nu er det en anden, der skal gøre Forsøget. Jeg er færdig med det. Jeg har prøvet, og det gik ikke.“

„Gik det ikke? Hvad er det for en fiks Idé, du har med altid at tale om at tabe og opgive? Det kan være meget godt, at vi imorges sad og talte for Spøg om, at du skulde opgive din Karière; men jeg ved jo godt, at du kun altfor snart tager afsted igen. Jeg prøver paa at vænne mig til den Tanke.“

„Lloyd, jeg har jo sagt dig, at jeg er færdig med den Ting. Jeg tror ikke paa, at Polen kan naaes, og jeg interesserer mig ikke meget for, om den bliver naaet eller ej.“

Lloyd vendte sig pludselig imod ham med funklende Øjne. „Jamen det gør jeg,“ udbrød hun heftigt. „Det kan gøres, og det er os, Amerika, som skal gøre det.“

Bennett stirrede paa hende, forskrækket over hendes Heftighed.

„Denne engelske Expedition,“ vedblev Lloyd med blussende Kinder, „denne Duane-Parsonske Expedition,

Næsten hvert nyt Forsøg sætter Rekord for Højde. Den ene Nation efter den anden lister sig nærmere og nærmere Polen, for hvert Aar, der gaar, fordi hver ny Expedition benytter sig af de Erfaringer og Iagttagelser, den forrige har gjort. Der vil komme en Dag om ikke længe, da en eller anden Nation planter sit Flag deroppe. Hvorfor skulde det ikke være os, der gjorde det? Hvorfor skal vores Flag ikke være det første paa Nordpolen? Vi som har haft saa mange Helte, saa mange Søhelte, saa mange glimrende Førere, saa mange Opdagelsesrejsende — Stanley, Farragut, Decatur, De Long, Lockwood — vi maatte jo skamme os for hele Verden, hvis en anden Nation skulde komme før os — Norge eller Frankrig eller Rusland eller England — skulde benytte sig af vore Erfaringer, følge efter der, hvor vi har vist Vej!“

„Ja, det er ganske sandt,“ indrømmede Bennett. „Det vilde være en stor Hæder for os, maaske den største af alle, og engang — jeg — naa ja, jeg har ogsaa haft min Ærgærrighed. Men det er altsammen anderledes nu. Der var noget, der blev ødelagt i mig dengang da — Dick — da — jeg — da — lad bare Duane gøre Forsøget. Han gør nok, hvad han kan. Jeg véd, det er umuligt, og lykkedes det alligevel for ham, skulde jeg være den første til at sende et Lykønskningstelegram. Lloyd, jeg forsikrer dig for, jeg bryder mig ikke om det. Jeg har tabt Interessen for det. Jeg tror det er min Straf. Jeg er gaet ud af Spillet, udenfor Numrene. Jeg er færdig.“

Lloyd rystede paa Hovedet.

„Det tror jeg ikke — det kan jeg ikke tro.“

„Vil du da saa gjerne have, at jeg skal rejse efter hvad der nu er sket?“ sagde Bennett. „Vil du virkelig overtale mig til det?“

Lloyd vendte sig bort og lænede sit Hoved mod en af Verandaens Søjler. Hendes Øjne blev slørede, og Graaden sad hende i Halsen. Ak, Livet var ikke let for hende. Karakterstyrke fjernede hende fra den Lykke, som alle de smaa

Gennemsnitsmennesker hvert Øjeblik opnaaede. Hvornaar skulde den dog ende, denne stadige Kamp mellem Lyst og Pligt, denne evige Forsagelse, denne Opgiven sig selv og sine kæreste Ønsker for Verden og hendes Pligt?

„Jeg véd ikke, hvad jeg vil,“ sagde hun træt. „Det lader til, at man ikke kan faa Lov til at være lykkelig — ret længe.“

Pludselig flyttede hun sig tæt hen til ham, lagde sit Hoved paa Stolearmen og tog hans ene Haand i begge sine og hviskede: „Men nu har jeg dig jo, saa lad komme, hvad der vil.“

Hun følte sig svag og træt. Hvad Glæde kunde hun have af, at Bennett gjorde sin Pligt, fortsatte sin Karière, blev en stor Mand? Det var ham, Bennett, hun elskede — ikke hans Storhed, ikke hans Karière. Hvad gjorde det hende, at hans Ærgærrighed var død, at andre og ringere skulde naa hans store Maal. Hvad betød Berømmelse og Hæder og Ære og Pligt ved Siden af det at holde hans Haand i sin og høre hans Stemme?

I November samme Aar blev Lloyd og Bennett gift. Ved Brylluppet var kun to Gæster tilstede. Det var Campbell og hans lille Datter Hattie.

Der gik nogle Maaneder, Julen var forbi. Indtil da havde Vinteren været usædvanlig mild, men i Januar faldt det ind med skarp Kulde og Storm af Nordøst. Lloyd og Bennett havde bestemt sig til at blive boende i deres nye Hjem i Medford. De brød sig ikke om at rejse, og Bennett var desuden nødt til at blive hjemme, fordi hans Bog skulde udkomme. Adler beholdt de hos sig. Han og Kamiska var uadskillelige Kammerater. Med lange Mellemrum fik de Besøg — Dr. Street eller Pitts eller nogle af Bennetts Venner. Men det store Rykind fra Foraaret og Forsommeren af Interviewere, Forlæggere og Folk, der vilde gøre Bennett glimrende Forslag, det var taget betydeligt af. Aviserne omtalte ham ikke længer, han fik ingen Breve mer. Naar der nu blev skrevet i Avisen om Nordpolsexpeditioner, saa handlede det altid om den engelske Expedition, som overvintrede paa Grønlandskysten. Hele den Verden, som havde tiljuble Bennett, da han kom hjem, og som maaske ikke ganske havde glemt ham, den tænkte nu ikke

længer paa ham, den var optaget af andre Ting. En anden Mand var gaaet ind i Folks Bevidsthed.

Men de to — Lloyd og Bennett — var paa alle Maader borte fra Verden. De havde frigjort sig for alle Forretninger. De stod udenfor og saa' Strømmen glide svulmende forbi, og i hvert Fald den ene af dem manglede Interesse for at følge dens Vej.

For en Tid var Lloyd fuldkommen lykkelig. Deres Liv gik ensformigt hen, intet skete. Nu havde hun endelig fundet de roligt glidende Dages uforstyrrede Lykke, som hun havde længtes efter. Dette skulde altid vare. Ensom og borte fra Menneskers Liv kunde hun lukke sit Øre for Støjen og Larmen fra den store Verden, som bruste langt borte, et eller andet Sted bag Bjærgene derude. Der gik næppe en Time, hvor hun og Bennett ikke var sammen. Lloyd havde taget sine Heste med til sit nye Hjem, Lewis var bleven Kusk hos dem, og i den første Tid, indtil Bennett fik alle sine Kræfter tilbage, gjorde de næsten daglig milevide Køreture sammen rundt i Landet.

En stor Del af Dagen opholdt de sig i Bennets Arbejds-værelse. Det var et stort tarvelig møbleret Værelse, der laa bagest i Huset. Gulvet flød med Papir; Bunker af Manuskrifter, Korttegninger, Optegnelser, slidte og bulede Tintæsker med Rapporter, Notebøger, Journaler og Logarithmetabeller laa stablede op paa Skrivebordet. En Bogkasse var stoppet fuld af Haandbøger og statistiske Bøger og Brochurer, Magen til den stod mellem Vinduerne, og en af Væggene var næsten ganske dækket af et mægtigt Landkort over Polarkredsen, hvorpaa der nøjagtigt var aftegnet den Vej, Freja havde taget gennem Isen mod Syd.

Der var ingensomhelst Prydelser i Værelset, Skrivebordet og to Stole var hele Møblementet. Malerier fandtes ikke. I Stedet for Fotografier og et stort Karton, som indeholdt Skibsbyggerens Planer og Overslag over „Freja“.

Fotografierne var tagne af Dennison under Expeditionen — der var et af „Freja“ skruet fast i Isen, et af Officererne og Mandskabet paa Fordækket, der var Wrangel Islands Kyst, Cap Kammeni, ejendommelige Isformationer, Billeder af Isen under forskellige Forhold og Varmegrader, af Skrueisen og Expeditionens daglige Liv, af Børnejagter,

af Folkene ifærd med at lave Slæder, af Hundene, af Bennett ifærd med at tage Observationer eller læse paa Vindmaaleren, og endelig ét, det sidste Billede af „Freja“, der var taget netop i det Øjeblik, da Skibet gik under for deres Øjne, medens dets isbelagte Boug rejste sig i Luften og Flaget vajede fra Masten.

Men paa Væggen ovenover Kartonen med Planerne hang et af Skibets Flag, et som Expeditionen havde brugt under hele Rejsen, — en falmet, laset Stump Tøj med Stjærner og Stribe.

Efter som deres daglige Liv nu antog sin bestemte Form, fik de ogsaa bestemte daglige Vaner. Saaledes lukkede de sig hver Dag efter Frokost inde i Bennets „Arbejdsværelse“, som han kaldte det, og Lloyd satte sig ved Skrivebordet. Hun havde gjort sig til hans Sekretær og forlangte at skrive efter hans Diktat.

„Se nu paa det Manuskript,“ sagde hun en Dag og bladede i noget, Bennett havde skrevet, „det er bogstaveligt talt den daarligste Haandskrift, jeg nogensinde har set. Hvad tror du egentlig, Sætterne faar ud af saadan noget? Det er ligefrem Hieroglyffer, skal jeg sige dig,“ sagde hun alvorligt og nikkede til ham.

Det var det ogsaa. Bennett skrev forbløffende hurtigt og førte Pennen med en rasende Kraft, saa det hændte ikke sjældent, at han stak Spidsen gennem Papiret; hans Skrift var fuldkomne Kragetæer, uordentlig, op og ned, ganske ulæselig. Lloyd havde tilsidst næsten puffet ham bort fra hans Plads ved Skrivebordet og taget Pennen ud af Haanden paa ham, idet hun sagde: „Rejs dig. Lad mig faa Stolen og Pennen. Saadan en Haandskrift er utilladelig.“

Bennett lod hende tyrannisere sig og protesterede kun for at have den Fornøjelse at skændes med hende.

„Det kan jeg lide! Gener dig ikke! Hvad har du at bestille i mit Arbejdsværelse, Mrs. Bennett? Du skulde hellere gaa ud og tage dig af Huset.“

„Ti nu bare stille,“ svarede hun. „Der er dine Optegnelser og Journalen. Sig mig saa, hvad det er, jeg skal skrive.“

Tilsidst blev det dem en Vane. Hver Dag satte Lloyd sig ved Skrivebordet med Pennen i Haanden og det højre Ærme smøget op til Albuen (som hun plejede, naar hun

skrev, og som Bennett fandt ubeskrivelig yndigt) og saa fo'r Pennen rask hen over Papiret. Han gik op og ned ad Gulvet med en Cigar i Munden og sine Notebøger i Haanden og dikterede ved Hjælp af de plettede, flossede og forrevne Blade, som var skrevne ved Morgengry, ved Midnatssolens Lys, ved Skæret fra de flakkende Tranlygter eller Lamper, som brændte med Hvalspæk.

Saadan tilbragte de lange, yndige Timer, medens Vinteren faldt paa, i Villaens fuldkomne Fred, tilbagetrukne og glemte mellem de nøgne, brune Marker og de bladløse Træer. Ingen forstyrrede dem. Ingen kom til dem. De vilde intet hellere, end at den Verden, de engang havde tilhørt, hvis Jag og febrilske Uro de begge kendte saa godt, skulde lade dem være alene.

Kun én skurrende Tone brød ind i Lloyds harmoniske Lykke. Bennett kunde ikke høre den, men for Lloyd klang den ustanseligt og blev stærkere og mere skærende, efter som Tiden gik. Lloyd vilde have været fuldkommen lykkelig, uden Mislyd, hvis et eneste Menneske ikke havde været.

Det var Adler. At han altid var ved Huset, følte ikke som nogen Bebrejdelse mod Bennetts Hustru, for han var samvittighedsfuld til det yderste med ikke at være paatrængende. Han havde den medfødte Takt, man undertiden finder hos enkelte, uudviklede Mennesker — især Søfolk —, og skønt han ikke kunde tænke sig helt at forlade sin gamle Kaptajn, saa havde han trukket sig meget tilbage, siden Bennett blev gift. Det var endogsaa sjældent, at han nu vartede op ved Bordet, for Bennett og Lloyd holdt mest af at spise Frokosten alene.

Men alligevel traf Lloyd ham undertiden, altid med Kamiska i Hælene. Hun overraskede ham, naar han stod og pudsede Messingbeslagene paa Døren eller bandt Sækkelærred om Rosenbuskene i Haven, eller naar han kom hjem fra Posthuset med Dagens Post, altid iført den samme uldne Hue, den gamle Pjækkert og Jerseytrøjen med Navnet „Freja“ paa Brystet. Han talte sjældent til hende af sig selv, og hvis hun tiltalte ham, gjorde han stram Honnør, slog Hælene mod hinanden og stod ret.

Men uden at vide af det spredte han Uhygge omkring sig, Lloyd saa' klart, at der hvilede en Sky af skuffede For-

ventninger over ham. Hun kendte godt Grunden. Lloyd var altfor højsindet til at føle nogen Vrede mod Adler. Men han var hende ikke ligegyldig. Han stod for hende som Indbegrebet af alt det, Bennett havde opgivet, hans Kariere, som var strandet paa Halvvejen, hans halvgjorte Arbejde, hans kun halvt naaede Maal. Var ikke Adler nu paa en Maade Bennett overlegen? Han havde kun én Tanke, ét Maal, et Haab, „at prøve om igen“. Hans Ærgærrighed var vaagen og levende; Soldaten stod rede, dør hvor Kaptejnen havde tabt Modet. Adler havde aldrig siden talt til Lloyd om, at Bennett skulde tage sig noget for. Nu lod det til, at han forstod — kunde sætte sig ind i, at naar Bennett først var gift — og med Lloyd — saa maatte han ikke længer vente af ham, at han skulde blive ved. Lloyd kunde mærke det paa hele hans Holdning og Væsen, og atter og atter sagde hun sig selv, at hun læste i hans Tanker som i en aaben Bog. Hun troede endogsaa at se en stum Bøn i hans Øjne, naar de en sjælden Gang mødtes, som om han betragtede hende som sit eneste Haab, den eneste Mulighed for at vække Bennett. Hun syntes, hun hørte ham sige:

„Har Fruen ikke noget at sige over ham. Kunde Fruen ikke snakke lidt med ham. Lad ham ikke faa Lov til at falde fra. Han skal være en Mand og ikke en Professor. Det er det eneste, der spiller nogen Rulle. Det er nu hans Bestilling. Den almægtige Gud har selv skabt ham til det, og han maa gøre det.“

Ja, Gud havde skabt ham til det, skabt Manden og vist ham hans Arbejde, og nu stillede hun sig imellem. Gud, Mennesket og Arbejdet — de tre Ting, hvoraf Verden bestod. Den Tanke kom stadig igen. Følelsen af hvad der var hendes Pligt vaagnede igen. Hun syntes, det var som om et eller andet vældigt Lokomotiv, som Himlen selv havde anvist den Vej, det skulde gaa, pludselig var gaet i Staa og stod og ødelagdes af Rust, og at hun var den eneste i hele Verden, som kunde sætte Maskinen igang og faa Toget til at løbe, hvorhen, vidste hun ikke, heller ikke hvorfor. Hun vidste kun, at saadan burde hun gøre. Hendes Beslutning blev fastere og fastere. Bennett maatte prøve igen. Men hun syntes, hendes Hjærte maatte briste af Sorg, og flere Gange vaklede hun i sin Beslutning.

Bennett vedblev at diktere om Expeditionen og kom til

Beretningen om Marchen mod Koluychin Bugten og endelig om den sidste Uge med alle dens Rædsler og Lidelser, Sult og Fortvivlelse, da Folkene døde en efter en i deres Soveposer og blev begravne under Isstykker. Da Bennet var kommet til dette Punkt, gjorde han ingen Tilføjelser eller Kommentarer, men medens Lloyd skrev læste han op af Journalen ubarmhjærtig tydelig, som det stod skrevet.

Lloyd havde nok tænkt sig, at Expeditionen maatte have lidt forfærdeligt, men Bennett havde aldrig rigtig villet gaa ind paa at fortælle om det. „Det var en slem Uge,“ sagde han bare, „og vi maatte slide ordentlig i det.“

Nu skulde hun endelig høre om, hvad der var sket, og alt hvad han havde lidt.

Bennett vandrede som sædvanlig op og ned ad Gulvet med Cigaren i Munden og den smudsige, lasede Journal i Haanden. Lloyds runde, bare Arm i det opsmøgede Ærme bevægede sig frem og tilbage paa Skrivebordet. I Opholdene i Dikteringen hørtes Pennen skratte paa Papiret. I Kaminin knitrede Ilden. Morgensolen strømmede ind ad Vinduet.

„. . . Heftig Storm fra Nordøst,“ gentog Lloyd og saa' op fra Papiret. Bennett fortsatte:

„Umuligt at gaa imod Stormen i vor udmattede Tilstand.“
Han standsede, for at hun kunde skrive færdig.

„. . . Maa blive her, til den lægger sig.“

„Har du det,“

Lloyd nikkede.

„Kogte Suppe paa det sidste Hundekød idag . . . Ikke mere tilbage.“

Der blev et Ophold, saa vedblev Bennett:

„Onsdag d. 1. December. — Alle Folkene bliver svagere og svagere . . . Metz falder slemt af . . . Sendte Adler ned til Stranden for at finde Tanglopper . . . vi fik omtrent en Mundfuld til Mands . . . til Aften fik vi en Skefuld Glycerin og varmt Vand . . .“

Lloyd lagde Haanden over Panden og strøg Haaret bort. Hun saa' ikke paa Bennett. Ligesom dengang i Parken paa den varme solstraalende Sommereftermiddag saa' hun i et Glimt Isen for sig. Hun saa' Kysten ved Koluychin Bugten — dens Urtids-Øde, dens flygende, støvfine Sne, Vinden, der ustandselig hylede som en Heksesabbath, og ka-

stede sig i vilde Spring fra Klippe til Klippe, vanvittig og utøjlet i sin frygtelige Dødsdans. Bennet sænkede Stemmen og blev alvorlig. Undertiden stirrede han tankefuldt og fraværende paa Bogen. Han saa' det sikkert ogsaa for sig.

Han fortsatte:

„Torsdag 2. December. — Metz døde i Nat . . . . Hansen døende. Stadig Storm fra Nordøst . . . . En stræng Nat.“

Lloyd skrev langsommere og langsommere. Linierne begyndte at flyde ud og danse for hendes Øjne.

Det var dette, hun skulde sende ham op til. Til dette umenneskelige Sted; til denne fortsatte Lidelse, hvor de døde langsomt efter mange Dages Sult, Overanstængelse og Dødskamp. Alt det skulde han møde igen. Hun skulde tvinge ham til det. Hendes Beslutning var tagen, hendes Pligt laa klart for hende. Nu kunde det ikke forandres.

„ . . . . Hansen døde tidligt imorges . . . . Dennison er snart færdig . . . .“

„Søndag d. 5. December: . . . . fandt imorges Dennison død mellem Adler og mig . . . .“

Synet blev klarere og tydeligere. Hun syntes, hun saa' det indvendige af Teltet og de overlevende af „Freja“s Besætning, som krøb rundt paa Stedet i det triste Halvmørke. Deres Haar og Skæg var langt, deres Ansigter sorte og smudsige, og Sulten havde i sin blodige Ironi gjort dem unaturligt oppustede og fede. Det var ikke længer Mennesker. Kun det dyriske var blevet tilbage efter Elendigheden.

„ . . . . altfor svage til at begrave ham eller blot slæbe ham ud af Teltet. Vi maa lade ham ligge her . . . . Fik vor sidste Skefuld Glycerin og varmt Vand. Andagt Klokken 5,30 Eftm. . . . .“

Det gik daarligere og daarligere med Lloyds Skrivning. Graaden trængte paa, hvor meget hun saa bed Tænderne sammen, Taarerne blændede hendes Øjne, men hun prøvede paa at tvinge dem tilbage, for at Bennett ikke skulde se, at hun græd. Hun skrev heltemodigt Sætningen færdig. Saa blev der en Pause.

„Ja — Andagt Klokken — jeg — jeg —“

Pennen gled ud af hendes Haand, og hun faldt sammen over Bordet med Hovedet paa den bare Arm, og den hef-

tigste Sorg, hun nogensinde havde følt, rystede hende igennem fra Hoved til Fod. Bennett kastede Journalen fra sig, sprang hen og tog hende i sine Arme og lagde hendes Hoved paa sin Skulder.

„Men Lloyd dog, hvad er det for noget — lille Ven. Jeg er ogsaa et Asen, at jeg læser saadan noget for dig. Det var i Virkeligheden ikke saa slemt som jeg siger, og saa se bare paa mig. Det er tre Aar siden, det skete. Det er jo overstaaet for længe siden.“

Hun løftede ikke Hovedet, men klyngede sig fastere til ham og svarede med brudt Stemme:

„Nej, nej, det er ikke overstaaet. Det bliver det aldrig.“

„Hys, sikke noget Snak,“ Bennett talte højrøstet, „nu maa du ikke tage dig det saa nær. Nu skal vi jo glemme det altsammen. Saa — nu siger vi Pokker ivold med Bogen. Det kan være nok for idag. Gaa nu ud og tag Hatten paa. Saa faar vi Hestene spændt for og kører ud. Og i Aften tager vi ind til Byen og gaar i Teateret.“

„Nej,“ sagde Lloyd og trak sig bort fra ham, medens hun tørrede sine Øjne, „saa svag maa du ikke tro, jeg er. Vi fortsætter vort Arbejde — dit Arbejde. Nu skal jeg nok tage mig sammen.“

Bennett tvang hende udendvidere ud af Stuen, gik selv bagefter og laasede Døren. „Vi skriver ikke et Ord mere idag. Tag Tøjet paa. Saa gaar jeg ud og siger til Lewis, at han skal spænde for.“

Men den Dag begyndte Forandringen. Lloyd tog sig sammen, og selv om hun undertiden led dybere end nogensinde, fik Bennett det aldrig at vide. Efterhaanden blev det hende klart, hvordan hun skulde bære sig ad. At gaa lige til Bennett og bede ham rejse, vilde ikke alene være unyttigt, men det vilde overstige endogsaa hendes Mod. Hun maatte overtale ham indirekte. Han skulde tro, at Ideen udgik fra ham. Det maatte se ud som om hans slumrende Energi vaagnede af sig selv.

Det krævede al hendes kvindelige Takt og medfødte Kløgt for at lykkes.

De genoptog deres daglige Liv, men der var indtraadt en Forandring. Der laa en svag, mystisk, uforklarlig Uro i Luften. Lloyd havde paataget sig et Hverv, og Dag for Dag, Time for Time arbejdede hun paa det i det skjulte. Nu var

det en tilfældig Bemærkning i Samtalens Løb, nu var det et Uddrag, hun havde fundet i en Avis eller et videnskabeligt Tidsskrift, og lagde frem, saa Bennett kunde finde det, naar han kom; saa var det et Udtryk i hendes Øjne, et betydningsfuldt Blik, naar hun saa' paa sin Mand, eller et begejstret Udraab om en eller anden Opdagelse, der var blevet gjort. Forsigtigt og umærkeligt gjorde hun ham opmærksom paa den Verden, hun troede, han havde fortaget, hun vakte hans Interesse for alt det, der før havde været hans, hun læste højt for ham, hvad andre havde skrevet, eller forfægtede Teorier, som hun vidste var gale og latterlige, for at faa ham til at imødegaa dem og beskæftige sig med dem.

En Morgen lod hun, som hun blev umaadelig forbavset, da hun aabnede Avisen, medens de drak The, og læste nogle Overskrifter højt, som slet ikke stod der.

„Ward, nu skal du høre! Polen endelig naaet. En norsk Expedition løser Nordpolens Gaade. Maalet naaet efter

„Hvad for noget?“ sagde Bennett skarpt og rynkede Panden.

„— efter Aarhundreders forgæves Forsøg.“ Lloyd lagde Avisen paa Bordet og prøvede paa at le.

„Tænk, hvis du nu læste det en Dag.“

Bennett faldt tilbage fra sin opskræmmede Stilling med en godmodig Brummen.

„Du gjorde mig ganske forskrækket. Jeg troede — jeg troede virkelig —“

„Gjorde jeg dig forskrækket? Hvad blev du forskrækket over? Hvad troede du?“ Hun bøjede sig ivrigt frem imod ham.

„Jeg troede — jeg — jeg troede at en eller anden Fyr, Duane f. Ex. —“

„Han er stadig i Tasiusak. Men jeg er vis paa, det lykkes ham. Jeg har læst en hel Del om ham. Han er energisk og dygtig. Hvis nogen skal gøre det, maa det være Duane.“

„Duane? Det kan der ikke være Tale om.“

„Ja saa en anden da.“

„Du sagde engang, at hvis din Mand ikke kunde gøre det, saa kunde ingen.“

„Ja, det er rigtigt, det kan jeg godt huske,“ svarede hun muntert, „men du — du er jo ganske færdig med den Ting.“

„Hum!“ brummede han. „Det er nu ikke, fordi jeg ikke nok tror, jeg kunde, hvis jeg havde Lyst.“

„Nej, det kunde du ikke, Ward. Det er der ingen, der kan.“

„Jamen du sagde jo lige, at du troede, en eller anden snart vilde gøre det.“

„Sagde jeg det? Ja, tænk nu bare, hvis du virkelig skulde til det en af Dagene.“

„Og tænk nu bare, hvis jeg aldrig kom igen.“

„Sikke noget Snak. Naturligvis kom du igen. Det gør de jo allesammen nutildags.“

„Det gjorde De Long ikke.“

„Jamen du er ingen De Long.“

Og Lloyd saa' med Fortvivlelse i Hjærtet, at Bennett var usædvanlig tankefuld og fraværende Resten af Dagen. Hun sagde ikke noget, og hun tog sig vel i Agt for at rive ham ud af hans Tanker. Hun lod ham være alene saa meget som muligt, men paa hans Skrivebord laa der ligesom tilfældigt en aaben Piece fra et eller andet geografisk Selskab med en Artikel om Muligheder for fremtidig Polforskning. Ved Aftensbordet afbrød Bennett pludselig en temmelig langvarig Pause med at sige:

„Det kommer altsammen an paa Skibet. Byg et Skib, som er stærkt nok til at modstaa Isens Tryk, saa bliver det hele en let Sag.“

Lloyd gabede og rørte ligegyldigt om i Theen, medens hun svarede:

„Ja, men du siger jo selv, at det er umuligt.“

Bennett rynkede Panden tankefuldt og trommede paa Bordet.

„Jeg vil vædde paa, at jeg kunde nok bygge ét.“

„Men det er jo ikke alene Skibet, det kommer an paa. Det er jo ogsaa Føreren. Hvem vilde du faa til at lede Expeditionen?“

Bennett saa' forbavset paa hende.

„Det vilde jeg naturligvis selv gøre.“

„Du? Jamen du har jo gjort dit Arbejde, du har prøvet.

Nu kan du jo nok være bekendt at blive hjemme og skrive din Bog — og — ja, saa maa du holde Foredrag.“

„Nej hør nu, Lloyd, kan du tænke dig mig paa et Katheder?“

„Det vilde jeg da hellere have, end at du skulde prøve paa at stikke Duane ud og slaas med Isen igen. Det vilde jeg da langt hellere end at vide dig nordpaa, oppe i Isen, hvor du skulde kæmpe dig frem mod Polen, føre dine Folk fremad og overvinde alle Hindringer, uden at give efter, uden nogensinde at tabe Modet, hvor du skulde prøve paa at gennemføre det store, umulige, og udsætte Livet blot for at kunne sætte et nyt Mærke paa et Kort. Ja, jeg vilde hellere se dig paa en Talerstol end paa Dækket af en Nordpolsdamper. Det ved du godt, Ward.“

Han saa paa hende.

„Jeg vilde ønske, jeg vidste, hvad du mener,“ mumlede han.

Vinteren gik, Foraaret gik, og i Juni Maaned blev det straalende Sommer. I de sidste Dage af Maj var Bennett bleven færdig med Bogen og var nu ifærd med et Tillæg. Deres daglige Liv gik omtrent som før. Adler var blevet et fast Inventar i Huset. I Begyndelsen af Juni fik Lloyd og Bennett en Gæst, det var Hattie Campbell. Hr. Campbell var rejst bort i Forretninger, og Lloyd havde indbudt den lille Pige til at bo en fjorten Dages Tid hos hende i Medford.

Det var en dejlig Sommer. Vejret var altid stille og varmt. Frugttræer og Rosenbuske, alle de overdaadige frugtbare Træer og Planter stod urørligt i Luftens stille Hav. Alle fjerne Lyde, Hanernes Galen, Fuglenes Sang og Vognenes Rumlen paa Vejen, Togenes Brusen forbi Stationen lød dæmpet og undertrykt. De lange, stille Sommerdage fulgte efter hinanden i en eneste uafbrudt Rækkefølge. Hele Dagen igennem hørtes Sommerens utallige, forskellige Lyde, Biernes dumpe Summen i Roserne og Syrenerne, Spyfluernes Svirren, Græshoppernes tørre, skærende Sang og undertiden en Faarekyllings Piben, naar Mørket faldt paa. Og hele Natten igennem kvækkede Frøerne i Hegnene og derude, hvor Markerne gik over i Enge, og fra Bjærgene mod Øst lød Børstesvalens ustanselige Kalden. Om Dagen strømmede Luften af Vellugt gennem

Varmen — Duft af Æbler og Planternes Saft og Græsset, som groede, Lugt af Køer fra Græsgangene i Nærheden, den skarpe Ammoniaklugt fra Stalden bag Huset, og fra Sydsiden af Bygningen kunde man lugte Malingen, der svedte og trak Blærer i Varmen.

Juli var meget varm. Ikke et Vindpust rørte sig, og Luften laa og dirrede af Hede under Solens lodrette Straaler. Alt Dyreliv var som uddødt, intet rørte sig. I Huset holdt de sig inde i de kølige Værelser for nedrullede Gardiner, med Tæpper paa Gulvet og bekvemme Gyngestole, og alle Vinduer stod aabne. Adler laa og døsede i sin Hængekøje, der var spændt ud mellem en Stolpe og et vildt Æbletræ i Skyggen bag Stalden. Kamiska laa udstrakt under Vandtrugget med hængende Tunge og stønnende af Hede. Søndagsstilheden hang i Luften — tung og trykkende. Ingen lagde Mærke til, hvad Tid paa Dagen det var. Ingen vidste, hvad Dag i Ugen, det var. Det var, som om denne Tid af Hede og uafbrudt Stilhed skulde vare hele Livet.

Men pludselig blev Stilheden afbrudt. En Morgen, en Dagstid efter at Hattie Campbell var taget tilbage til Byen, da Lloyd og Bennett sad og drak The i Glasverandaen, hvor alle Markiser var rullede ned, saa' de til deres Forbavselse Adler komme løbende ned ad Vejen mod Huset, og foran ham løb Kamiska og gøede heftigt. Adler var gaet ind til Byen for at hente Posten og Morgenavisen. Han holdt den aaben i Haanden, og saa snart han saa Lloyd og Bennett, viftede han med den og raabte noget til dem.

Lloyds Hjærte bankede stærkt. Der var kun ét, der kunde bringe Adler i en saadan Ophidselse, — det var den engelske Expedition; Adler bragte Nyheder om den, det stod i Avisen. Duane havde naaet Polen, havde arbejdet sig haardnakked frem i den forløbne Tid, medens Bennett —

„Han sidder fast i Isen! Han sidder fast i Isen!“ raabte Adler og rev Havelaagen op og for tværs over Græsplænen hen imod Huset. „Hvad sagde jeg? Hurra! Han sidder fast! Det vidste jeg nok! Det kunde jo enhver Skibsdreng have sagt sig selv. Duane sidder saa fast som en Skrue i Isen paa den anden Side Kane Basin. Her staar det alt sammen, Kaptajnen kan selv læse det.“

Bennett tog Avisen og læste højt, at „Regnsproven“ fulgt af et Kulskib, som skulde følge med til Kane Basins syd-

lige Grænse, havde naaet Kanalen ved Smiths Sund sidst i Juni. Men, som de havde frygtet, kom Foraaret sent det Aar. Den umaadelige Masse Is, som Hvalfangerne havde fortalt om, laa endnu og tilstoppede den smalle Passage, og den sidste Juni kunde „Regnspoven“ ikke komme videre. Den havde saa prøvet at bane sig Vej gennem en Vaage med det Resultat, at Isen lukkede sig bag den, og den sad fast. Det kunde ikke nytte at haabe paa, at den skulde komme løs før næste Sommer. Kulskebøden, som havde undgaaet Isen var vendt tilbage til Tasiusak med Beretning om Uheldet.

„Sikken en Skibsdreng! Sikken en Professor,“ raabte Adler med uendelig Foragt. „Der ligger han og driver i Tasiusak og venter paa aabent Vand, og saa kunde „Fram“ overvintre i to og firs — fire og tyve. Naa, nu er vi da af med ham til næste Aar, i hvert Fald!“

Da Lloyd og Bennett havde spist, lukkede de sig inde i Bennetts Arbejdsværelse og arbejdede i omtrent tre Timer videre paa det, de var begyndt paa den foregaaende Dag, en Tabel over Vandets Temperatur efter forskellige Lodninger. Afvejlende med Pennens Kradsen lød Bennetts Stemme, som dikterede:

„15. August — paa 2,000 Meter eller 1,093 Favne — minus 66 Grader Celsius eller 30, 81 Fahrenheit.“

„Fahrenheit —“ gentog Lloyd.

„16. August — paa 1600 Meter eller 874 Favne —“

„Otte hundrede og syv og fyrre Favne,“ gentog Lloyd, da Bennett holdt op at diktere.

„Eller — han er nu inde paa en gal Vej, skal jeg sige dig.“

„Hvad mener du?“

„Det er rent galt at prøve paa at komme frem dèr. „Proteus“ blev klemt inde og knust omtrent paa samme Sted, ... hm ....“ Bennett tyggede paa sit Overskæg. Saa vaagnede han pludselig og sagde: „Ja — det var disse Temperaturer. Hvorlangt kom vi? 874 Favne, minus 46 Grader Celsius.“

Om Eftermiddagen næste Dag, da de var lige ved at faa skrevet Tabellen færdig, blev der banket paa Døren. Det var Adler, og da Bennett lukkede Døren op, gjorde han Honnør og rakte ham tre Visitkort. Lloyd vendte sig om

fra Skrivebordet med Pennen svævende i Luften ved at høre et Udbrud af Forbavselse fra Bennett.

„De kunde gerne have sagt til i Forvejen, at de kom,“ hørte hun Bennett sige for sig selv. „Hvad kan de dog ville mig?“

„Hvem er det?“ spurgte Lloyd og gik hen til ham.

Bennett læste Navnene paa Kortene højt.

„Det er Tremlidge — Tremlidge fra „Times“; han udgiver Bladet — og Hamilton Garlock — han har noget at gøre med dette her geografiske Selskab — Præsident, tror jeg — og det der — han rakte hende det tredje Kort — det er en Ven af dig, Craig V. Campbell fra Hercules Staal-Kompagni.“

Lloyd saa forbavset ud. „Hvad mon de dog vil?“ sagde hun sagte og saa lidt forvirret op paa ham fra Kortet. Bennett rystede paa Hovedet.

„Bed dem om at komme her op,“ sagde han til Adler.

Lloyd trak hurtig Ærmet ned over sin bare Arm.

„Hvorfor netop her, Ward?“ spurgte hun.

„Skulde vi hellere have taget imod dem nedenunder?“ spurgte han og rynkede Panden. „Ja, det burde vi maaske, jeg tænkte ikke over det. „Nej bliv her,“ sagde han og trak hende tilbage, da hun gik henimod Døren. „Det er bedst, du ogsaa hører, hvad det er, de vil.“

Adler lukkede Døren op, og de tre Herrer kom ind — Campbell, sirlig, glatbarberet og med Handsker til Trods for Varmen; Tremlidge, Udgiveren af et af de største Dagblade i Byen (og for den Sags Skyld ogsaa i Landet); han gik med Monocle og bar en Straahat under Armen, og Garlock, Vicepræsident for et internationalt geografisk Selskab, en gammel Mand med smukt, hvidt Haar, der hang i Lokker ved Ørene, og en stor sort Silkesløjfe om den umoderne Halskrave. Uden at vide af det repræsenterede disse tre Mænd de tre store og fremskredne Faser af det nittende Aarhundredes Kultur — Videnskab, Handel og Journalistik — og hver var paa sit Felt meget fremtrædende.

Da de havde præsenteret sig for Fruen, stillede Bennett sig igen foran Kaminen og lænede sig op til den med Hænderne i Lommen. Lloyd sad lige over for og støttede Armen paa Skrivebordet. Bag hende paa Væggen hang det store Kort over Polarregionen. Tremlidge sad i en

Bambussofa i Baggrunden af Stuen med Armene paa Knæerne og bankede sagte i Gulvet med sin tynde Stok, Garlock sad sunken ned i en vældig Lænestol og lænede sig bekvemt tilbage i den med Benene overkors og vippede med Foden, Campbell stod bagved ham og trommede nu og da med den ene Haand paa Stoleryggen, medens han talte til Bennett over Garlocks Skulder, og af og til vendte han sig om til Tremlidge for at faa Tilslutning til sine Ord.

„Naa, Hr. Bennett, De fik vel Telegrammet?“ begyndte Campbell.

Bennett rystede paa Hovedet.

„Nej,“ sagde han lidt forbavset, „jeg har ikke faaet noget Telegram.“

„Det var da underligt,“ sagde Tremlidge. „Jeg telegraferede for tre Dage siden og spurgte, om De vilde tage imod os. Der kan ikke have været noget ivejen med Adressen. Jeg telegraferede: Adresse Dr. Pitts. Er det ikke rigtigt?“

„Saa er det nok derfor, det er gaaet galt,“ svarede Bennett. „Det er Dr. Pitts' Hus her, men han bor her ikke for Tiden. Telegrammet er formodentlig gaaet til hans Kontor i Byen og sendt efter ham. Han er ikke hjemme for Øjeblikket, han er vistnok paa Rejse. Men — nu er De jo kommet. Saa kan det ogsaa være det samme.“

„Ja,“ svarede Garlock og saa' hen paa Campbell. „Vi er kommet, og vi vilde gerne tale lidt med Dem.“

Campbell rømmede sig. Det var øjensynlig ham, der skulde føre Ordet.

„Ja ser De, Hr. Bennett, jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal begynde, saa jeg bliver nødt til at begynde med Begyndelsen. Tremlidge og jeg hører til den samme Klub inde i Byen, og vi har haft en hel Del med hinanden at gøre i den sidste halve Snes Aar. Vi ser velvilligt paa hinanden. Jeg tror ikke, at han sælger sine ledende Artikler, og han tror ikke, at der er Blærer i mit Staal. Vi samstemmer i mange Ting. Tremlidge mener, at en Journalist kan være foretagsom og alligevel hæderlig, og han prøver paa at handle derefter, og jeg er bange for, at jeg ikke vilde gøre et Tilbud paa Brobjælker, som var under det, det vilde koste at lave dem godt. Tremlidge og jeg er uenige i politisk Henseende, vi ser forskelligt paa kommunale For-

hold, vi hører til forskellige Kirker, vi bliver ikke enige om Skolevæsen, Toldtarif, Udvandring, og det skal Himlen vide, om Kapital og Arbejde, men vi tør nok sige, at vi har mange sociale Interesser, og vi er stolte af, at Vorherre har givet os Lov til at blive født i de Forenede Stater, vi har vistnok ogsaa en Del flere Penge, end Henry George vilde synes om. Det, jeg vilde sige," sagde Hr. Campbell og rettede sig, som om han nu kom til det egentlige Punkt i Talen, „var, at den Gang De kom hjem, Hr. Bennett, saa var det, som De nok kan tænke Dem, det eneste Samtaleemne paa Gaden, i Klubberne, paa Redaktionskontorerne, overalt og allevegne. Tremlidge og jeg traf hinanden i Klubben Ugen efter, og jeg husker tydeligt, at vi talte længe og meget alvorligt om Deres Arbejde og om Nordpolfekspeditioner i Almindelighed.

Vi opdagede med ét, at her var der endelig engang noget, vi var enige om, noget vi begge interesserede os overordentlig meget for. Det viste sig, at vi havde læst næsten alt, hvad der var skrevet om den Ting lige fra Franklin og til nu. Vi kendte alle de forskellige Theorier og Planer om Polens Opdagelse. Vi vidste, hvorfor det ikke var lykkedes, og hvordan det var gaaet til, men alligevel var vi begge af den Mening (Campbell bøjede sig forover og talte meget ivrigt), at det kan gøres, og at det maa være Amerika, som gør det. Det vilde være bedre end et helt Verdensmarked.

Vi giver en hel Del Penge ud hvert Aar, Tremlidge og jeg, til offentlige Formaal og den Slags. Vi køber Malerier hos amerikanske Kunstnere — Billeder, vi ikke trænger til; vi bygger nu og da et Skoleskib, vi bidrager til at rejse Statuer i Parkerne, til Bibliotheker og Musæer og saa videre, men det er os ikke muligt at føle blot den svageste Gnist af Interesse for Billederne og Statuerne og Musæerne og Undervisningsanstalter, skønt vi køber den ene Slags og bygger den anden Slags, fordi vi mener, at vi alligevel gør bedst i det. Jeg er bange for, at vi er mere Handlingens Mænd end Kunstens, Literaturens og den Slags. Jeg ved i hvert Fald, at Tremlidge er det. Han vil have noget at holde sig til, Resultater. Naar han giver Penge ud, vil han se, hvad der kommer ud af det — og jeg skal ikke nægte, at jeg er enig med ham.

Naa altsaa, det ene med det andet og saa videre, da vi

havde snakket frem og tilbage om det samme en halv Snes Gange — eller tyve Gange — saa viste det sig, at det, vi helst af alt vilde støtte med Penge, det skulde være et Forsøg paa at naa Nordpolen med et Skib, som var bygget i Amerika, med amerikansk Besætning og en amerikansk Fører. Vi er begge meget begejstrede for den Idé, men det skal absolut være amerikansk fra først til sidst. Vi vil sende et Opraab ud og selv staa i Spidsen med større Beløb, men hver Møttrik i det Skib skal være støbt i Amerika af Metal, som er groet ud af Amerikas Jord. Hver Planke i Skroget skal være skaaret ud af amerikanske Skove, hvert Sejl vævet paa amerikanske Væverier, hver eneste Mand født af amerikanske Forældre, og det ønsker vi, fordi vi tror paa amerikansk Skibsbyggeri, paa amerikansk Sejlmageri og paa amerikanske Søfolks Intelligens og Foretagsomhed og Mod.“

„Naa,“ sagde Campbell let, idet han skiftede Stilling, „vi talte nu ikke noget videre om Sagen, og egentlig har vi aldrig i Virkeligheden planlagt nogen Expedition. Vi har bare snakket om, hvordan det kunde ordnes, og at det endelig maatte udgaa fra Amerika. Det var ifjor Sommer, det skete. Det vi egentlig vilde var at gøre hele Foretagendet offentligt. Det vilde ikke være svært at skaffe et hundrede Tusind Dollars fra nogle Mænd, vi kende, og det viste sig, at vi kan gøre Regning paa Støtte fra Hr. Garlocks Selskab. Det er nu altsammen meget godt, men vi ønskede, at hele Folket skulde staa bagved Foretagendet. Vi vilde hellere have tusind Fem-Dollarsbidrag end fem Bidrag paa tusind Dollars hver. Vi vilde have, at Skibets Fører skulde vide, at naar han drog ud, var det ikke et Par Millionærer, der havde betalt Skibet og dets Udrustning, men at der stod halvfjerdsindstyve Millioner Mennesker, en hel Nation, bag ham.

Saa tog Tremlidge fat og telegraferede til sine Korrespondenter i Washington, at de skulde føle sig for hos saa mange Kongresmedlemmer som muligt om, hvor megen Støtte en saadan Expedition kunde vente. Det var mindre Pengene, vi brød os om end det, at hele Nationen skulde gaa ind paa det. Alt, hvad der har at gøre med Skibsfart, er meget populært for Øjeblikket. Vi havde faaet en Kongresmand til at stille sig i Spidsen for en Supskription, og vi

vidste, at vi kunde stole paa saa mange Medlemmer, at vi nemt kunde faa det sat igennem. Vi vilde gærne have, at Kongressen skulde give tyve tusind Dollars. Vi haabede, vi kunde skaffe ti tusind Dollars til gennem et Opraab. Hr. Garlock kunde sikre os to tusind Dollars, Tremlidge vilde bidrage tyve tusind Dollars fra „Times“, og jeg skrev mig for ti tusind Dollars og lovede at give Skibets Maskiner og Apparater. Vi talte ikke om det, før end det stod i „Times“. Men vi telegraferede stadig til Washington. Alt gik glat, vi var visse paa, at det hele skulde lykkes, og i næste Uge skulde det begynde, saa kom Efterretningen om, at den engelske Expedition var strandet — denne Duane-Parsonske Affære.

Man skulde ikke have troet, at det vilde have slaaet vore Udsigter hos Kongressen ganske til Jorden. Det Medlem, som stod i Spidsen, erklærede, at Komitéen vilde øjeblikkelig lade Forslaget falde, hvis det kom frem nu. Jeg tog derfor straks til Washington, det var derfor jeg rejste bort og ikke, som De troede, paa Grund af private Forretninger. Jeg gik til vort Medlem af Tremlidges Hovedkorrespondent. Det nyttede ikke det mindste. Disse to, som har Fingeren paa Kongressens Puls, var begge af samme Mening. Kongresmedlemmet sagde „De maa vente.“ Tremlidges Korrespondent sagde „Vent bare — vent til senere, naar denne engelske Expedition og dens Uheld er glemt, og forsøg saa igen.“ Men vi har slet ikke i Sinde at vente. Lad os nu sige, at Duane er spærret inde for Øjeblikket. Begyndelsen var ikke god. Han er gaaet paa Grund. Men der er Udsigt til, at i Løbet af næste Sommer vil Isen være brudt saa meget op, at han kan gaa videre, og medens vi skaffer og bygger Skibet og faar det iveau, kan han allerede være — ja Gud maa vide hvor — maaske helt oppe ved Polen. Vi har virkelig ikke Raad til at give England saadan en Chance. Vi har isinde at lægge Kølen under vort Skib saa snart som muligt — maaske næste Uge, vi har Sommeren og hele Vinteren til at foreberede os, og om et Aar fra nu af vil vi have, at den amerikanske Expedition skal være indenfor Polarkredsen oppe hvor Duane er, og at den skal gaa forud for England. Hvis vi kan det, er vi ikke bange for Resultatet. forudsat —“ vedblev Campbell, „at De, Hr. Bennett, bliver Expeditionens Leder. Hvis De gaar ind

paa at gøre dette Forsøg, er der kun ét tilbage, vi maa blive enige om. Kongressen har svigtet os. Den Tanke maa vi opgive. Men altsaa, og det var særlig det, vi gjerne vilde spørge Dem om, hvorfra skal vi faa disse tyve tusind Dollars.“

Lloyd rejste sig.

„Dem kan De faa hos mig,“ sagde hun roligt.

Garlock rettede sig hastigt i Lænestolen og satte begge Fødder mod Gulvet. Tremlidige kneb Monoclen fast og stirrede paa hende, og Campbell drejede sig hurtig rundt med et forbavset Udbrud, da han hørte Lloyds Stemme. Kun Bennett rørte sig ikke. Han stod stadig lidt foroverbøjet lænet til Kaminen med Hænderne i Lommerne. Kun under de tykke, sammentrukne Øjenbryn skød et hurtigt Blik hen paa hans Hustru. Lloyd saa ikke paa de andre. Efter at have rejst sig stod hun stille og ubevægelig, med Armene hængende ned og rødmende Kinder. Hun mødte Bennetts Blik og holdt det fast, saa' ham roligt ind i Øjnene. Hun sagde ikke noget, men al hendes Kærlighed til ham, al hendes Tro paa ham, al hendes stærke Vilje til, at hvad der saa end skete, saa skulde hans Karrière ikke afbrydes, saa skulde hans Ærgærrighed ikke svækkes ved hendes Svaghed; al hendes Deltagelse for hans store Arbejde, hendes kvindelige Vilje til at opmuntre ham, den straaledede ud af det alvorlige Blik i hendes mørkeblaa Øjne. Nu var hun ikke længer svag, nu kunde hun roligt møde alle Følgerne af, at hans slumrende Energi blev vakt. — nu skulde hun ikke længer paavirke ham indirekte, nu var det sagt. Hendes rolige, faste Blik var mere veltalende end Ord.

Alt var stille i lang Tid, medens de to stod og saa hinanden dybt ind i Øjnene. Og Lloyd saa, at der langsomt steg en Flamme op i hans Blik, og saa vidste hun, at Bennett endelig *forstod*.

De andre brød nu hurtigt op. Campbell havde lagt Mærke til det lange, betydningsfulde Blik mellem Bennett og Lloyd, og maaske fik han en Anelse om, at han havde berørt et særlig vanskeligt og intimt Emne. Der laa noget i Luften, der foregik noget mellem Mand og Hustru, som ikke angik den øvrige Verden — som det ikke var Meningen, at andre skulde se. Han afbrød Samtalen saa hurtigt som muligt. Han bad Bennett om at betragte hans Ord kun som noget

indledende, noget foreløbigt. Han vilde give ham Tid til at tænke nærmere over det. Han vidste, at han talte i sit eget og de andres Navn, naar han sagde, at Fruens ædelmodige Tilbud havde rørt dem dybt, men Tilbudet var blevet gjort efter Øjeblikkets Indskydelse. Hr. Bennett og hans Hustru ønskede uden Tvivl at tale alene om det og overlægge hele Sagen sammen. Komitéen holdt midlertidig til i hans (Campbells) Kontor. Han gav Bennett Adressen. Han vilde afvente hans Svar dér.

Bennett fulgte Komitéens Medlemmer ned ad Trappen til Gadedøren. De afslog med Tak og Udskyldning alle Indbydelser til at blive og spise til Middag. De kunde naa næste Tog til Byen. Cambell og Tremlidge maatte skynde sig hjem til deres Forretninger.

Portdøren faldt i. Bennett var alene. Han lukkede Gadedøren og stod et Øjeblik lænet imod den, hans smaa Øjne funkede under de sammentukne Bryn, hans Blik flakkede om mellem de kendte Ting i Forstuen og de tilstødende Værelser. Han var tankefuld, urolig og stod og tyggede nervøst paa Spidserne af sit Overskæg. Han gik langsomt op ad Trappen til første Sal og lige henimod den halvaabne Dør ind til det „Arbejdsværelse“, han lige havde forladt. Det var Lloyd, han tænkte paa. Han længtes efter sin Hustru. Han følte, at der var sket noget, at det sidste Aars rolige, uendelig lykkelige Liv var forbi, men det han tænkte mest paa i dette Øjeblik, var hans Hustru, og det han trængte mest til, var hendes Raad.

Han gik ind i „Arbejdsværelset“ og sparkede Døren i bag sig med Hænderne i Lommen. Lloyd var der endnu, hun stod lige overfor ham, da han kom ind. Det saa ud, som om hun ikke havde rørt sig ud af Stedet, fra han gik. Lige strax sagde de ikke noget. De saa kun paa hinanden. Saa sagde han:

„Naa, Lloyd?“

„Ja, min Ven!“

Bennett skulde lige til at sige noget — han vidste ikke rigtig hvad; men saa blev de afbrudt.

Det gamle Skibsflag, den lille falmede og forrevne Stump Tøj med dens Stjærner og Striber, som havde gaaet i Spidsen paa saa mange anstrængende Ture havde altid hængt paa Væggen lige overfor Vinduet ovenover Kortet,

som viste „Frejas“ Fremgang. Det havde ikke været gjort ordentlig fast, og da nu Døren slog haardt i, gik det løs og faldt ned paa Gulvet for hans Fødder.

Han bøjede sig ned og tog det op og vendte sig mod det Sted, hvor det havde siddet. Han saa op paa Væggen over Kortet for at sætte det op igen; han havde ikke noget imod at vente med den Samtale, han vidste maatte komme, at udsyde den uundgaelige Afgørelse lidt længere.

„Jeg véd ikke,“ sagde han og saa' fra Flaget hen til den tomme Plads, „jeg ved ikke rigtig, hvor jeg skal sætte det. Kan du —?“

„Véd du det ikke?“ sagde Lloyd pludselig, og hendes blaa Øjne skinnede:

„Nej,“ sagde Bennett, „jeg —“

Lloyd tog det, svingede det ud i Luften og satte Skaftet midt ned i det store Kort over Polarkredsen, lige ind i det midterste Punkt, som viste Polen.

„Sæt Flaget dér!“ sagde hun.

XI

Det var en mørk og kold Dag sidst i April, men Vejret var stille. Vandet i Havnen laa glat og blankt som et graat Silketæppe. Taagen fra Søen drev langsomt ind mod Land, udviskede Konturerne af Byen og samlede sig saa til en tæt, uigennemsigtig Masse, saa kun nogle Taarne og Kirkespir ragede i Vejret og saa' underligt uvirkelige ud under Taagens tætte Slør. I Forgrunden, langs Bolværkerne og Dokkerne traadte en Skov af Master og Spir fint og tydeligt frem paa Taagens graa Baggrund. Men mellem al Himlens og Vandets og Taagens Graahed saas sorte, bevægelige Skygger. De stod langs Bolværkerne, paa Broerne og paa Kajerne. Alt havde en Rand af sort. Selv Tagene paa Husene ved Vandet var indrammede af den samme mørke Linie.

Det var Folket selv, det var Masserne, som stod Række ved Række, tæt sammenstuede her i Udkanten af Byen; og Trængslen voksede med hvert Minut der gik, den bøl-

gede i uhyre, tætpakket Vrimmel og kastede en ensformigt mumlende Lyd ind i Luftens graa Stilhed.

Vandet var dækket med alle Slags Fartøjer, de var sorte af Mennesker. Overalt laa der overfyldte Robaade. Færgebaade og Lystdampere krængede næsten ned til Vandet under Passagerernes urolige Vægt. Bugserbaade bevægede sig fremad ligeledes overfyldte med Mennesker og besat med forskellige Avisers og Foreningers Flag. Private Lystfartøjer, fint malede og ferniserede og skinnende af ny-pudset Messing gled saa langsomt frem, at Vandet næppe krusede sig bag dem, og midt i det hele laa et vældigt, hvidt Krigsskib for Anker og viste sine tavse Kanoners frygt-indgydende Mundinger.

Der gik en Time. Med lange Mellemlum bevægedes Taagen af en let Vind, og en fin, gennemtrængende Regn silede ned. Den tætte Masse langs Dokkerne blev endnu tættere og mørkere. Der kom flere og flere Lystfartøjer, Baade og Dampskibe, selv oppe i Skibenes Master og Ræer sad der Tilskuere.

Endelig lød der en fjern, svag, næppe hørlig Torden, Lyden af Skud langt borte. Øjeblikkelig gik der en hastig, bølgende Bevægelse gennem Massen. Den dæmpede Mumlen rejste sig til en høj, skarp Tone. Baadene i Havnen gled frem og tilbage som en Flok Maager, en forsinket Baad før forbi, medens Vandet skummede for Boven. Fra Krigsskibet lød der Trommehvirvler. Lystbaadene og Færgebaadene trængte sig frem til de bedste Pladser og blev liggende stille dør, saa at Vandet kun nu og da bevægedes af deres Hjul og Skovle.

Den fjerne Torden nærmede sig og voxede i Styrke, og efterhaanden hørtes tydeligt de forskellige Lyde, den bestod af. Man kunde skelne dem fra hverandre — en hurtig Salve af Skud eller en stigende og synkende Lyd af Hurraraab eller en hæs Piben af Dampskibsfløjter. Paa forskellige Steder i Byen begyndte Klokkerne at ringe.

Og pludselig slog Lydbølgen ned som et Uvejr. En Brølen som af Storm lød fra de sammenstuede Masser. Et vældigt Brøl af Begejstring steg mod den lave, graa Himmel. Skibene sendte Skyer af Damp lige i Vejret, men deres Fløjten druknede i den mægtige Larm. Men pludselig gennemtrængtes og overdøvedes Tordenen af en skarp og

dyb Lyd, og fra Krigsskibets Side skød en Strøm af Røg frem. Det var Kanonerne, der lød. Øjeblikkelig brød en ny Røg frem fra en anden Del af Skibet, gennemboret af et gult Glimt, og alle Byens Vinduer klirrede under et nyt tordnende Brag.

Skibene, som hele Morgenen havde bevæget sig henimod den inderste Del af Bugten, vendte nu tilbage. De gled langsomt afsted, en hel Flaade henimod Havnens Aabning, overfyldte og overlæssede, saa de krængede, og fløjtende og tudende det bedste, de kunde.

Og midt mellem dem alle, som det Midtpunkt, hele Bifaldsstormen bølgede hen imod, paa hvilket saa mange Øjne hvilede, som hele Nationens Haab samlede sig om — laa et Skib.

Det var lille og syntes ikke at egne sig til det store Vove-stykke, det skulde gøre, alle Linier var korte og uskønne. Lige fra den kluntede, jærnbelaede Bov til det høje, runde Agterspejl, lige fra de buede Sider til Toppen af den korte, kraftige Mast var det meget lidt kønt at se paa. Det var bredt, klodset og maatte sikkert være langsomt i sine Bevægelser, og det saa ikke ud, som om det hørte hjemme i det glatte, rolige Vand. Men det gjorde et tæt og solidt Indtryk som alt, hvad der er holdt nede og sat i Væxten. Der skulde sikkert mange Kræfter til at knuse de buede Sider, som desuden var byggede saa snildt, at Skibet kunde glide ud og rejse sig for et Tryk paa Siden. Højt over Skanseklædet rejste Skorstenen sig. Øverst paa Stormasten var der en *Kragerede*. Hvalfangerbaade og Slæder hang ned fra Siderne, og Dækkene var belæssede med Tønder og Kasser og underligt formede Vareballer.

Det nærmede sig langsomt, under en Bifaldsjubel, som aldrig var bleven nogen Konge til Del. Det store, hvide Krigsskib hejste Flag. Saa blev der Røre ombord paa det lille Skib, som snart skulde afgaa, en af Mandskabet løb agterud og halede i Faldet, og paa Flagraaen viste sig ikke det straalende, trefarvede Flag, men et lille Stykke broget, pjaltet og plettet Tøj med Stjærner og Striber, et rigtigt Stridsflag, som fortalte om utrættelig Kamp, Anstrængelse uden Hvile og om Nød og Savn uden Klage.

Skibet gled videre med sit Følge. Det gled forbi Byen, Støjen og de mange Mennesker og Kanonerne Drønen lød

bagude. Skibene, som fulgte det, standsede et efter et og vendte tilbage til Byen. Kun de største Dampere og Bugserbaade fulgte endnu. Paa begge Sider af Kysten blev Husene færre og færre, og i Stedet for kom de aabne Marker, brune og visne under Taagen, som lettede, for nu begyndte det at blæse op fra Øst, og der gik lette Bølger i Vandet.

Det sejlede en halv Mils Vej videre paa de tunge vældige Dønninger, et Fyrtaarn passeredes. Lige forude laa det mægtige, øde Hav. Endnu en Damper vendte om, saa en til og saa igen en, og saa den sidste af Avisernes Skibe. Hele Flaaden bestod nu kun af et halvt Dusin Fartøjer, som vuggede op og ned paa Dønningerne bag efter Skibet, som sejlede rask afsted med det lille pjaltede Flag vajende for Vinden fra det aabne Hav. Ved Mundingen af Fjorden, dér hvor Kysterne paa begge Sider nærmede sig og strakte sig ud i smaa Landtanger, som Bølgerne skyllede hen over, dér standsede endnu tre af Skibene og vendte om for ikke at gaa mod Havet, der rejste sig koldt og graat forude. Lige udenfor Indsejlingen vendte endnu to af Skibene tilbage til Byen, lige efter gjorde et tredje det samme. Skibet, som skulde paa Langfart, havde nu kun ét andet i Følge.

Men det ene Skib, en lille uforknyt Bugserdamper, holdt sig tæt op ved Siden af det store Skib, saa tæt op som det turde, for Taagen var begyndt at tætnes, og drivende Sky-masser dækkede hvert Øjeblik for Udsigten.

Paa Bugserdamperen var der kun én Passager — en Dame. Hun stod oprejst paa Fordækket og holdt sig fast i en Opstander med sin ene stærke, hvide Haand, Krøller fra hendes broncerøde Haar piskede hende i Ansigtet, og hendes Ansigt var vaadt af Saltvand. Hun var klædt i en lang brun Ulster, og Vinden løftede Slaget paa den, saa den fløj bagud fra hendes Skuldre. Bugserbaaden var endnu mindre end Skibet, og Passageren maatte se i Vejret for at kunne se en Mand, som stod paa Kommandobroen, en høj, stærktbygget Mand i en lang, tæt tilknappet Overfrakke; han stod og holdt sig fast i Broens Rækværk og gav nu og da en Ordre til Styrmanden, som stod midt paa Broen foran Kompasset. Manden paa Kommandobroen og Damen paa Bugserbaadens Dæk vekslede af og til nogle Ord. De raabte til hinanden gennem Maskinens Dundren og Søens Slag mod Skibssiden, og der var en Klang af anstrængt

Munterhed i deres Stemmer. I Virkeligheden var de alene, kun Styrmanden paa Broen kunde høre dem. Skibets Mandskab kunde ikke ses. Paa Bugserdamperen saas kun Damen. Omkring dem laa det aabne, taagede Hav.

Endelig sagde Damen som Svar paa et Spørgsmaal fra Manden paa Broen:

„Ja, det bliver vist det bedste.“

Der lød en Ordre. Bugserbaadens Klokke klang i Maskinrummet, og Maskinen standsede langsomt. Endnu en kort Tid fulgte Bugserbaaden med langs Skibet. Saa begyndte det at glide bagud, først langsomt, saa med voksende Hurtighed. Skibet, som skulde paa Langfart, sejlede videre, og Søen aabnede sig imellem dem. Men Taagen laa tæt, om et Øjeblik vilde de ikke længer kunne se hinanden. Det var Afskedens Time.

Lloyd, som stod alene paa det gyngende Dæk, rettede sig nu i sin fulde Højde med Hovedet lidt bagover; hun smilede, og hendes blaa Øjne straaled. Hun sagde ikke et Ord. Hun rørte sig ikke, men hun blev staaende der stadig smilende, rank og stille og saa' roligt, fast og stolt ind i Bennetts Øjne, medens hans Skib førte ham længer og længer bort. Pludselig lukkede Taagen sig sammen. De to Skibe kunde ikke længer se hinanden.

Medens Bennett stod lænet til Rækværket bag sig med Hænderne begravet i Frakkelommerne og Øjnene fæstede paa Vandet, kom Styrmanden Adler hen og hilste.

„Med Forlov, Kaptajn,“ sagde han, „vi er lige klar af det sidste Sømærke, hvad er Kursen nu?“

Bennett saa paa Kortet, som Adler viste ham, og saa' paa Kompasset, der var slaaet fast til Rækværket lige ved. Han svarede roligt:

„Ret Nord.“

PS 2471

6410395 x

M33

